

อิทธิพลของบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่อพินินิสัยในการให้อภัย
และการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์

นางสาวชิตศุภางค์ รังษีสัมบัติศิริ

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาจิตวิทยาสังคม

คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2550

ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

EFFECT OF THE NARCISSISTIC PERSONALITY ON DISPOSITIONAL
FORGIVENESS AND STATE FORGIVENESS

Miss Chitsupang Rangsisombatsiri

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Arts Program in Social Psychology

Faculty of Psychology

Chulalongkorn University

Academic Year 2007

Copyright of Chulalongkorn University

จิตศุภางค์ รัชชีสมบัติศิริ: อิทธิพลของบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่อพินินสัยในการให้อภัย และการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์ (EFFECT OF THE NARCISSISTIC PERSONALITY ON DISPOSITIONAL FORGIVENESS AND STATE FORGIVENESS) อ.ที่ปรึกษา: ผศ.ดร. คัคนางค์ มณีศรี, 152 หน้า

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อตรวจสอบบทบาทของบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง พินินสัยในการให้อภัย และการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์ การศึกษาที่ 1 กลุ่มคนทำงานจำนวน 200 คน ทำมาตรวัดบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง มาตรวัดการเห็นคุณค่าแห่งตน และมาตรวัดพินินสัยในการให้อภัย ผลการวิเคราะห์เส้นทาง พบว่า บุคลิกภาพแบบหลงตนเองสามารถทำนายพินินสัยในการให้อภัยได้ โดยบุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงมีการให้อภัยตนเองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01 และไม่ให้อภัยผู้อื่นและสถานการณ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01 การเห็นคุณค่าแห่งตนเป็นตัวแปรส่งผ่านของบุคลิกภาพแบบหลงตนเองในการทำนายการให้อภัยตนเองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

การศึกษาที่ 2 กลุ่มคนทำงานจำนวน 300 คน ตอบมาตรวัดพินินสัยในการให้อภัยและถูกสุ่มเข้าเงื่อนไขของการทดลอง เงื่อนไขใดเงื่อนไขหนึ่งจาก 2 เงื่อนไข ได้แก่ เหตุการณ์ที่ทำให้เสียใจ และเหตุการณ์ที่ทำให้โกรธเคือง ซึ่งกลุ่มตัวอย่างต้องนึกถึงเหตุการณ์ในอดีตเพียงหนึ่งเหตุการณ์ที่มีคนทำให้เสียใจหรือโกรธเคือง ขึ้นอยู่กับเงื่อนไขการทดลอง จากนั้นให้ทำมาตรวัดการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์ มาตรวัดการเห็นคุณค่าแห่งตน และมาตรวัดบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง ผลการวิเคราะห์เส้นทาง ปรากฏว่า บุคลิกภาพแบบหลงตนเอง การเห็นคุณค่าแห่งตน พินินสัยในการให้อภัย และลักษณะเหตุการณ์ สามารถทำนายการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สาขาวิชา.....จิตวิทยาสังคม.....

ปีการศึกษา.....2550.....

ลายมือชื่อนิสิต.....จิตศุภางค์ รัชชีสมบัติศิริ.....

ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษา.....คัคนางค์ มณีศรี.....

4978103938: MAJOR SOCIAL PSYCHOLOGY

KEYWORD: NARCISSISTIC PERSONALITY / FORGIVENESS

CHITSUPANG RANGSISOMBATSIRI: EFFECT OF THE NARCISSISTIC PERSONALITY ON DISPOSITIONAL FORGIVENESS AND STATE FORGIVENESS. THESIS ADVISOR: ASST. PROF. KAKANANG MANEESRI, Ph.D., 152 pp.

The purpose of this study was to examine the role of narcissism on dispositional forgiveness and state forgiveness. In Study 1, two hundred participants completed measures of narcissistic personality, self-esteem, and dispositional forgiveness. Path analysis reveals that narcissism predicts dispositional forgiveness such that participants scoring higher on narcissism are more likely to forgive themselves and less likely to forgive others and situations ($p < .01$). Self-esteem mediates the relationship between narcissism and forgiving of oneself ($p < .01$).

In Study 2, three hundred participants completed dispositional forgiveness scale and were randomly assigned to one of two conditions: sad or angry in which they were asked to think of one event in their past that someone made them sad or angry, depending on the experimental conditions. Then they answered measures of state forgiveness, self-esteem and narcissistic personality. Path Analysis reveals that narcissism, self-esteem, dispositional forgiveness, and the nature of events predict state forgiveness ($p < .01$).

Field of study ..Social Psychology..... Student's signature...Chitsupang Rangsisombatsiri
Academic year....2007..... Advisor's signature...Kakanang Maneesri

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้เสร็จสมบูรณ์ได้ด้วยความสำเร็จของ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. คัดนางค์ มณีศรี อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ที่กรุณาให้คำปรึกษาและคอยชี้แนะแนวทางมาโดยตลอด ทำให้ผู้วิจัยได้เรียนรู้สิ่งต่าง ๆ มากมาย ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งและขอกราบขอบพระคุณอาจารย์เป็นอย่างยิ่ง

ขอกราบขอบพระคุณรองศาสตราจารย์ ดร.ธีระพร อุวรรณโณ อาจารย์จรุงกุล บุรพวงศ์ และอาจารย์ ดร.อภิชญา ไชยวุฒิกุลวานิช ที่ได้ประสิทธิ์ประสาทความรู้ และให้คำแนะนำต่าง ๆ แก่ผู้วิจัย ขอกราบขอบพระคุณ ศาสตราจารย์กิตติคุณ ดร.นงลักษณ์ วิรัชชัยที่กรุณาถ่ายทอดความรู้ ให้คำปรึกษาและเมตตาชี้แนะผู้วิจัย ให้ความเอ็นดูและกรุณาช่วยเหลือผู้วิจัยในการวิเคราะห์ข้อมูลเป็นอย่างยิ่ง

ขอขอบคุณอาจารย์สันทัต พรประเสริฐมานิต ที่ให้คำปรึกษาและความกรุณาช่วยเหลือผู้วิจัยในการวิเคราะห์ข้อมูลเป็นอย่างยิ่ง

ขอขอบคุณพนักงานการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย และบริษัท ต. ธีรกิจ จำกัด ที่ให้ความร่วมมือในการเก็บข้อมูลวิจัยเป็นอย่างดี

ขอขอบคุณเพื่อนๆ อัสสัมชัญคอนแวนต์ และเอกจิตวิทยา มศว เป็นอย่างยิ่งที่ให้ความช่วยเหลือในการเก็บข้อมูลวิจัย และคำแนะนำ กำลังใจแก่ผู้วิจัยเป็นอย่างดีมาตลอด

ขอขอบคุณเพื่อน ๆ จิตวิทยาสังคมที่น่ารักทุกคนที่ได้ให้กำลังใจและความช่วยเหลือ ร่วมทุกข์ร่วมสุขกับผู้วิจัยมาด้วยกัน และคุณประพิมพา จรัสรัตนกุล คุณปฎิภา นาครอด คุณชุตติมา กังทอง และคุณอนุชารัตน์ มุงคุณ ที่มีประสบการณ์ดี ๆ ร่วมกันมา

สุดท้ายนี้ ความสำเร็จทั้งหมดในวันนี้ ผู้วิจัยขอมอบให้นายสุรพงษ์ รัชชีสมบัติศิริ และนางสุमितตรา รัชชีสมบัติศิริ บิดามารดาผู้มีพระคุณอย่างที่สุดที่ได้ ผู้ทุ่มเทกำลังกาย กำลังใจ ให้ความรักความห่วงใย ความปรารถนาดีและอยู่เคียงข้างผู้วิจัยตลอดมา และขอขอบคุณอย่างสุดซึ้งถึงญาติพี่น้องครอบครัวรัชชีสมบัติศิริ และครอบครัววิจิตรพรทุกคนผู้ซึ่งเป็นที่รักยิ่งของผู้วิจัยที่คอยให้กำลังใจ ให้ความรัก คอยดูแลและช่วยเหลือทุกสิ่งทุกอย่างตลอดมา

สารบัญ

หน้า

บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ฅ
สารบัญภาพ.....	ฎ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	5
วัตถุประสงค์ในการวิจัย.....	28
ขอบเขตในการวิจัย.....	28
สมมติฐานในการวิจัย.....	29
คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย.....	30
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	33
บทที่ 2 วิธีดำเนินการวิจัย.....	34
รูปแบบการวิจัย.....	34
กลุ่มตัวอย่าง.....	34
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	34
วิธีดำเนินการทดลอง.....	48
วิธีการวิเคราะห์ข้อมูล.....	49
บทที่ 3 ผลการวิจัย.....	50

บทที่ 4 อภิปรายผลการวิจัย.....	69
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ.....	74
รายการอ้างอิง.....	79
ภาคผนวก.....	85
ภาคผนวก ก.....	86
ภาคผนวก ข.....	103
ภาคผนวก ค.....	112
ภาคผนวก ง.....	115
ภาคผนวก จ.....	123
ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์.....	152

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
1	ค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง Heartland Forgiveness Scale และมาตรวัดการให้อภัย..... 20
2	อธิบายความหมายขององค์ประกอบแต่ละด้านของบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง..... 31
3	จำนวนข้อกระทงในการพัฒนามาตรวัดบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง จำแนกตามองค์ประกอบ..... 36
4	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในชั้นพัฒนามาตรวัดบุคลิกภาพ แบบหลงตนเอง จำแนกตามลักษณะพื้นฐานต่าง ๆ (N = 500)..... 37
5	ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างมาตรวัดบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง การเห็นคุณค่าแห่งตน และบุคลิกภาพแบบห้ำหั่นองค์ประกอบ (N = 500)..... 40
6	จำนวนข้อกระทงในการพัฒนามาตรวัดพินิจนิสัยในการให้อภัยจำแนก ตามองค์ประกอบ..... 41
7	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างในการสร้างมาตรวัดพินิจนิสัยในการให้อภัย จำแนกตามลักษณะพื้นฐานต่าง ๆ (N = 100)..... 43
8	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างในการสร้างการเห็นคุณค่าแห่งตน จำแนกตามลักษณะพื้นฐานต่าง ๆ (N = 100) 47
9	ลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างที่เข้าร่วมในการวิจัยการศึกษาที่ 1 (N = 200)..... 51
10	ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่สังเกตได้ที่ใช้ในการศึกษาที่ 1 (N = 200)..... 54
11	การวิเคราะห์อิทธิพลรวม อิทธิพลทางตรง และอิทธิพลทางอ้อมของตัวแปร ในการศึกษาที่ 1..... 57
12	การวิเคราะห์ค่ามาตรฐานของอิทธิพลรวม อิทธิพลทางตรง และอิทธิพลทางอ้อมของตัวแปรในการศึกษาที่ 1..... 58
13	การวิเคราะห์ในรูปคะแนนมาตรฐาน (Standardized Solution) ของ ตัวแปรในการศึกษาที่ 1..... 58
14	ลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างที่เข้าร่วมในการวิจัยการศึกษาที่ 2 (N = 300)..... 59
15	ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่สังเกตได้ที่ใช้ในการศึกษาที่ 2 (N = 300)..... 62
16	การวิเคราะห์อิทธิพลรวม อิทธิพลทางตรง และอิทธิพลทางอ้อมของตัวแปร ในการศึกษาที่ 2..... 67

ตารางที่		หน้า
17	การวิเคราะห์ค่ามาตรฐานของอิทธิพลรวม อิทธิพลทางตรง และอิทธิพลทางอ้อมของตัวแปรในการศึกษาที่ 2.....	68
18	การวิเคราะห์ในรูปคะแนนมาตรฐาน (Standardized Solution และ Completely Standardized Solution) ของตัวแปรในการศึกษาที่ 2.....	68

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สารบัญภาพ

ภาพที่		หน้า
1	โมเดลอิทธิพลของบุคลิกภาพแบบหลงตนเองในการทำนาย พินินสัยในการให้อภัยได้โดยมีการเห็นคุณค่าแห่งตนเป็นตัวแปรส่งผ่าน.....	55
2	โมเดลวิเคราะห์บุคลิกภาพแบบหลงตนเอง พินินสัยในการให้อภัย การเห็นคุณค่าแห่งตน และลักษณะเหตุการณ์ร่วมกันทำนาย การให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์.....	63

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญ

ในสังคมมนุษย์นั้นบุคคลย่อมต้องมีการติดต่อปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่น โดยความสัมพันธ์นั้นอาจเป็นไปอย่างราบรื่นหรือเกิดกระทบกระทั่งกันบ้าง ซึ่งการกระทบกระทั่งนั้นก่อให้เกิดความไม่พอใจ ความขุ่นเคืองใจ และผิดใจต่อกัน ดังนั้นการให้อภัยจึงเป็นสิ่งสำคัญในการรักษาความสัมพันธ์อันดีให้คงอยู่ ลดปัญหาการทะเลาะวิวาท ไม่ว่าจะเป็นสัมพันธภาพภายในครอบครัว ที่การให้อภัยซึ่งกันและกันจะทำให้บุคคลในครอบครัวอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข การคบเพื่อนร่วมชั้นเรียน เพื่อนร่วมงานที่มีความใกล้ชิดสนิทสนมและต้องพึ่งพาช่วยเหลือซึ่งกันและกัน การให้อภัยจะทำให้การงานเป็นไปอย่างราบรื่นและสัมพันธภาพระหว่างทั้งสองฝ่ายมีความมั่นคงยาวนาน นอกจากนี้ในสังคมปัจจุบันนี้มีเหตุการณ์ไม่สงบมากมายเกิดขึ้นทั้งภายในประเทศ และระหว่างประเทศ หากทุกคนในสังคมรู้จักการให้อภัยซึ่งกันและกันจะนำไปสู่สันติภาพ และฟื้นฟูสัมพันธภาพที่ถูกบั่นทอนลงไปให้ดีขึ้น การให้อภัยจึงเป็นสิ่งสำคัญที่ควรนำมาศึกษาเพื่อพัฒนาให้เพิ่มมากขึ้นในสังคม

การให้อภัยเป็นกระบวนการระหว่างบุคคลและภายในตัวบุคคล เป็นการตัดสินใจว่าจะละทิ้งความขุ่นเคืองใจและให้อภัยต่อบุคคลที่มาทำให้ขุ่นเคืองใจ การให้อภัยสามารถแบ่งได้เป็น 2 ประเภท คือ พื้นนิสัยในการให้อภัย (dispositional forgiveness) และการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์ (state forgiveness) ซึ่งพื้นนิสัยในการให้อภัยนั้นงานวิจัยส่วนมากจะศึกษาพื้นนิสัยในการให้อภัยต่อผู้อื่น แต่ในงานวิจัยนี้แบ่งพื้นนิสัยในการให้อภัย ออกเป็น 3 องค์ประกอบ ตามแนวคิดของ Thompson, Synder, Hoffman, Michael, Rasmussen, Billings, และคณะ (2005) องค์ประกอบแรกคือ การให้อภัยผู้อื่น (forgiveness of others) หมายถึง การตอบสนองของบุคคลที่มีต่อผู้ที่ทำให้เขาเจ็บปวด โดยเปลี่ยนความคิด ความรู้สึกและพฤติกรรมทางลบต่อบุคคลนั้นไปสู่ภาวะกลางๆ หรือทางบวก องค์ประกอบที่สองคือ การให้อภัยตนเอง (forgiveness of self) เกิดเมื่อบุคคลกระทำบางสิ่งให้ผู้อื่นเจ็บปวด บุคคลจะมีความรู้สึกตอบสนองทางลบและเกิดความรู้สึกผิด การให้อภัยตนเองจะทำให้บุคคลเปลี่ยนจากแรงจูงใจทางลบไปสู่แรงจูงใจทางบวกต่อตนเอง (Hall & Fincham, 2005) เป็นการยอมรับการกระทำของตนเองที่ก่อให้เกิดความเจ็บปวดหรือล้มเหลว

เอาชนะความไม่พอใจตนเอง และเกิดความเคารพตนเองอีกครั้ง และองค์ประกอบสุดท้ายคือ การให้อภัยสถานการณ์ (forgiveness of situations) โดยสถานการณ์นั้น ๆ ก่อให้เกิดความไม่พอใจ ชุ่นเคื่อง ซึ่งไม่สามารถกำหนดได้ว่าเป็นความผิดของตนเองหรือผู้อื่น (Thompson et al., 2005) บุคคลเข้าใจสาเหตุของสถานการณ์ที่เป็นนามธรรม เช่น โลกนี้ช่างไม่ยุติธรรมต่อฉันเลย เป็นเรื่องของโชคชะตา เวรกรรม ตามทฤษฎีแล้วบุคคลจะให้อภัยต่อสถานการณ์ที่เขาเชื่อว่าเป็นสาเหตุของความเจ็บปวด

ส่วนการให้อภัยอีกประเภทหนึ่ง คือ การให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์ เป็นการให้อภัยระหว่างบุคคล เมื่อบุคคลเผชิญกับเหตุการณ์ที่ก่อให้เกิดความเสียหาย หรือชุ่นเคื่องใจ บุคคลจะมีการตอบสนอง 2 รูปแบบ คือ แก่แค้นหรือหลีกเลี่ยง โดยบุคคลที่ให้อภัยจะมีแรงจูงใจในการแก้แค้น หรือหลีกเลี่ยงลดลง สามารถฟื้นฟูสัมพันธภาพอันดีระหว่างบุคคลได้ (Gottman, 1993 อ้างถึงใน McCullough, Rachal, Sandage, Worthington, Brown, & Hight, 1998)

การให้อภัยเป็นสิ่งที่ศึกษากันมานาน แต่ส่วนมากที่ผ่านมาจะเป็นการศึกษาพื้นฐานใน การให้อภัยต่อผู้อื่น การให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์ หรือ การให้อภัยระหว่างบุคคลหลังจากเผชิญกับ เหตุการณ์ที่ทำให้เสียหาย หรือชุ่นเคื่องใจ งานวิจัยส่วนมากมักจะศึกษาแยกกันระหว่างพื้นฐานใน การให้อภัย กับ การให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์ ส่วนในประเทศไทยนั้นยังไม่มีการศึกษาเรื่องการให้อภัยทั้ง 2 ประเภทอย่างชัดเจน มีเพียงงานวิจัยที่ศึกษาการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์ คือ วิไล ลักษณะ รุ่งเรืองอนันต์ (2544) ที่ศึกษาผลของความใกล้ชิดและการรับรู้ความรุนแรงของ สถานการณ์ต่อการให้อภัยระหว่างบุคคล ที่มีความสัมพันธ์อันดีเพื่อน ดังนั้นในงานวิจัยครั้งนี้จึง ต้องการศึกษารวมทั้งหมดของการให้อภัย

ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับการให้อภัย คือ การขอโทษ ความสัมพันธ์แบบใกล้ชิด ความรุนแรงในการทำให้ชุ่นเคื่อง ความเคร่งในศาสนา และบุคลิกภาพ ซึ่งบุคลิกภาพเป็นตัวแปรที่สำคัญ ในการทำนายการให้อภัย โดยงานวิจัยที่เกี่ยวกับแนวโน้มในการให้อภัยส่วนใหญ่จะศึกษา ความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพกับพื้นฐานในการให้อภัยผู้อื่น ซึ่งบ่งชี้ถึงปัจจัยความแตกต่าง ระหว่างบุคคล เช่น บุคลิกภาพแบบ 5 องค์ประกอบ (Big Five) ที่มีความสัมพันธ์กับพื้นฐานในการ ให้อภัยผู้อื่น โดยผู้ที่มีบุคลิกภาพแบบ 5 องค์ประกอบด้านความเป็นมิตร (agreeableness) และ ด้านการเปิดเผย (extraversion) สูง มีพื้นฐานในการให้อภัยผู้อื่นสูง ส่วนบุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบ

5 องค์ประกอบ ด้านความไม่คงที่ทางอารมณ์ (neuroticism) สูง และมีลักษณะโกรธ เป็นปรปักษ์ กังวลและซึมเศร้า มีพื้นฐานนิสัยในการให้อภัยผู้อื่นต่ำ องค์ประกอบอื่นของบุคลิกภาพแบบ 5 องค์ประกอบ ด้านการเปิดรับประสบการณ์ (openness) และด้านความมีจิตสำนึก (conscientiousness) พบว่า ไม่มีความสัมพันธ์กับพื้นฐานนิสัยในการให้อภัยผู้อื่น (Berry, Worthington, O'Connor, Parrott, & Wade, 2005)

ส่วนการศึกษาพื้นฐานนิสัยในการให้อภัยตนเอง พบว่า บุคลิกภาพหรือปัจจัยความแตกต่างระหว่างบุคคลที่สัมพันธ์กับพื้นฐานนิสัยในการให้อภัยผู้อื่น ก็มีความสัมพันธ์กับพื้นฐานนิสัยในการให้อภัยตนเองด้วย บุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบ 5 องค์ประกอบ ด้านความไม่คงที่ทางอารมณ์ กังวล ซึมเศร้า และรู้สึกผิดสูง มักจะมีพื้นฐานนิสัยในการให้อภัยตนเองต่ำ ส่วนบุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบ 5 องค์ประกอบ ด้านการเปิดตัวมักจะมีพื้นฐานนิสัยในการให้อภัยตนเองสูง

การศึกษาพื้นฐานนิสัยในการให้อภัยสถานการณ์นั้น Thompson และคณะ (2005) ศึกษาพื้นฐานนิสัยในการให้อภัยสถานการณ์ในเชิงประจักษ์ ซึ่งสอดคล้องกับการให้อภัยตนเองและการให้อภัยผู้อื่น พบว่าบุคคลที่มีพื้นฐานนิสัยในการให้อภัยสถานการณ์จะไม่ค่อยซึมเศร้า โกรธหรือกังวล และส่วนมากจะพึงพอใจกับชีวิต

ในการศึกษาการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์พบว่ามีสหสัมพันธ์ทางบวกกับบุคลิกภาพแบบ 5 องค์ประกอบ ด้านความเป็นมิตร และด้านการเปิดตัว และสัมพันธ์กับการร่วมรู้สึก (empathy) (Berry et al., 2005) และ บุคลิกภาพแบบ 5 องค์ประกอบ ด้านความเป็นมิตร สามารถทำนายการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์ได้มากที่สุด (Exline, Baumeister, Bushman, Campbell, & Finkel, 2004)

ดังนั้นในการศึกษาครั้งนี้จึงศึกษาตัวแปรที่ทำนายการให้อภัย คือ บุคลิกภาพ ซึ่งเป็นปัจจัยที่สำคัญในการทำนายการให้อภัย และบุคลิกภาพที่สนใจในการศึกษาครั้งนี้ คือ บุคลิกภาพแบบหลงตนเอง โดยงานวิจัยพบว่า บุคลิกภาพแบบหลงตนเองมีความสัมพันธ์กับพื้นฐานนิสัยในการให้อภัย และการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์ โดยมีลักษณะความสัมพันธ์กับแต่ละองค์ประกอบของการให้อภัยแตกต่างกัน (Strelan, 2007)

บุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองเป็นคนที่รู้สึกถึงความสำคัญของตนเอง รักตนเอง มากหรือคิดว่าตนมีความพิเศษกว่าผู้อื่นเกินจริง ต้องการเป็นที่สนใจ ต้องการได้รับความชื่นชม จากผู้อื่นมากกว่าปกติ และเชื่อว่าตนสมควรได้รับมากกว่าที่เป็นอยู่ (Raskin & Terry, 1998) เพราะว่าคนที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองจะสนใจแต่คุณค่าในตนเอง เขาจึงมักที่จะให้อภัยตนเอง ดังนั้นบุคลิกภาพแบบหลงตนเองจึงมีสหสัมพันธ์ทางบวกกับพินินสัยในการให้อภัยตนเอง

คนที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองมักคิดว่าตนเหนือกว่าคนอื่น ตนเป็นคนพิเศษ ควรได้รับ สิ่งที่น่าพอใจและพิเศษกว่า (Exline et al., 2004) คนหลงตนเองต้องการอำนาจ ความชื่นชมอย่างมาก ขาดการร่วมรู้สึก ขาดความเห็นพ้องและขาดความสัมพันธ์แบบใกล้ชิด (Campell, Foster, & Finkel, 2002) และคนที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองยังไม่ชอบคำวิพากษ์วิจารณ์ มักจะก้าวร้าว เมื่อได้รับผลป้อนกลับในทางลบ (Raskin & Terry, 1988) ดังนั้นผู้ที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองจึง มักคิดว่าตนไม่ผิด ทำให้ไม่ค่อยให้อภัยต่อผู้อื่น และมักไม่ให้อภัยต่อสถานการณ์เพราะคิดว่าไม่ใช่ เป็นสิ่งที่เกี่ยวข้องกับตนเอง ดังนั้นบุคลิกภาพแบบหลงตนเองมีสหสัมพันธ์ทางลบกับพินินสัยในการให้อภัยผู้อื่น พินินสัยในการให้อภัยสถานการณ์ และการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์

Exline และคณะ (2004) พบว่า บุคลิกภาพแบบหลงตนเองมีสหสัมพันธ์ทางลบกับพินินสัยในการให้อภัยผู้อื่น และการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์ ในทำนองเดียวกัน Eaton, Struther, และ Santelli (2006) พบว่า บุคลิกภาพแบบหลงตนเองมีสหสัมพันธ์ทางลบกับพินินสัยในการให้อภัยผู้อื่น และการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์ นอกจากนี้ Brown (2004) ยังพบว่า บุคคลที่มีความคิด ในการแก้แค้นมีพินินสัยในการให้อภัยผู้อื่นต่ำและมีลักษณะบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยต้องการศึกษาอิทธิพลของบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่อพินินสัยในการให้อภัยและการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์ ซึ่งพินินสัยในการให้อภัยประกอบด้วย พินินสัยในการให้อภัยตนเอง พินินสัยในการให้อภัยผู้อื่น และพินินสัยในการให้อภัยสถานการณ์ และการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์

แนวคิดและทฤษฎีที่ใช้ในการวิจัย และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

แนวคิดเชิงทฤษฎีและงานวิจัยเรื่องบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง

Narcissistic มาจากคำว่า Narcissus (นาซีซัส) มาจากภาษากรีก เป็นชื่อดอกไม้ชนิดหนึ่ง ที่ได้ชื่อมาจากหนุ่มน้อยคนหนึ่ง ที่มีหน้าตางดงามเป็นที่ใฝ่ฝันของสาว ๆ และคนทั่วไป วันหนึ่ง นาซีซัสจะก้มลงดื่มน้ำในลำธาร เขามองเห็นตัวเองในสระน้ำแล้วเกิดหลงรูปตัวเองว่าหล่อที่สุดและงามเหนือใคร โดยหลงตนเองชนิดกินไม่ได้นอนไม่หลับ และเสียชีวิตในที่สุด เพราะลุ่มหลงในตนเอง คำนี้ภายหลังนำมาใช้อธิบายบุคคลที่หลงตนเอง

แนวคิดเรื่องบุคลิกภาพแบบหลงตนเองของนักจิตวิเคราะห์

Freud (1914, 1957 อ้างถึงใน Campbell, 1999) ได้ศึกษาบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง โดยเน้นความสำคัญในการพัฒนา โครงสร้าง อิด (id) อีโก้ (ego) และ ซุปเปอร์อีโก้ (superego) มโนทัศน์เกี่ยวกับตัวตนในอุดมคติ และซุปเปอร์อีโก้ การพัฒนาทางจิตจากอิดเป็นอีโก้ และทฤษฎีความสัมพันธ์ของสิ่งต่างๆ (object relation) Freud ศึกษาบุคลิกภาพแบบหลงตนเองใน 2 แห่ง ได้แก่ จิตวิทยาที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างกายและจิต (Metapsychological construct) และการบำบัดความผิดปกติทางบุคลิกภาพในเชิงคลินิก

Freud (1914, 1957 อ้างถึงใน Campbell, 1999) ใช้คำว่า บุคลิกภาพแบบหลงตนเอง (narcissism) เพื่ออธิบายขั้นตอนการพัฒนาทางเพศที่เกิดขึ้นระหว่างขั้นตอนการมีความตื่นตัวทางเพศอัตโนมัติ (stage of autoeroticism) และสิ่งที่เป็นที่รัก (object love) แหล่งกำเนิดหรือพลังงานสำหรับการพัฒนาอีโก้ ความสัมพันธ์ของสิ่งต่างๆ (object relation) คือ แรงขับทางร่างกายตอบสนองความต้องการผ่านความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล สิ่งต่างๆ ในที่นี้อาจหมายถึง อวัยวะส่วนใดส่วนหนึ่ง หรือแม่ ซึ่งตัวตน ลักษณะของสิ่งแวดล้อมที่มีลักษณะขาดความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล กลไกที่สร้างภาพในอุดมคติ (ego's ideals) องค์ประกอบขั้นปฐมภูมิในการพัฒนาและรักษาการเห็นคุณค่าแห่งตน (self-esteem) และปัจจัยที่กำหนดเงื่อนไขของการเก็บกัก

ในอีกแง่มุมหนึ่ง Freud (1914, 1957 อ้างถึงใน Campbell, 1999) อธิบายการบำบัดความผิดปกติทางบุคลิกภาพในเชิงคลินิก ว่าประกอบด้วยพฤติกรรมดังต่อไปนี้

1. เจตคติที่บุคคลมีต่อตนเอง ประกอบด้วย การรักตนเอง การชื่นชมตนเอง และการให้ความสำคัญแก่ตนเอง
2. ความกลัว ความเปราะบางและไวต่อความรู้สึกที่มีความสัมพันธ์กับการเห็นคุณค่าแห่งตนของบุคคลซึ่งรวมถึงความกลัวที่จะสูญเสียคนรักและความกลัวการล้มเหลว
3. กระบวนการป้องกันตนเองต่างๆไป รวมถึงการหลงเพื่อถึงความร่ำรวย ความหรูหรา หรือความยิ่งใหญ่ต่างๆ การทำให้เหมือนอุดมคติ การปฏิเสธ และการโทษผู้อื่น
4. แรงจูงใจในความต้องการถูกรัก และการต่อสู้ดิ้นรนเพื่อความสามารถในการพึ่งตนเอง และความสมบูรณ์แบบ
5. เจตคติต่างๆที่บอกลักษณะของความสัมพันธ์กับผู้อื่น ได้แก่ การชอบแสดงออก ความรู้สึกที่ว่าตนควรได้มากกว่าที่เป็นอยู่ซึ่งเกี่ยวข้องกับความคาดหวังสิทธิพิเศษเหนือผู้อื่น และได้ข้อยกเว้นพิเศษจากความต้องการทางสังคมธรรมดาทั่วไป แนวโน้มที่จะประเมินผู้อื่นตามความรู้สึก และความคิดที่ว่าตนมีอำนาจควบคุมผู้อื่น และไม่มี ความอดทนต่อคำวิพากษ์วิจารณ์ของผู้อื่นเพราะรับรู้หากยอมรับจะต้องเปลี่ยนตนเอง ขอบวิจารย์ผู้ที่แตกต่างจากตน ชี้อะแวงสงสัย อิจฉาริษยา และมีแนวโน้มที่จะให้ความสำคัญแก่ความคิดและจิตใจของตน

ส่วน Kernberg (1976, 1980 อ้างถึงใน Emmons, 1987) กล่าวว่า ความหลงตนเองพัฒนามาจากการถูกพ่อแม่ปฏิเสธหรือถูกทอดทิ้งละเลย ความเยินยาและการถูกพ่อแม่ปฏิเสธ ทำให้เด็กสร้างกลไกป้องกันตนเองด้วยการถอนตัวไม่สนใจใคร และเชื่อว่ามีแต่ตนเองที่ไว้ใจและพึ่งได้ จึงรักแต่ตนเอง นอกจากนี้ Kernberg (1974, 1975, 1980, 1992 อ้างถึงใน Heiserman & Cook, 1998) กล่าวว่า ความหลงตนเองแบบผิดปกติมีสาเหตุมาจากการที่ไม่สามารถควบคุมความก้าวร้าวได้ เกิดขึ้นตั้งแต่การพัฒนาแรงขับทางปากในวัยเด็กเล็กตอนต้นซึ่งมีผลต่อภาพลักษณ์ของบุคคลอื่นที่เด็กก่อกำขึ้นในใจ (object representations) และภาพลักษณ์ตัวตนที่เด็กมีอยู่ในใจ (self representations) บุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองมีความบกพร่องในการบูรณาการตัวตน โดยแยกความสัมพันธ์ระหว่างภาพลักษณ์ตัวตนที่เด็กมีอยู่ในใจและภาพลักษณ์ทางวัตถุที่เด็กก่อกำขึ้นในใจทั้งด้านดีและไม่ดีมากเกินไป ความต้องการที่จะปกป้องภาพลักษณ์ที่ดีของตนและภาพลักษณ์ของบุคคลอื่นจากภาพลักษณ์ที่ไม่ดีนำไปสู่กลไกการโทษผู้อื่น (projection) ซึ่งความบกพร่องในการบูรณาการนี้ก่อให้เกิดความผิดปกติของตัวตนในอุดมคติ และตัวตนที่เป็นอยู่นำมาสู่ความรู้สึกว่าตนเองยิ่งใหญ่ขึ้น และความหลงตนเอง

ในทางตรงกันข้าม Kohut (1976 อ้างถึงใน Emmons, 1987) กล่าวถึงบุคลิกภาพแบบหลงตนเองแตกต่างจาก Kernberg (1976, 1980 อ้างถึงใน Emmons, 1987) เพราะมองการหลงตนเองว่าเป็นการสร้างความสำคัญแก่ตนเองในคนปกติ ที่มีสุขภาพดี ในทางตรงกันข้าม Kohut ไม่ได้มองว่า แรงขับของความหลงตนเอง(narcissistic libido) จะเปลี่ยนแปลงไปสู่ความรักในเชิงวัตถุ แต่มองว่าความหลงตนเองเกิดจากช่วงการพัฒนาไปสู่วัยผู้ใหญ่ ตามทฤษฎีการพัฒนาตัวตน (Developmental theory of the self) ของ Kohut ความหลงตนเองแบบผิดปกติเกิดจากความล้มเหลวในการทำตามแบบอย่างพ่อแม่เนื่องจากถูกปฏิเสธหรือถูกละเลยในวัยเด็ก เด็กต้องการที่จะทำตามแบบผู้เลี้ยงดู และต้องการแสดงความสามารถและได้รับความชื่นชม Kohut กล่าวว่าถ้าผู้เลี้ยงดูไม่ได้ตอบสนองอย่างเข้าใจความรู้สึกภายในจิตใจของเด็ก ความต้องการในการพัฒนาจะยับยั้งความสามารถของเด็กในการสร้าง “ตัวตน”ตามปกติ ดังนั้นจะเกิดความรู้สึกว่าตนเองยิ่งใหญ่ บุคลิกภาพแบบหลงตนเองจะถูกพัฒนาขึ้นเนื่องจากยังคงปรารถนาความต้องการความรักที่ไม่ได้ถูกเติมเต็มในวัยเด็กตอนต้น

Million (1981 อ้างถึงใน Emmons, 1987) เสนอทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมของความหลงตนเอง (Social learning theory of narcissism) ซึ่งมองความหลงตนเองว่าไม่ได้ถูกพัฒนามาจากความไม่เอาใจใส่ของพ่อแม่ แต่เกิดจากการที่พ่อแม่เอาใจใส่มากเกินไป ถูกเลี้ยงแบบเป็นคนพิเศษ ได้รับความสนใจมากมายน และพ่อแม่เชื่อว่าลูกตนเองน่ารักใคร่และสมบูรณ์แบบ Million กล่าวว่า การให้คุณค่าและให้ความสนใจมากเกินไปนำไปสู่การเกิดการสร้างภาพลวงตาที่ไม่ได้สอดคล้องกับความเป็นจริง ซึ่งมักเกิดในเด็กที่เป็นลูกคนเดียวหรือลูกคนแรกที่ได้รับ ความสนใจอย่างมาก และได้รับการเลี้ยงดูอย่างพิเศษ

การศึกษาบุคลิกภาพแบบหลงตนเองพัฒนาขึ้นมาจากการศึกษาบุคลิกภาพแบบหลงตนเองที่เป็นความผิดปกติทางบุคลิกภาพ (Narcissistic Personality Disorder) ซึ่งเป็นแนวทางการศึกษาในด้านจิตวิทยาคลินิก ต่อมาจึงได้มีการประยุกต์แนวทางการศึกษานี้มาศึกษาในบุคลิกภาพแบบหลงตนเองในประชากรปกติ (Raskin & Terry, 1988) โดยบุคลิกภาพแบบหลงตนเองตามคู่มือการวินิจฉัยและสถิติของความผิดปกติทางจิต ฉบับที่ 3 (Diagnostic and Statistical Manual of Mental Disorder, third edition: DSM-III) โดยสมาคมจิตแพทย์สหรัฐอเมริกา (American Psychiatric Association, 1980) ได้นิยามบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง (Narcissism) ไว้ดังนี้

1. รู้สึกว่าตนเองยิ่งใหญ่ มีความสำคัญ และโดดเด่นกว่าคนอื่น
2. หมกมุ่นอยู่กับความเพ้อฝันเกี่ยวกับความสำเร็จ อำนาจ ความฉลาด ความสวยงาม และความรักในอุดมคติอย่างไม่มีที่สิ้นสุด
3. ชอบให้ตนเป็นที่สนใจของผู้อื่น และเป็นที่ชื่นชม
4. เพิกเฉยต่อคำวิพากษ์วิจารณ์ หรือรู้สึกอับอาย ละอาย ว่างเปล่า เมื่อได้รับคำวิพากษ์วิจารณ์
5. ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลไม่ราบรื่น มีลักษณะดังต่อไปนี้อย่างน้อย 2 ข้อ
  - 5.1 คิดว่าตนสมควรได้มากกว่าที่เป็นอยู่ คาดหวังสิ่งต่าง ๆ มากกว่าที่ตนจะได้รับ
  - 5.2 แสวงหาผลประโยชน์จากผู้อื่น เอาเปรียบผู้อื่นเพื่อบรรลุความปรารถนาส่วนตน หรือเพื่อให้ตนเองยิ่งใหญ่
  - 5.3 รู้สึกว่าตนมีความสัมพันธ์กับผู้อื่นเหมือนในอุดมคติจนเกินจริง
  - 5.4 ขาดความเห็นอกเห็นใจ ไม่ใส่ใจต่อความรู้สึกของผู้อื่น

บุคลิกภาพแบบหลงตนเองตามคู่มือการวินิจฉัยและสถิติของความผิดปกติทางจิต ฉบับที่ 4 (Diagnostic and Statistical Manual of Mental Disorder fourth edition: DSM-IV) โดยสมาคมจิตแพทย์สหรัฐอเมริกา (American Psychiatric Association, 1994) ได้นิยามบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง (narcissism) ว่า บุคลิกภาพแบบหลงตนเองเป็นรูปแบบของความรู้สึกว่าตนเองสำคัญยิ่งใหญ่ ในความเพ้อฝันหรือพฤติกรรม มีความต้องการเป็นที่ชื่นชม และขาดความเห็นอกเห็นใจ ซึ่งเริ่มเป็นตั้งแต่ช่วงผู้ใหญ่ตอนต้น และเกิดขึ้นในหลายบริบท ซึ่งถ้าระบุลักษณะได้ตั้งแต่ 5 ข้อเป็นต้นไป จะถือว่าเป็นบุคลิกภาพแบบผิดปกติ

1. รู้สึกว่าตนเป็นใหญ่ และมีความสำคัญ เช่น ให้น้ำหนักแก่ความสำเร็จ และพรสวรรค์มากเกินจริง คาดหวังที่จะถูกรับรู้ว่าเป็นผู้เหนือกว่าโดยไม่ต้องมีความสำเร็จเกิดขึ้นจริง หรือให้ผู้อื่นมาบอกว่าตนประสบความสำเร็จ
2. หมกมุ่นอยู่กับความเพ้อฝันเกี่ยวกับความสำเร็จ อำนาจ ความฉลาด ความสวยงาม หรือความรักในอุดมคติอย่างไม่มีที่สิ้นสุด
3. เชื่อว่าตนเป็นคนพิเศษ โดดเด่น และสามารถมีความสัมพันธ์กับผู้อื่นที่มีสถานภาพสูงหรือองค์กรใหญ่ๆ
4. ต้องการความชื่นชมอย่างมาก

5. คิดว่าตนสมควรได้มากกว่าที่เป็นอยู่ คนหลงตนเองคาดหวังว่าตนจะเป็นที่ชื่นชอบของผู้อื่น และคาดหวังสิ่งต่าง ๆ จากผู้อื่นมากกว่าที่ควรจะได้รับ หรือคิดว่าผู้อื่นจะยอมตามกับความคาดหวังของตนอย่างอัตโนมัติ

6. มักจะแสวงหาผลประโยชน์จากผู้อื่น และเอาเปรียบผู้อื่นเพื่อความสำเร็จของตน
7. ขาดความเห็นอกเห็นใจ ไม่สนใจความรู้สึก และความต้องการของผู้อื่น
8. มักจะอิจฉาผู้อื่น และเชื่อว่าคนอื่นก็อิจฉาตน
9. มักแสดงพฤติกรรม เจตคติที่เย่อหยิ่ง โส โทะนงตน จงหอง โอหัง และอวดดี

ผู้วิจัยจึงสรุปความหมายของบุคลิกภาพหลงตนเอง หมายถึง บุคคลที่รู้สึกถึงความสำคัญของตนเอง หรือคิดว่าตนมีความพิเศษกว่าผู้อื่นเกินจริง คาดหวังว่าจะต้องได้รับการตอบสนองดูแลเป็นอย่างดี ทนต่อคำวิพากษ์วิจารณ์ไม่ได้ ในทางตรงข้ามก็ต้องการคำยกย่องสรรเสริญ มักเพ้อฝันถึงความสำเร็จ ชื่อเสียง หรือความสวยงามของตน ความสัมพันธ์กับผู้อื่นจึงผิวเผิน ไม่รู้สึกเห็นอกเห็นใจ หรือไม่สนใจในความรู้สึกและความต้องการของผู้อื่น ในบางครั้งก็อาจแสวงหาประโยชน์ส่วนตัวจากความสัมพันธ์กับผู้อื่น เช่น เอาเปรียบผู้อื่น เพื่อให้บรรลุเป้าหมายของตน

สรุปแล้วนักทฤษฎีมองพัฒนาการของบุคลิกภาพแบบหลงตนเองแตกต่างกันไป ทั้งเป็นลักษณะบุคลิกภาพแบบปกติและเป็นลักษณะพยาธิสภาพ ซึ่งเป็นผลมาจากขาดการเอาใจใส่ของพ่อแม่ การถูกละเลย พ่อแม่ไม่เข้าใจตัวเด็กเป็นสำคัญ แต่บางทฤษฎีกลับพิจารณาว่าความหลงตนเองเป็นผลมาจากการได้รับการเอาใจใส่ในวัยเด็กมากเกินไป

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

การวัดบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง

Raskin และ Hall (1979) พัฒนามาตรวัด Narcissistic Personality Inventory (NPI) โดยมีพื้นฐานจาก DSM-III และ Narcissistic Personality Disorder (NPD) มีข้อวัดทั้งหมด 54 ข้อ มีองค์ประกอบของบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง ดังนี้

1. รู้สึกว่าตนเองยิ่งใหญ่ มีความสำคัญ และโดดเด่นกว่าคนอื่น
2. หมกมุ่นอยู่กับความเพ้อฝันเกี่ยวกับความสำเร็จ อำนาจ ความฉลาด ความสวยงาม และความรักในอุดมคติอย่างไม่มีที่สิ้นสุด
3. ชอบให้ตนเป็นที่สนใจของผู้อื่น และเป็นที่ชื่นชม
4. เพิกเฉยต่อคำวิพากษ์วิจารณ์ หรือรู้สึกอับอาย ละอาย ว่างเปล่า เมื่อได้รับคำวิพากษ์วิจารณ์
5. ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลไม่ราบรื่น ดังต่อไปนี้อย่างน้อย 2 ข้อ
  - 5.1 คิดว่าตนสมควรได้มากกว่าที่เป็นอยู่ คาดหวังสิ่งต่างๆมากกว่าที่ตนจะได้รับ คาดหวังว่าตนเองจะเป็นที่รักของทุกคน
  - 5.2 แสวงหาผลประโยชน์จากผู้อื่น เปรียบผู้อื่นเพื่อบรรลุความปรารถนาส่วนตน หรือเพื่อให้ตนเองยิ่งใหญ่
  - 5.3 รู้สึกว่าตนมีความสัมพันธ์กับผู้อื่นเหมือนในอุดมคติจนเกินจริง
  - 5.4 ขาดความเห็นอกเห็นใจ ไม่ใส่ใจต่อความรู้สึกของผู้อื่น

ต่อมา Emmons (1984, 1987) ได้นำมาตรวจวัดบุคลิกภาพแบบหลงตนเองของ Raskin และ Hall (1979) มาพัฒนา เป็น 4 องค์ประกอบ มีจำนวนข้อ 37 ข้อ ดังนี้

1. ลักษณะการเป็นผู้นำ/การแสดงอำนาจ (Leadership/Authority) ต้องการที่จะเป็นผู้นำ ต้องการเป็นผู้บังคับบัญชาคนอื่น
2. การหมกมุ่นกับตนเอง/การชื่นชมตนเอง (Self-Absorption/Self-Admiration) ต้องการให้ผู้อื่นชื่นชมรูปลักษณ์ของตน และหมกมุ่นกับตนเองคิดว่าตนเองเป็นใหญ่
3. การแสดงความเหนือกว่า/ความทะนงตน (Superiority/Arrogance) มีเจตคติแบบทะนงตน คุยโอ้อวด รู้สึกเหนือกว่าคนอื่น
4. การแสวงหาผลประโยชน์/ความต้องการได้มากกว่าที่เป็นอยู่ (Exploitativeness/Entitlement) คาดหวังว่าตนจะเป็นที่ชื่นชมและคาดหวังสิ่งต่างๆจากผู้อื่นมากกว่าที่ควรจะได้รับ และหมกมุ่นแต่สิ่งที่ตนเองต้องการ มองว่าตนเหนือกว่าผู้อื่นและไม่คำนึงถึงผู้อื่น

ต่อมา Raskin และ Terry (1988) พัฒนามาตรวัดบุคลิกภาพแบบหลงตนเองจำนวน 40 ข้อ โดยแบ่งออกเป็น 7 องค์ประกอบ ดังนี้

1. การแสดงอำนาจ (Authority)
2. ความสามารถในการพึ่งตนเอง (Self-sufficiency)
3. ความเหนือกว่า (Superiority)
4. การชอบแสดงออก (Exhibitionism)
5. การแสวงหาผลประโยชน์ (Exploitativeness)
6. ความทะนงตน (Vanity)
7. ความต้องการได้มากกว่าที่เป็นอยู่ (Entitlement)

ในปัจจุบันมีนักวิจัยพัฒนามาตรวัดบุคลิกภาพแบบหลงตนเองเพื่อให้เหมาะสมกับวัฒนธรรมของแต่ละประเทศ และลักษณะของประชากรที่ต้องการศึกษา เช่น Kansil (2003) ได้สร้างมาตรวัดบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสำหรับวัฒนธรรมสวีเดน จำนวน 29 ข้อ โดยพัฒนาจากมาตรวัดของ Emmons (1987) โดยแบ่งมาตรวัดออกเป็น 4 องค์ประกอบ ดังนี้

1. ลักษณะของการเป็นผู้นำ/การแสดงอำนาจ (Leadership/Power) ต้องการที่จะเป็นผู้นำ ต้องการเป็นผู้บังคับบัญชาคนอื่น และยังต้องการอำนาจอีกด้วย
2. การชอบแสดงตน/การยกย่องตน (Exhibition/Self-Admiration) ต้องการเป็นจุดสนใจ ต้องการให้ผู้อื่นชื่นชมรูปลักษณ์ของตน และหมกมุ่นกับตนเองคิดว่าตนเองเป็นใหญ่
3. การแสดงความเหนือกว่า/ความทะนงตน (Superiority/Arrogance) มีเจตคติที่ทะนงตน คุยโอ้อวด รู้สึกเหนือกว่าคนอื่น
4. ความมีเอกลักษณ์/ความต้องการได้มากกว่าที่เป็นอยู่ (Uniqueness/Entitlement) ในสังคมสวีเดนนั้นการแสวงหาผลประโยชน์ถูกมองในแง่ลบ ด้านนี้จึงใช้ ความมีเอกลักษณ์ คือ รู้สึกพิเศษ โดดเด่นกว่าคนอื่นแทน และคาดหวังว่าตนจะเป็นที่ชื่นชอบ คาดหวังสิ่งต่างๆจากผู้อื่นมากกว่าที่ควรจะได้รับ

Kubaych, Deary, และ Austin (2004) นำมาตรวัด NPI 40 ข้อมาสกัดองค์ประกอบ แบบ Exploratory Factor Analysis (EFA) และ Confirmatory Factor Analysis (CFA) เพื่อจะรวมองค์ประกอบให้เหลือจำนวนน้อยลง เหลือ 2 และ 3 องค์ประกอบ

โดย 2 องค์ประกอบ แบ่งออกเป็น ด้านอำนาจ (power) และด้านการชอบแสดงออก (exhibitionism) ส่วน 3 องค์ประกอบ แบ่งออกเป็น ด้านอำนาจ (power) ด้านการชอบแสดงออก (exhibitionism) และ ด้านเป็นบุคคลพิเศษ (special person) ส่วน Ames, Rose, และ Anderson (2006) พัฒนามาตรวัด The NPI-16 พัฒนามาจาก NPI โดยลดจำนวนข้อเหลือ 16 ข้อ

นอกจากนี้ Hendin และ Cheek (1997) ได้พัฒนามาตรวัดบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง ด้านการหวั่นไหวมากกว่าปกติ (hypersensitive narcissism) ซึ่งพัฒนามาจากมาตรวัดบุคลิกภาพแบบหลงตนเองของ Murray's narcissism scale ซึ่งเป็นการวัดบุคลิกภาพหลงตนเองแบบไม่แสดงออก (covert narcissism) โดยมีจำนวนข้อทั้งหมด 9 ข้อ

แนวคิดเชิงทฤษฎีและงานวิจัยเกี่ยวกับการให้อภัย

ความหมายและทฤษฎีของการให้อภัย

การให้อภัย หมายถึง การขอโทษยกโทษต่อการกระทำผิดหรือการทำให้ชุ่นเคืองใจนั้น และไม่โกรธหรือไม่ต้องการแก้แค้น นักวิจัยสังคมศาสตร์ส่วนใหญ่กล่าวว่า จุดหลักของการให้อภัยคือการไม่มีความโกรธแค้นด้วย โดยมีนักวิจัยจำนวนมากได้ให้คำจำกัดความของการให้อภัยที่คล้ายคลึงกันไว้ดังนี้

McCullough, Worthington, และ Rachal (1997) ได้ให้ความหมายของการให้อภัยว่าเป็นรูปแบบการเปลี่ยนแปลงแรงจูงใจทางสังคม โดยบุคคลจะลดแรงจูงใจที่จะตอบโต้ หรือหลีกเลี่ยงจากบุคคลที่ทำให้ชุ่นเคือง และเพิ่มแรงจูงใจที่จะกลับมาคืนดีกันและมีมิตรภาพที่ดีต่อบุคคลที่ทำให้ชุ่นเคือง ในทำนองเดียวกัน Worthington (1998) กล่าวว่า การให้อภัย หมายถึง แรงจูงใจที่จะลดการหลีกเลี่ยง หลีกหนี โกรธ และต้องการแก้แค้นต่อบุคคลที่มาทำร้าย การให้อภัยยังเพิ่มการประนีประนอมไกล่เกลี่ยกันถ้าการกระทำนั้นไม่ผิดต่อบรรทัดฐาน

นักวิจัยกลุ่มหนึ่งกล่าวว่า การให้อภัย หมายถึง ความยินดีที่จะละทิ้งความไม่พอใจ ชุ่นเคืองใจ การตัดสินทางลบ และไม่ตอบโต้กับบุคคลที่มาทำร้ายตน และยังคงมีการรู้สึกโกรธแค้น และยังคงรักบุคคลนั้น (Enright & Coyle, 1998)

นอกจากนี้ Exline และ Baumeister (2000) กล่าวว่า การให้อภัยเป็นทั้งภายใน คือ อารมณ์ และภายนอก คือ พฤติกรรม บางคนเลือกที่จะบอกคนอื่นว่าเขาให้อภัยแต่จริง ๆ แล้ว ยังคงมีอารมณ์โกรธอยู่ข้างใน ซึ่งงานวิจัยนี้ได้ศึกษาการให้อภัย พบว่า การให้อภัยมีทั้งภายใน คือ ให้อภัยจริงๆ ไม่มีความรู้สึกโกรธแล้ว และการให้อภัยแบบภายนอก คือ การบอกให้อภัย แต่จริง ๆ แล้วข้างในยังคงโกรธอยู่ ส่วน Thompson และคณะ (2005) กล่าวว่า การให้อภัย หมายถึง การรับรู้ถึงการกระทำผิด การทำให้ชุ่นเคือง การตอบสนองของบุคคลต่อผู้กระทำผิด และเหตุการณ์นั้น ที่ทำให้ชุ่นเคือง และผลที่ตามมาจากเหตุการณ์นั้น การตอบสนองทางลบถูกเปลี่ยนแปลงเป็น ระดับกลางหรือทางบวก ซึ่งบุคคลอาจจะให้อภัยต่อตนเอง ต่อผู้อื่นหรือต่อสถานการณ์ และ เหตุการณ์นี้อยู่นอกเหนือการควบคุมของแต่ละบุคคลด้วย

ในทางพระพุทธศาสนากล่าวถึงการให้อภัย คือ อภัยทาน หมายถึง การยกโทษ ไม่ถือโทษ กับผู้ที่สร้างความปวดร้าวใจ สร้างความทุกข์ สร้างความเสียหายให้กับเรา หรือได้ชีวิตของผู้อื่น ด้วยการซื้อสัตว์ที่กำลังจะถูกฆ่า ให้อภัยให้ชีวิตกับผู้อื่น หรือเวลาใครมาทำอะไรร้ายๆ ก็ ระวังด้วยการให้อภัยทาน ไม่ถือโทษโกรธเคือง เพราะว่าทำให้ใจสงบ ไม่มีเวร ไม่มีกรรมกับใคร ส่วนในทางศาสนาคริสต์นั้น การให้อภัยถือเป็นหลักคำสอนที่สำคัญ ในพระคัมภีร์ไบเบิลกล่าวถึง คำว่า “การให้อภัย” หมายถึงการชำระให้สะอาด การยกโทษให้ การยกเลิหนี้ให้ เมื่อเรากระทำผิด ต่อใครบางคน เราต้องการ การให้อภัยจากเขา เพื่อให้ความสัมพันธ์กลับมาดีดังเดิม การให้อภัย ไม่ได้เกิดขึ้นเพราะเราสมควรได้รับการยกโทษ ไม่มีใครสมควรได้รับการยกโทษเลย แต่การให้อภัย เป็นการกระทำด้วยความรัก และความเมตตา การให้อภัยเป็นการตัดสินใจที่จะไม่ถือโทษคนอื่น ไม่ว่าเขาจะกระทำอย่างไรต่อเราก็ตาม

การล่วงละเมิด (transgression) คือ เหตุการณ์ที่บุคคลรับรู้ว่าการกระทำผิดนั้นรุนแรงต่อ ความคาดหวังและการคาดการณ์ของเขาต่อตนเอง ผู้อื่น หรือโลกว่าควรจะเป็นอย่างไร

เมื่อบุคคลประสบกับการล่วงละเมิด บุคคลจะเกิดการตอบสนองทางลบ คือ ความคิดทางลบ เช่น สิ่งนี้มันทำลายชีวิตฉัน อารมณ์ทางลบ เช่น ความโกรธ และพฤติกรรมทางลบ เช่น การแก้แค้น ผู้ที่กระทำผิดต่อเขา ดังนั้นการตอบสนองต่อบุคคลที่ทำให้เขาารู้สึกไม่ดี คือ ความคิด อารมณ์ และพฤติกรรม บุคคลเกิดความคิด อารมณ์และพฤติกรรมทางลบ เพราะว่าการล่วงละเมิดนั้นเป็น

เหตุการณ์ที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ข้อมูลของบุคคลและเกิดความไม่สอดคล้องกับการคาดการณ์ของเขาต่อตนเอง ผู้อื่นและโลก ดังนั้นบุคคลจะเกิดความเศร้าและความไม่สอดคล้อง

เมื่อบุคคลรู้สึกเศร้ากับความไม่สอดคล้องจากเหตุการณ์ที่ขุนเคืองใจนั้นเขาก็จะตอบสนองและมีแรงจูงใจที่จะตัดสินใจแก้ไขความไม่สอดคล้องนั้นโดยการให้อภัย ดังนั้นการให้อภัยจึงเป็นวิธีที่ตอบสนองต่อการถูกทำให้ไม่พอใจ โดยเปลี่ยนแปลงการตอบสนองทางลบและแก้ไขความไม่สอดคล้องและขจัดความเศร้า โดยเปลี่ยนไปสู่ภาวะเป็นกลางหรือทางบวก

ผู้ที่ให้อภัยจะเปลี่ยนการตอบสนองต่อผู้ที่กระทำผิดต่อตน โดยมี 2 องค์ประกอบที่จะเปลี่ยนแปลงคือ

1. เปลี่ยนความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมจากทางลบไปสู่ภาวะเป็นกลางหรือทางบวก
2. เปลี่ยนความเข้มข้น ความรุนแรงของความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมตอบสนอง

ประเภทของการให้อภัย

การศึกษาการให้อภัยพบว่าสามารถแบ่งประเภทของการให้อภัยออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. **พินินสัยในการให้อภัย (dispositional forgiveness)** พินินสัยในการให้อภัย แบ่งออกเป็น 3 ด้าน คือ

1.1 พินินสัยในการให้อภัยตนเอง (forgiveness of self)

การให้อภัยตนเอง คือ เมื่อบุคคลทำบางสิ่งให้ผู้อื่นเจ็บปวด บุคคลทราบถึงการกระทำของตน และยอมรับความรับผิดชอบของตนต่อความเจ็บปวดหรือความล้มเหลวที่ได้รับ บุคคลจะเอาชนะความไม่พอใจตนเอง และเคารพในตนเองอีกครั้ง

การให้อภัยตนเองแตกต่างกับกระบวนการของ การหาเหตุผลมายืนยันเข้าข้างตนเอง (self-serving bias) ที่บุคคลจะสนใจแค่ผลตอบรับที่เป็นทางบวกเท่านั้น (Heider, 1958) แต่การให้อภัยตนเองอาจจะเหมือนกับการหาเหตุผลมายืนยันเข้าข้างตนเองตรงที่ลบล้างอารมณ์ลบที่เกี่ยวกับเหตุการณ์ โดยบุคคลจะโทษสิ่งแวดล้อม หรือผู้อื่นแทน

Hall และ Fincham (2005) กล่าวว่า การให้อภัยตนเอง คือ บุคคลจะเปลี่ยนจากแรงจูงใจทางลบไปสู่แรงจูงใจทางบวกต่อตนเองอีกครั้ง

1.2 พื้นนิสัยในการให้อภัยผู้อื่น (forgiveness of others)

Enright และ Gassin (1992) พัฒนารูปแบบการให้อภัยระหว่างบุคคลทางจิตวิทยาตามทฤษฎีจริยธรรมของ Kohlberg โดยการให้อภัยระหว่างบุคคลต้องมีความเมตตา (mercy) ความกรุณา (benevolence) และความเสียสละ (sacrifice)

McCullough และ Worthington (1999) ได้เสนอลักษณะของการให้อภัยผู้อื่นไว้ 3 ประการ คือ

1. การให้อภัยจะเกิดขึ้นเมื่อบุคคลรับรู้ว่าการกระทำนั้นเป็นอันตราย เป็นสิ่งเลวร้าย และไม่ยุติธรรม

2. ภายหลังจากรับรู้จะมีการตอบสนองทางอารมณ์ เช่น โกรธ หรือกลัว การตอบสนองด้านแรงจูงใจ เช่น หลีกหนี หรือต้องการเข้าไปทำร้ายบุคคลนั้น การตอบสนองทางความคิด เช่น ต่อต้านบุคคลที่ทำร้าย หรือการตอบสนองทางพฤติกรรม เช่น หลีกหนี หรือก้าวร้าว ซึ่งจะทำให้สัมพันธ์ภาพระหว่างบุคคลเลวร้ายลง

3. การให้อภัย เป็นการตอบสนองทางอารมณ์ แรงจูงใจ ความคิด และพฤติกรรม ซึ่งจะทำให้สัมพันธ์ภาพระหว่างบุคคลมีแนวโน้มที่ดีขึ้น

การให้อภัยผู้อื่น คือ การตอบสนองของบุคคลที่มีต่ออีกบุคคลที่ทำให้เขาเจ็บปวด โดยเปลี่ยนแปลงความคิด ความรู้สึกและพฤติกรรมทางลบต่อบุคคลนั้นไปสู่ภาวะกลาง ๆ หรือทางบวก

1.3 พื้นนิสัยในการให้อภัยสถานการณ์ (forgiveness of situations)

Thompson และคณะ (2005) กล่าวว่า สถานการณ์บางอย่างเป็นที่มาหรือสาเหตุของความไม่พอใจ โดยไม่สามารถระบุได้ว่าเป็นความผิดของตนเองหรือผู้อื่น (ไม่ใช่ตัวเราและผู้อื่น) ซึ่งเป็นสิ่งที่ทำร้ายต่อความคาดหวังของเรา ทำให้เกิดการตอบสนองทางลบ ทั้งความคิด ความรู้สึกและพฤติกรรม

บุคคลอาจจะโทษสถานการณ์ หากรับรู้ว่าเป็นสาเหตุ เช่น เมื่อสิ่งแวดล้อมตอนนั้นทำให้เกิดความเจ็บป่วยหรืออุบัติเหตุ บุคคลอาจรับรู้สถานการณ์นั้นออกมาในรูปแบบอารมณ์ เช่น “เกิดอะไรขึ้นกับชีวิตฉัน” “โลกนี้ไม่ยุติธรรมเลย” “โชคชะตา เวรกรรม” ตามทฤษฎีแล้วเป็นไปได้ที่บุคคลจะแสดงเจตคติในการให้อภัยต่อสถานการณ์ที่เขาเชื่อมั่นว่าเป็นสาเหตุของความเจ็บปวด

การให้อภัยสถานการณ์ เป็นการเปลี่ยนแปลงการตอบสนองทางลบ ทั้งความคิด ความรู้สึกและพฤติกรรม ไปสู่ภาวะเป็นกลางหรือทางบวก

ถ้าบุคคลรับรู้ถึงเจตนาของการกระทำผิดนั้น บุคคลก็จะเกิดการให้อภัยทั้งต่อตนเอง ผู้อื่น และสถานการณ์

2. การให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์ (State forgiveness)

การให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์ เป็นการให้อภัยระหว่างบุคคลบนพื้นฐานทฤษฎีแรงจูงใจ บุคคลที่ตอบสนองต่อเหตุการณ์ทางลบตามแนวคิดของ Gottman (1993 อ้างถึงใน McCullough et al., 1998) เมื่อบุคคลต้องเผชิญกับเหตุการณ์ที่ทำให้เสียใจ หรือชุ่นเคืองใจ บุคคลจะมีการตอบสนอง 2 แบบ คือ แก้แค้น และหลีกเลี่ยง เมื่อมีการให้อภัยเกิดขึ้นแล้วบุคคลควรมีแรงจูงใจที่จะตอบสนองในด้านแก้แค้น และหลีกเลี่ยงต่ำ

การให้อภัยระหว่างบุคคลบนพื้นฐานตามแนวคิดเชิงทฤษฎีของ McCullough และคณะ (1998) ระบุว่า การให้อภัยระหว่างบุคคลเป็นการเปลี่ยนแปลงแรงจูงใจในการแสดง โดยสร้างสัมพันธอันดีแทนที่จะทำลายความสัมพันธ์ลง โดยการให้อภัยมีองค์ประกอบของแรงจูงใจ 2 ด้าน คือ

1. ลดแรงจูงใจที่จะตอบสนองการทำลายความสัมพันธ์ คือ การหลีกเลี่ยงและการแก้แค้น
2. เพิ่มแรงจูงใจที่จะสร้างความสัมพันธ์อันดีต่อกัน

McCullough และคณะ (1998) พบว่าปัจจัยที่มีผลต่อการให้อภัยมี 4 ประเภท คือ

1. ตัวกำหนดด้านปัญญาและสังคม (social-cognitive determinants) ที่มีผลต่อการให้อภัย ได้แก่ ความสัมพันธ์ระหว่างผู้กระทำผิดและผู้ที่ได้รับผลจากการกระทำผิดนั้น พบว่า อารมณ์ความรู้สึก การเข้าใจความรู้สึกของผู้อื่น มีผลต่อการให้อภัยมากที่สุด โดยผู้ที่ได้รับผลจากการกระทำผิดนั้นมีความเข้าใจความรู้สึกและเกิดความเห็นอกเห็นใจผู้กระทำผิด ก็จะเกิดการให้อภัยขึ้น

2. ตัวกำหนดที่สัมพันธ์กับลักษณะเรื่องที่เกิดที่กระทำผิด (offended-related determinant) เป็นลักษณะของเหตุการณ์หรือสถานการณ์ของการกระทำผิดที่เกิดขึ้นระหว่างผู้กระทำผิดและผู้ที่ได้รับผลจากการกระทำผิดนั้น ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์ คือ การรับรู้ความรุนแรงของเหตุการณ์ ซึ่งถ้ารับรู้ว่าการกระทำผิดนั้นมีความรุนแรงมากจะเกิดการให้อภัยน้อยกว่าเมื่อรับรู้ว่าการกระทำผิดนั้นมีความรุนแรงน้อย และการขอโทษก็เป็นอีกตัวแปรที่มีผลต่อการให้อภัย ซึ่งถ้ามีการขอโทษก็จะทำให้เกิดการให้อภัยมากขึ้นด้วย

3. ความสัมพันธ์ของผู้ที่ให้อภัยกับผู้กระทำผิด ได้แก่ ความใกล้ชิด ความไว้วางใจ ความพึงพอใจในความสัมพันธ์ โดยถ้าบุคคลมีความใกล้ชิดสูง ความไว้วางใจสูง และมีความพึงพอใจในความสัมพันธ์ก็จะเกิดการให้อภัยสูง

4. บุคลิกภาพ เป็นลักษณะบุคลิกภาพของแต่ละบุคคล เช่น บุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองจะมีสหสัมพันธ์ทางลบกับการให้อภัยผู้อื่น ทั้งในแนวโน้มในการให้อภัย และการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์

การให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์กับลักษณะเหตุการณ์

ลักษณะเหตุการณ์จัดเป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์ ซึ่งในการศึกษาการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์นั้นในเรื่องเหตุการณ์ส่วนใหญ่จะให้ผู้ตอบแบบสอบถามระลึกถึงเรื่องราวและเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริงในชีวิตของเขาที่ผ่านมา แต่บางงานวิจัยก็กำหนดเหตุการณ์ให้สมมติว่าเกิดกับผู้ร่วมการทดลองเองและให้ตอบมาตรวัดต่างๆ ลักษณะเหตุการณ์ที่บุคคลเผชิญนั้น ทำให้เกิดความรู้สึกทางลบ เช่น เสียใจหรือโกรธเคือง และมีแนวโน้มตอบสนองด้วยการแก้แค้นหรือหลีกเลี่ยง

วิลด์ลักษณะ รุงเรื่องอนันต์ (2544) ศึกษาผลของความใกล้ชิดและการรับรู้ความรุนแรงของเหตุการณ์ต่อการให้อภัยระหว่างบุคคลเฉพาะเหตุการณ์ ที่มีความสัมพันธ์ฉันเพื่อน ผู้ร่วมการวิจัยเป็นนิสิตระดับปริญญาตรี เพศชาย 101 คน และเพศหญิง 139 คน ให้ผู้ร่วมการวิจัยระลึกถึงคนๆ หนึ่งที่เคยให้ตนโกรธเคือง (สถานการณ์โกรธเคือง) หรือเสียใจ (สถานการณ์เสียใจ) ในอดีต จากนั้นให้ตอบมาตรวัดการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์แบบรายงานตนเอง (Transgression-Related Interpersonal Motivations Inventory, TRIM) พบว่า ทั้งในเหตุการณ์ที่ทำให้โกรธเคืองและเหตุการณ์ที่ทำให้เสียใจ ความใกล้ชิดสูงมีการให้อภัยมากกว่าความใกล้ชิดน้อย ส่วนในเหตุการณ์ที่ทำให้โกรธเคืองและเหตุการณ์ที่ทำให้เสียใจ การรับรู้เหตุการณ์ว่ามีความรุนแรงน้อยมีการให้อภัยมากกว่ารับรู้เหตุการณ์ว่ามีความรุนแรงมาก และเหตุการณ์ที่ทำให้เสียใจมีการให้อภัยมากกว่าเหตุการณ์ที่ทำให้โกรธเคือง

การวัดการให้อภัย

การวัดการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์

Enright Forgiveness Inventory (Subkoviak et al., 1995) เป็นมาตราที่ใช้วัดการให้อภัยของบุคคลในสถานการณ์ที่ทำให้ขุนเคืองเฉพาะสถานการณ์ มีข้อกระทง 60 ข้อ เป็นมาตราประมาณค่า 6 ระดับ ตั้งแต่เห็นด้วยอย่างยิ่ง จนถึง ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

McCullough และคณะ (1998) พัฒนามาตรวัดการให้อภัยระหว่างบุคคลบนพื้นฐานทฤษฎีแรงจูงใจของบุคคลที่ตอบสนองต่อเหตุการณ์ทางลบตามแนวคิดของ Gottman (1993 อ้างถึงใน McCullough et al., 1998) เมื่อบุคคลต้องเผชิญกับเหตุการณ์ที่ทำให้เสียใจ หรือขุนเคืองใจ บุคคลจะมีการตอบสนอง 2 แบบ คือ แก่แค้น และหลีกเลี่ยงนี้ มาตราที่พัฒนาใช้ชื่อว่า Transgression-Related Interpersonal Motivations Inventory (TRIM) เป็นมาตราประมาณค่า 5 ระดับ มีข้อกระทงทั้งหมด 12 ข้อ แบ่งเป็นด้านการแก้แค้น 5 ข้อ และด้านการหลีกเลี่ยง 7 ข้อ การได้คะแนนในมาตรา TRIM ต่ำแสดงถึงการให้อภัยสูง

Berry, Worthington, Parrott, O'Connor, และ Wade (2001) พัฒนาการวัดการให้อภัยแบบบรรยายสถานการณ์ เรียกว่า The Transgression Narrative Test of Forgiveness (TNTF) โดยแบบวัดนี้ให้บุคคลจินตนาการให้ตนอยู่ในสถานการณ์ที่แตกต่างกัน 5 สถานการณ์ที่ทำให้ตนรู้สึกถูกทำร้าย และให้บุคคลประเมินการให้อภัย พบว่า บุคคลที่ไม่ให้อภัยมักจะมีอารมณ์วิตกกังวลและมีอารมณ์ทางลบ และการให้อภัยมีสหสัมพันธ์ทางบวกกับบุคลิกภาพแบบ 5 องค์ประกอบ ด้านความเป็นมิตร

การวัดพื้นฐานนิสัยในการให้อภัย

ระหว่างทศวรรษที่ผ่านมา มีงานวิจัยเกี่ยวกับการให้อภัยมากมาย (เช่น งานวิจัยของ Freedman & Enright, 1996; Girard & Mullet, 1997; McCullough, Pargament, & Thoresen, 2000; McCullough et al., 1998) งานวิจัยได้ศึกษาอย่างกว้างขวาง มีการพัฒนาแบบวัดรายงานตนเกี่ยวกับการให้อภัย ซึ่งการวัดนั้นไม่ได้วัดแนวโน้มในการให้อภัย เช่น

1. วัดการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์ (เช่น งานวิจัยของ McCullough et al., 1998; Subkoviak et al., 1995)
2. วัดการให้อภัยสำหรับเฉพาะบุคคลเมื่อมีเหตุการณ์ที่ทำให้ขุนเคืองหนึ่งเหตุการณ์หรือมากกว่า (เช่น งานวิจัยของ Hargrave & Sells, 1997)

3. วัดการรับรู้การให้อภัยในครอบครัว (เช่น งานวิจัยของ Pollard, Anderson, Anderson, & Jennings, 1998)

ส่วนการวัดอื่นๆ ที่เกี่ยวกับพินินสัยในการให้อภัย (เช่น งานวิจัยของ Berry et al., 2001; Hebel & Enright, 1993; Mauger, Perry, Freeman, Grove, McBride, & McKinney, 1992; Mullet, Houdbine, Laumonier, & Girard, 1998) การวิจัยนั้นได้บ่งชี้คะแนนของบุคคลถึงพินินสัยในการให้อภัยว่ามีความสัมพันธ์กับสุขภาพจิต และสภาวะ ในขณะที่จะคะแนนจากการวัดการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์ไม่มีความสัมพันธ์กับสุขภาพจิต และสภาวะ ดังนั้นการวัดพินินสัยในการให้อภัย จะมีประโยชน์ในการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างจิตวิทยาและการให้อภัย

เครื่องมือที่ใช้วัดพินินสัยในการให้อภัย ได้แก่ แบบวัด **Forgive of self and Forgive of other** ซึ่งวัดแนวโน้มในการให้อภัย 2 อย่าง คือ พินินสัยในการให้อภัยผู้อื่นและตนเอง และแบบวัด **The Multidimensional Forgiveness Inventory** พบว่าการให้อภัยผู้อื่นและตนเองมีความสัมพันธ์มากกับสุขภาพจิต เช่น ซึมเศร้า วิตกกังวล และโกรธ (Mauger et al., 1992) ส่วน Enright และกลุ่มพัฒนามนุษย์ the Human Development Study Group (1996) ได้ให้ความสำคัญกับการวัดพินินสัยในการให้อภัยในหลายมิติ คือ การให้อภัยผู้อื่น การรับรู้การให้อภัย และการให้อภัยตนเอง Hebel และ Enright (1993) พัฒนามาตรวัดการให้อภัยชื่อ **The Willingness to Forgive Scale (WFI)** โดยมีสถานการณ์ 15 สถานการณ์ และให้ผู้ตอบเลือกว่าจะตอบสนองตั้งแต่แรก หรือ รอตอบสนองในตอนสุดท้าย และมีการตอบสนองในทางที่ดีหรือไม่ ซึ่งถ้ามีการให้อภัยจะเลือกตอบสนองตอนสุดท้ายและมีการตอบสนองที่ดี

Tangney และคณะ (1999) พัฒนามาตรวัดการให้อภัย **The Multidimensional Forgiveness Inventory (MFI)** วัดพินินสัยในการให้อภัยผู้อื่น การให้อภัยตนเอง และการขอรับการให้อภัยจากผู้อื่น โดยมี 16 สถานการณ์ เป็นมาตรประมาณค่า 5 ระดับ

งานวิจัยบางเรื่องสนใจที่จะศึกษากระบวนการให้อภัย (เช่น งานวิจัยของ Couch, Jones, & Moore, 1999; DiBlasio & Proctor, 1993; Enright, 1996; Sandage, Worthington, Hight, & Berry, 2000) งานวิจัยพวกนี้สนใจศึกษากระบวนการยอมรับการให้อภัย พินินสัยในการให้อภัย ประกอบด้วยองค์ประกอบหลายมิติ คือ การให้อภัยตนเอง การให้อภัยผู้อื่น และการให้อภัยสถานการณ์ ซึ่งขึ้นอยู่กับแต่ละบุคคล เมื่อมีงานวิจัยเช่นนี้ออกมาแล้ว พบว่ายังไม่มีแบบวัดที่จะวัดการให้อภัยสถานการณ์ ดังนั้น Thompson และคณะ (2005) จึงได้พัฒนาแบบวัด **The Heartland Forgiveness Scale (HFS)** ขึ้นมา เพื่อวัดพินินสัยในการให้อภัยได้ครอบคลุมยิ่งขึ้น โดยแบบวัดประกอบด้วยพินินสัยในการให้อภัย 3 ด้าน คือ พินินสัยในการให้อภัยตนเอง การให้อภัยผู้อื่น และ

การให้อภัยสถานการณ์ จำนวน 18 ข้อ เป็นมาตรประมาณค่า 7 ระดับ โดยมีด้านย่อย 3 ด้าน คือ ข้อ 1-6 เป็นข้อกระทงของการให้อภัยตนเอง ข้อ 7-12 เป็นข้อกระทงของการให้อภัยผู้อื่น และข้อ 13-18 เป็นข้อกระทงของการให้อภัยสถานการณ์ ถ้าได้คะแนนสูงในแต่ละด้านก็แสดงถึงการให้อภัยในด้านนั้น วัดความเที่ยงโดยนำไปหาสหสัมพันธ์กับแบบวัดการให้อภัยแบบวัดอื่นๆ ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1

ค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง Heartland Forgiveness Scale และมาตรวัดการให้อภัย

แบบวัด	HFS Self	HFS Others	HFS Situation	HFS Total
พินินสัยในการให้อภัย				
Mauger et al.'s Forgiveness of Self (FS) & Forgiveness of Others (FO)	.54 ^{b***}	.44 ^{b***}	.51 ^{b***}	.62 ^{b***}
FS	.23 ^{b***}	.19 ^{b***}	.45 ^{b***}	.51 ^{b***}
FO	.36 ^{b***}	.53 ^{b***}	.36 ^{b***}	.47 ^{b***}
Multidimensional Forgiveness Inventory (MFI)	.36 ^{b***}	.34 ^{b***}	.42 ^{b***}	.47 ^{b***}
MFI-Self	.33 ^{b***}	.05 ^b	.35 ^{b***}	.30 ^{b***}
MFI-Others	.24 ^{b***}	.47 ^{b***}	.30 ^{b***}	.42 ^{b***}
Willingness to Forgive Scale (WFI)	.09 ^c	.20 ^c	.18 ^c	.20 ^c
การให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์				
Interpersonal Relationship Scale	.15 ^a	.15 ^a	.13 ^a	.17 ^a
Transgression-Related Interpersonal motivations Inventory (TRIM)	-.01 ^a	-.38 ^{a***}	-.22 ^a	-.25 ^{a***}
Enright Forgiveness Inventory	.08 ^a	.23 ^{a***}	.17 ^a	.19 ^a

^a(N=227), ^b(N=276), ^c(N=259).

*** $p < .001$, หนึ่งหาง.

งานวิจัยเกี่ยวกับการให้อภัย

การให้อภัยกับสุขภาวะทางจิต (psychological well-being) และสุขภาพจิต (psychological health)

Hebel และ Enright (1993) และ Mauger และคณะ (1992) พบว่าพินินิสัยในการให้อภัยตนเองและผู้อื่น มีสหสัมพันธ์ทางบวกกับสุขภาวะ คือ ถ้ามีการให้อภัยตนเองและผู้อื่น จะมีสุขภาวะที่ดี ไม่มีความซึมเศร้า และความวิตกกังวล ซึ่งสอดคล้องกับผลวิจัยของ Maltby และคณะ (2001) พบสหสัมพันธ์ทางบวกระหว่างพินินิสัยในการให้อภัยตนเองและผู้อื่น กับ สุขภาวะเช่นเดียวกัน และยังพบว่าการให้อภัยสัมพันธ์กับบุคลิกภาพที่มีความโกรธในระดับต่ำ

Tse และ Cheng (2006) ศึกษาอิทธิพลของความซึมเศร้า ลักษณะของเหตุการณ์ และความใกล้ชิด ต่อการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์ ในกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาจีน 119 คน พบว่า ในสถานการณ์ที่ไม่รุนแรงและเป็นการกระทำของคนใกล้ชิดน้อย คนที่ซึมเศร้าจะให้อภัยน้อยกว่าคนที่ไม่ซึมเศร้า แต่ในสถานการณ์ที่รุนแรงและมีความใกล้ชิดน้อย และสถานการณ์ไม่รุนแรงกับคนที่ใกล้ชิดมาก ทั้งคนที่ซึมเศร้าและไม่ซึมเศร้ามีการให้อภัยไม่แตกต่างกัน และคนที่ไม่ซึมเศร้ามีการให้อภัยมากกว่าคนที่ซึมเศร้า

Ysseldyk, Matheson, และ Anisman (2007) ศึกษาพินินิสัยในการให้อภัยกับการแก้แค้นและความซุ่นเคืองใจต่อสุขภาพทางจิต กับนักศึกษาจำนวน 183 คน พบว่า คนที่มีพินินิสัยในการให้อภัย จะมีการแก้แค้นต่ำ และมีสุขภาพจิตที่ดี เช่น ซึมเศร้าต่ำ มีความพึงพอใจในชีวิตสูง

Berry และคณะ (2005) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการให้อภัยระหว่างบุคคลเฉพาะเหตุการณ์และอารมณ์ โดยมีความซุ่นเคืองใจเป็นตัวแปรส่งผ่านระหว่างการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์และผลของอารมณ์ การให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์มีสหสัมพันธ์ทางลบกับความโกรธ ความเป็นศัตรู ความวิตกกังวล ความกลัว และความต้องการแก้แค้น และการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์มีสหสัมพันธ์ทางบวกกับบุคลิกภาพแบบ 5 องค์ประกอบ ด้านความเป็นมิตร ด้านการเปิดตัว และความเห็นอกเห็นใจ โดยการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์วัดจากการหลีกเลี่ยงและการแก้แค้น

Karremans, Van Lange, Ouwerkerk, และ Kluwer (2003) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพินินิสัยในการให้อภัยกับสุขภาวะ และความใกล้ชิด พบว่าพินินิสัยในการให้อภัยมีผลต่อการมีสุขภาวะที่ดี และพินินิสัยในการให้อภัยในความสัมพันธ์ใกล้ชิดมีผลทำให้มีสุขภาวะที่ดีมากกว่าความใกล้ชิดน้อย และศึกษาการให้อภัยในคู่รักพบว่าคู่ที่มีพินินิสัยในการให้อภัยต่อกันมักจะมีสุขภาวะที่ดีกว่าพินินิสัยในการให้อภัยผู้อื่น

Krause และ Ellison (2003) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพินินิสัยของความเชื่อในการให้อภัยโดยพระเจ้า การให้อภัยผู้อื่นและสุขภาพะ กลุ่มตัวอย่างเป็นวัยผู้ใหญ่ พบว่าพินินิสัยในการให้อภัยทำให้มีสุขภาพะที่ดี โดยความสัมพันธ์ระหว่างพินินิสัยในการให้อภัยผู้อื่นกับสุขภาพะที่ดีมีความสัมพันธ์สูงกว่าความสัมพันธ์ระหว่างพินินิสัยในการให้อภัยโดยพระเจ้ากับสุขภาพะ ผู้ใหญ่ที่ให้อภัยผู้อื่นและได้รับการให้อภัยโดยพระเจ้า จะมีสุขภาพะที่ดีกว่าผู้ที่ไม่ค่อยให้อภัยและไม่ได้รับการให้อภัย ผู้ใหญ่ที่ต้องการความสำนึกผิดจากคนทำผิดมีภาวะเศร้าโศกทางจิตใจมากกว่าคนที่ให้อภัยโดยไม่มีเงื่อนไข และผู้ที่เชื่อว่าได้รับการให้อภัยจากพระเจ้าจะไม่ค่อยคาดหวังให้ผู้ทำผิดแสดงความสำนึกผิด เพราะเขาจะให้อภัยโดยไม่มีเงื่อนไขแบบเดียวกับที่เขาได้รับจากพระเจ้า

Thompson และคณะ (2005) ศึกษาพินินิสัยในการให้อภัยตนเอง การให้อภัยผู้อื่น และการให้อภัยสถานการณ์ ในการทำนายสุขภาพะ พบว่า บุคคลที่มีพินินิสัยในการให้อภัยสูงมีความซึ่มเศร้าต่ำ ความโกรธต่ำ ความวิตกกังวลต่ำ และมีความพึงพอใจในชีวิตสูง

การให้อภัยกับความพึงพอใจและระยะเวลาของความสัมพันธ์

McCullough และคณะ (1998) พบว่าพินินิสัยในการให้อภัยมีสหสัมพันธ์ทางบวกกับความพึงพอใจในความสัมพันธ์และความใกล้ชิด ส่วน McCullough (2000) ยังพบว่า เมื่อบุคคลมีความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดและมีความพึงพอใจในความสัมพันธ์ จะมีพินินิสัยในการให้อภัยมากกว่า เมื่อมีความใกล้ชิดน้อยและพึงพอใจน้อย นอกจากนั้น Berry และ Worthington (2001) ยังพบว่า พินินิสัยในการให้อภัยสามารถทำนายถึงคุณภาพของความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิด

Thompson และคณะ (2005) ศึกษาพินินิสัยในการให้อภัยตนเอง การให้อภัยผู้อื่น และการให้อภัยสถานการณ์ ในการทำนายระยะเวลาและความพึงพอใจในความสัมพันธ์แบบคู่รัก (romantic relationship) ในระยะเวลา 9 เดือน พบว่าบุคคลที่มีการให้อภัยมักจะมีความสัมพันธ์ที่ยาวนาน และมีความพึงพอใจในความสัมพันธ์มากกว่าและยังมีลักษณะของการให้อภัยในระดับสูง

วิลเลียม รุงเวืองอนันต์ (2544) ศึกษาผลของความใกล้ชิดและการรับรู้ความรุนแรงของสถานการณ์ต่อการให้อภัยระหว่างบุคคลเฉพาะเหตุการณ์ ที่มีความสัมพันธ์ฉันเพื่อน พบว่า ทั้งในสถานการณ์โกรธเคืองและสถานการณ์ที่ทำให้เสียใจ ความใกล้ชิดสูงมีการให้อภัยมากกว่าความใกล้ชิดน้อย ทั้งในสถานการณ์โกรธเคืองและสถานการณ์ที่ทำให้เสียใจ การรับรู้สถานการณ์ว่ามี ความรุนแรงน้อยมีการให้อภัยมากกว่ารับรู้สถานการณ์ที่มีความรุนแรงมาก สถานการณ์ที่ทำให้เสียใจมีการให้อภัยมากกว่าสถานการณ์ที่ทำให้โกรธเคือง

พฤติกรรมการให้อภัยจากพินินสัยในการให้อภัย

Thompson และคณะ (2005) ศึกษาความสัมพันธ์ของพินินสัยในการให้อภัยตนเอง การให้อภัยผู้อื่น และการให้อภัยสถานการณ์ กับพฤติกรรมของบุคคลในการรับฟัง เมื่อต้องเลือกฟังเทปที่มีข้อความว่าจะให้อภัยหรือไม่ให้อภัย พบว่า บุคคลจะเลือกฟังสิ่งที่เป็นพินินสัยของตนเองคือ ถ้าบุคคลมีพินินสัยในการให้อภัย บุคคลก็จะเลือกฟังเทปที่มีข้อความที่จะให้อภัย บุคคลที่มีระยะเวลาในการฟังเทปยาวกว่ามีแนวโน้มในการให้อภัยมากกว่า และในการทำนายการเขียนเหตุการณ์ที่ขุนเคืองใจ พบว่าบุคคลที่มีแนวโน้มในการให้อภัยสูง มีการเขียนเหตุการณ์ที่มีความเข้มข้น และรุนแรงน้อยกว่าบุคคลที่มีแนวโน้มในการให้อภัยต่ำ ทั้งเหตุการณ์ในการให้อภัยต่อตนเอง ต่อผู้อื่น และต่อสถานการณ์

งานวิจัยเกี่ยวกับบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง การเห็นคุณค่าแห่งตน แนวโน้มการให้อภัย และการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์

Brown (2004) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพินินสัยในการให้อภัย การแก้แค้น และบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง กลุ่มตัวอย่างเป็น นักศึกษา 248 คน เป็นผู้หญิง 180 คน และผู้ชาย 68 คน จาก Midwestern University พบว่า คนที่มีพินินสัยในการให้อภัยสูง จะไม่แก้แค้น และคนที่มีพินินสัยในการให้อภัยต่ำ จะมีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง และคนที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงมีการแก้แค้นมากกว่าคนที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ

Brown และ Phillips (2005) ศึกษาความตรงของมาตรวัดพินินสัยในการให้อภัยมาตร Tendency to Forgiveness (TTF) โดยทดสอบความสัมพันธ์กับมาตรวัดพินินสัยในการให้อภัยมาตร Transgression Narrative Test of Forgiveness (TNF) มาตร the Attitudes Toward Forgiveness scale (ATF) และ มาตร Trait Rumination (TR) และทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างพินินสัยในการให้อภัยกับการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์ มาตร Transgression-Related Interpersonal Motivations Inventory (TRIM) พบว่า มาตรวัดพินินสัยในการให้อภัยทั้ง 3 มาตร มีสหสัมพันธ์ทางบวกกับการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์ คือ ถ้ามีพินินสัยในการให้อภัยจะมีการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์

Exline และคณะ (2004) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพแบบหลงตนเองกับพินินสัยในการให้อภัย และการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์ โดยทำการวัดซ้ำหลาย ๆ ครั้ง และหลาย

สถานการณ์เพื่อความเที่ยงและอนุমানถึงสถานการณ์จริงได้ โดยทำการศึกษาทั้งหมด 6 การศึกษา ดังนี้

การศึกษาที่ 1 ศึกษาความสัมพันธ์ของบุคลิกภาพแบบหลงตนเองกับการให้อภัยเฉพาะ เหตุการณ์ ให้ผู้เข้าร่วมการทดลองจินตนาการว่า มีคนมาทำร้ายเขาอย่างรุนแรงสาหัสและเจ็บมาก และควบคุมปัจจัยหลักที่มีผลต่อการให้อภัย เช่น การขอโทษ ความสัมพันธ์แบบใกล้ชิด ความรุนแรงในการทำให้ชุนเคือง และความเคร่งศาสนา และศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพแบบหลงตนเองกับการแก้แค้น พบว่า บุคลิกภาพหลงแบบตนเองสามารถทำนายการไม่ให้อภัยได้อย่างมากในเหตุการณ์ที่ถูกทำให้ชุนเคืองในชีวิตจริง และเมื่อควบคุมปัจจัยหลักในการให้อภัย เช่น การขอโทษ ความสัมพันธ์แบบใกล้ชิด ความรุนแรงในการทำให้ชุนเคือง และ ความเคร่งศาสนา ก็ยังพบว่าบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสัมพันธ์ทางลบกับการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์

การศึกษาที่ 2 ศึกษาความสัมพันธ์ของบุคลิกภาพแบบหลงตนเองกับการให้อภัยเฉพาะ เหตุการณ์ 5 เหตุการณ์ โดยควบคุมปัจจัยหลักที่มีผลต่อการให้อภัย เช่น การขอโทษ ความสัมพันธ์แบบใกล้ชิด และความรุนแรงในการทำให้ชุนเคือง ซึ่งการศึกษาคั้งนี้แตกต่างจากการศึกษาคั้งที่ 1 คือ ในการศึกษาคั้งที่ 1 จะเป็นการระลึกถึงการถูกทำให้ชุนเคืองในสภาพธรรมชาติ ซึ่งมีความตรงภายนอกสูงแต่ไม่แสดงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลในสถานการณ์ที่เป็นมาตรฐาน สถานการณ์เดียวกัน และการศึกษาคั้งนี้แสดงให้เห็นความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพแบบหลงตนเองกับการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์หลายเหตุการณ์ การศึกษาคั้งนี้ควบคุมตัวแปรการเห็นคุณค่าแห่งตนด้วย เพราะเป็นสิ่งคาบเกี่ยวกับบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง และยังทำนายว่า บุคลิกภาพแบบหลงตนเองมักจะชุนเคืองและไม่พอใจมากกว่าบุคคลอื่น พบว่า บุคลิกภาพแบบหลงตนเองมีสหสัมพันธ์ทางลบกับการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์ 5 เหตุการณ์ที่กำหนดให้ และบุคลิกภาพแบบหลงตนเองมีสหสัมพันธ์ทางบวกกับการรับรู้ความชุนเคือง บุคคลที่หลงตนเองมักไม่ค่อยคิดว่าการให้อภัยเป็นสิ่งที่เหมาะสม แม้ควบคุมตัวแปรอื่น เช่น การเห็นคุณค่าแห่งตน เพศ และความเคร่งศาสนา และยังพบว่าบุคลิกภาพแบบหลงตนเองมีความสัมพันธ์กับการต้องการที่จะแก้แค้น

การศึกษาที่ 3 ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพแบบหลงตนเองและพินินสัยในการให้อภัย พบว่า บุคลิกภาพแบบหลงตนเองมีสหสัมพันธ์ทางลบกับพินินสัยในการให้อภัย และไม่ค้อยชอบการให้อภัยโดยไม่มีเงื่อนไข

การศึกษาที่ 4 ศึกษาสหสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง บุคลิกภาพแบบ องค้ประกอบ พินินสัยในการให้อภัย และการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์ พบว่า บุคลิกภาพแบบหลง

ตนเองมีสหสัมพันธ์ทางลบกับบุคลิกภาพแบบ 5 องค์ประกอบ ด้านความเป็นมิตร และด้านความไม่คงที่ทางอารมณ์ และบุคลิกภาพแบบหลงตนเองมีสหสัมพันธ์ทางลบกับการให้อภัยทั้งพื้นนิสัยในการให้อภัย และการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์ และพื้นนิสัยในการให้อภัยสัมพันธ์ทางบวกกับบุคลิกภาพแบบ 5 องค์ประกอบ ด้านความเป็นมิตร ด้านความมีจิตสำนึก และด้านการเปิดรับประสบการณ์ พื้นนิสัยในการให้อภัยสัมพันธ์ทางลบกับบุคลิกภาพแบบ 5 องค์ประกอบ ด้านความไม่คงที่ทางอารมณ์ ส่วนการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์ พบว่า บุคลิกภาพแบบ 5 องค์ประกอบ ด้านความเป็นมิตร สามารถทำนายการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์ได้มากที่สุด

การศึกษาที่ 5 ศึกษาบุคลิกภาพแบบหลงตนเองกับการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์ในชีวิตจริง โดยสร้างสถานการณ์ในห้องทดลอง และควบคุมปัจจัย เช่น เพศ การเห็นคุณค่าแห่งตน และศาสนา โดยมีขั้นตอน ดังนี้ เมื่อผู้ร่วมการทดลองเข้ามาในห้องทดลองแล้ว มีการแบ่งกลุ่มตามเพศ กลุ่มละ 2-4 คน แต่ละคนถูกแยกไปแต่ละห้องเพื่อทำแบบสอบถามเกี่ยวกับภูมิหลังเพื่อวัดความแตกต่างระหว่างบุคคลและวัดบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง ผู้ร่วมการทดลองถูกทำให้เชื่อว่ากำลังเล่น Prisoner's Dilemma game กับผู้ร่วมการทดลองคนอื่นอยู่ ในเกมนี้ผู้เล่นจะต้องเลือกว่าจะร่วมมือหรือแข่งขันกับผู้อื่น โดยแข่งทั้งหมด 10 รอบ ถ้าทั้งสองฝ่ายร่วมมือกัน ทั้ง 2 ฝ่ายจะได้ 4 แต้ม ถ้าเลือกแข่งขันเหมือนกันจะเสียคนละ 2 แต้ม ถ้าอีกคนเลือกร่วมมือและอีกคนเลือกแข่งขันคนที่ร่วมมือเสีย 5 แต้มและคนที่เลือกแข่งขันจะชนะได้ 8 แต้ม ผู้ร่วมการทดลองจะได้รับเงิน \$0.20 ในแต่ละแต้มที่ได้ ก่อนเริ่มเกมผู้ร่วมการทดลองจะได้รับการบอกว่าแต่ละคนได้แลกเปลี่ยนข้อความอิเล็กทรอนิกส์ (electronic message) ในตอนกลางเกม ในครั้งที่ 5 ผู้ร่วมการทดลองจะได้รับข้อความทางลบ เพื่อให้เกิดความโกรธ ข้อความ เช่น คุณทำดีได้แค่นั้นหรือ ผู้ร่วมการทดลองต้องตอบข้อความนั้นก่อนที่เกมจะเริ่มต่อไป หลังจบเกมผู้ร่วมการทดลองต้องตอบแบบสอบถามหลังเล่นเกม และแบ่งเงิน ผู้ร่วมการทดลองทำแบบสอบถามถึงพฤติกรรมของเขาขณะเล่นเกมและความรู้สึกต่อผู้ร่วมเล่นเกม ต่อมาผู้ร่วมการทดลองต้องแบ่งเงินให้กับผู้ร่วมเล่นเกม พบว่าบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสามารถทำนายการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์ในสถานการณ์ที่จัดขึ้นในห้องทดลอง บุคลิกภาพแบบหลงตนเองทำนายการไม่ให้อภัยจากสองพฤติกรรมที่วัดได้ คือ มีข้อความทางลบต่อศัตรูและแบ่งเงินให้กับผู้อื่นน้อย เมื่อควบคุมเพศ การเห็นคุณค่าแห่งตน และศาสนา ส่วนการรับรู้ความเป็นศัตรูจากข้อความและจำนวนในการเลือกว่าจะแข่งขันระหว่างเกม บุคลิกภาพแบบหลงตนเองสามารถทำนายการมีเจตคติทางลบต่อคู่ตน ซึ่งหมายถึงบุคลิกภาพแบบหลงตนเองมีสหสัมพันธ์ทางลบกับการให้อภัย ซึ่งไม่เพียงเกิดกับเจตคติที่วัดได้แต่เกิดขึ้นกับพฤติกรรมที่เกิดขึ้นจริงในห้องทดลอง

การศึกษาที่ 6 เพื่อศึกษาว่าบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสามารถทำนายการเปลี่ยนแปลง การให้อภัยในเวลาต่อมาได้หรือไม่ โดยการศึกษาเป็นการศึกษาระยะยาวในคู่รัก พบว่า บุคลิกภาพแบบหลงตนเองสามารถทำนายการเปลี่ยนแปลงการให้อภัยในเวลาต่อมา โดยเพิ่มการให้อภัยเพียงเล็กน้อย

Eaton และคณะ (2006) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพินิสัยในการให้อภัย การให้อภัย เฉพาะเหตุการณ์ การเห็นคุณค่าแห่งตน ความต้องการโครงสร้าง และบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักศึกษา 97 คน เพศหญิง 69 คน และเพศชาย 28 คน จากมหาวิทยาลัยใน Southern Ontario อายุระหว่าง 17-48 ปี อายุเฉลี่ย 22.6 ปี และได้รับผลตอบแทนเป็น ตัวชม ภาพยนตร์ มูลค่าสิบเหรียญแคนาดา

วิธีการวิจัย คือ ผู้ร่วมการทดลองเข้าสู่เงื่อนไขมีการขอโทษและไม่มีการขอโทษ แล้วจึงทำ แบบวัดบุคลิกภาพประกอบด้วยแบบวัดพินิสัยในการให้อภัย การเห็นคุณค่าแห่งตน ความ ต้องการโครงสร้าง และบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง หลังจากนั้นให้เล่นเกมออนไลน์ทาง คอมพิวเตอร์ โดยให้อ่านคำแนะนำเพื่อเล่นเกม ร่วมกับคนอื่น 2 คนผ่านทางออนไลน์ โดยให้ตอบ คำถามให้เร็วที่สุด ถ้าตอบถูกและเร็วที่สุด จะได้แต้มจากผู้เล่นคนอื่น ครั้งละแต้ม โดยทุกคนจะมี คนละ 10 แต้ม ทุกคนจะต้องทำแต้มให้ได้เยอะที่สุดก่อนจบเกม ผู้ลวงละเมิดจะชนะ 8 ใน 10 หลังจากจบเกม จะประกาศผู้ชนะ และผู้แพ้ (ผู้ร่วมการทดลอง) และหลังจากนั้นให้ผู้ร่วมการ ทดลองเข้าร่วมแชทเพื่อพูดคุยถึงเกมออนไลน์ที่ผ่านมา ถ้าในเงื่อนไขมีการขอโทษ ก็จะมีการขอ โทษซึ่งกันและกัน ส่วนเงื่อนไขที่ไม่มีการขอโทษ ก็จะไม่มีการขอโทษและมีการยับยั้งอีกด้วย หลังจากนั้นผู้ทำการทดลองจะเข้ามาและเชิญให้ผู้ร่วมการทดลองทำมาตรการให้อภัยเฉพาะ เหตุการณ์ ผลการทดลองพบว่า การเห็นคุณค่าแห่งตนมีสหสัมพันธ์ทางบวกกับพินิสัยในการให้ อภัย และการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์ ความต้องการโครงสร้าง และบุคลิกภาพแบบหลงตนเองมี สหสัมพันธ์ทางลบกับพินิสัยในการให้อภัย และการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์ เมื่อควบคุมการขอ โทษ พบว่า การเห็นคุณค่าแห่งตนมีสหสัมพันธ์ทางลบกับแรงจูงใจที่ต้องการแก้แค้นหรือหลีกหนี ส่วนบุคลิกภาพแบบหลงตนเองมีสหสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจที่ต้องการแก้แค้นหรือหลีกหนี

Strelan (2007) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง ความรู้สึกผิด การ เห็นคุณค่าแห่งตน บุคลิกภาพแบบ 5 องค์ประกอบ ด้านความเป็นมิตร กับพินิสัยในการให้อภัย ผู้อื่น การให้อภัยตนเอง และการให้อภัยสถานการณ์ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษา 176 คน เป็น ผู้หญิง 126 คน และผู้ชาย 50 คน จาก Australian University มีอายุเฉลี่ย 20 ปี พบว่า บุคลิกภาพ แบบหลงตนเองมีสหสัมพันธ์ทางลบกับพินิสัยในการให้อภัยผู้อื่น และมีสหสัมพันธ์ทางบวกต่อ

พินิจพิจารณาในการให้อภัยตนเอง ส่วนบุคลิกภาพแบบ 5 องค์ประกอบ ด้านความเป็นมิตร มี สหสัมพันธ์ทางบวกพินิจพิจารณาในการให้อภัยผู้อื่น และความรู้สึกผิดมีสหสัมพันธ์ทางลบกับพินิจพิจารณาในการให้อภัยตนเอง และพินิจพิจารณาในการให้อภัยสถานการณ์ และการเห็นคุณค่าแห่งตนเป็นตัวแปรส่งผ่านบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสามารถทำนายการให้อภัยต่อตนเอง

จากข้อค้นพบในงานวิจัยดังกล่าวข้างต้นจะเห็นได้ว่ามีความสอดคล้องไปในแนวทางเดียวกันว่า บุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองจะมีพินิจพิจารณาในการให้อภัยตนเอง โดยมีการเห็นคุณค่าแห่งตนเป็นตัวแปรส่งผ่าน ดังนั้นในงานวิจัยครั้งนี้จึงตั้งสมมติฐานการวิจัยว่า **“การเห็นคุณค่าแห่งตนเป็นตัวแปรส่งผ่านของบุคลิกภาพแบบหลงตนเองในการทำนายพินิจพิจารณาในการให้อภัยตนเองได้”** และบุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองจะมีลักษณะนิสัยที่จะไม่ให้ภัยผู้อื่นและสถานการณ์ ดังนั้นในงานวิจัยครั้งนี้จึงตั้งสมมติฐานการวิจัยว่า **“บุคลิกภาพแบบหลงตนเองสามารถทำนายพินิจพิจารณาในการให้อภัยผู้อื่นและการให้อภัยสถานการณ์ได้”**

เนื่องจากบุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองจะมีพินิจพิจารณาในการให้อภัยผู้อื่นต่ำ ดังนั้นเมื่อบุคคลประสบกับเหตุการณ์ที่ทำให้ชุ่นเคืองใจ บุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองก็มีการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์ต่ำด้วย ดังนั้นจึงมีการศึกษาที่ 2 เกิดขึ้น โดยในงานวิจัยครั้งนี้จึงตั้งสมมติฐานการวิจัยว่า **“บุคลิกภาพแบบหลงตนเองมีสหสัมพันธ์ทางลบกับการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์”** และพินิจพิจารณาในการให้อภัยตนเอง การให้อภัยผู้อื่น และการให้อภัยสถานการณ์มีความสัมพันธ์กับการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์ ดังนั้นในงานวิจัยครั้งนี้จึงตั้งสมมติฐานการวิจัยว่า **“พินิจพิจารณาในการให้อภัยตนเอง การให้อภัยผู้อื่น และการให้อภัยสถานการณ์สามารถทำนายการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์ได้”**

นอกจากนี้ยังมีข้อค้นพบในงานวิจัยดังกล่าวข้างต้นพบว่า บุคคลที่มีการเห็นคุณค่าแห่งตน จะมีการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์ ดังนั้นในงานวิจัยครั้งนี้จึงตั้งสมมติฐานการวิจัยว่า **“การเห็นคุณค่าแห่งตนมีสหสัมพันธ์ทางบวกกับการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์”** และลักษณะเหตุการณ์มีผลต่อการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์ ดังนั้นในงานวิจัยครั้งนี้จึงตั้งสมมติฐานการวิจัยว่า **“ลักษณะเหตุการณ์สามารถทำนายการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์ได้”**

วัตถุประสงค์

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา

1. อิทธิพลของบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง ต่อพินินสัยในการให้อภัย ประกอบด้วย การให้อภัยตนเอง การให้อภัยผู้อื่น และการให้อภัยสถานการณ์
2. อิทธิพลของบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง ต่อการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์
3. ความสัมพันธ์ระหว่างพินินสัยในการให้อภัย กับการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์

ขอบเขตในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

การศึกษาที่ 1 กลุ่มคนทำงานทั้งเพศหญิงและเพศชายในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 200 คน อายุระหว่าง 25-50 ปี โดยมีเพศหญิงและเพศชายพอๆกัน

การศึกษาที่ 2 กลุ่มคนทำงานทั้งเพศหญิงและเพศชายในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 300 คน อายุระหว่าง 25-50 ปี โดยมีเพศหญิงและเพศชายพอๆกัน ในการเก็บข้อมูลผู้วิจัยนำแบบสอบถามแบบสุ่มไปแจกให้กลุ่มตัวอย่าง โดยใช้วิธีการสุ่มเข้าในแต่ละเงื่อนไขของการทดลอง (Random assignment) ได้แก่ เหตุการณ์ที่ทำให้เสียใจ จำนวน 150 คน และเหตุการณ์ที่ทำให้โกรธเคือง จำนวน 150 คน

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

1. การศึกษาที่ 1

- 1.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่ บุคลิกภาพแบบหลงตนเอง
- 1.2 ตัวแปรส่งผ่าน ได้แก่ การเห็นคุณค่าแห่งตน
- 1.3 ตัวแปรตาม ได้แก่ พินินสัยในการให้อภัย แบ่งออกเป็น 3 ด้าน
  - 1.3.1 การให้อภัยตนเอง
  - 1.3.2 การให้อภัยผู้อื่น
  - 1.3.3 การให้อภัยสถานการณ์

2. การศึกษาที่ 2

- 2.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่
  - 2.1.1 บุคลิกภาพแบบหลงตนเอง

2.1.2 พื้นนินสัยในการให้อภัย แบ่งออกเป็น 3 ด้าน

2.1.2.1 การให้อภัยตนเอง

2.1.2.2 การให้อภัยผู้อื่น

2.1.2.3 การให้อภัยสถานการณ์

2.1.3 ลักษณะเหตุการณ์ แบ่งเป็น 2 ประเภท

2.1.3.1 เสียใจ

2.1.3.2 โกรธเคือง

2.1.4 การเห็นคุณค่าแห่งตน

2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ การให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์ แบ่งเป็น

2.2.1 แรงจูงใจด้านแก้แค้น

2.2.2 แรงจูงใจด้านหลีกเลี่ยง

สมมติฐานในการวิจัย

การศึกษาที่ 1 มีสมมติฐาน 3 ข้อ ดังนี้

1. การเห็นคุณค่าแห่งตนเป็นตัวแปรส่งผ่านของบุคลิกภาพแบบหลงตนเองในการทำนายพื้นนินสัยในการให้อภัยตนเองได้
2. บุคลิกภาพแบบหลงตนเองสามารถทำนายพื้นนินสัยในการให้อภัยผู้อื่นได้
3. บุคลิกภาพแบบหลงตนเองสามารถทำนายพื้นนินสัยในการให้อภัยสถานการณ์ได้

การศึกษาที่ 2 มีสมมติฐาน 7 ข้อ ดังนี้

4. บุคลิกภาพแบบหลงตนเองมีสหสัมพันธ์ทางลบกับการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์
5. พื้นนินสัยในการให้อภัยตนเองสามารถทำนายการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์ได้
6. พื้นนินสัยในการให้อภัยผู้อื่นสามารถทำนายการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์ได้
7. พื้นนินสัยในการให้อภัยสถานการณ์สามารถทำนายการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์ได้
8. การเห็นคุณค่าแห่งตนมีสหสัมพันธ์ทางบวกกับการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์
9. ลักษณะเหตุการณ์สามารถทำนายการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์ได้
10. บุคลิกภาพแบบหลงตนเอง พื้นนินสัยในการให้อภัยตนเอง พื้นนินสัยในการให้อภัยผู้อื่น พื้นนินสัยในการให้อภัยสถานการณ์ การเห็นคุณค่าแห่งตน และลักษณะเหตุการณ์ ร่วมกันทำนายการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

บุคลิกภาพแบบหลงตนเอง หมายถึง ลักษณะนิสัยของบุคคลที่รู้สึกถึงความสำคัญของตนเอง หรือคิดว่าตนมีความพิเศษกว่าผู้อื่นเกินจริง คาดหวังว่าจะต้องได้รับการตอบสนองดูแลเป็นอย่างดี ทนต่อคำวิพากษ์วิจารณ์ไม่ได้ ในทางตรงข้ามก็ต้องการคำยกย่องสรรเสริญ มักเพ้อฝันถึงความสำเร็จ ชื่อเสียง หรือความสวยงามของตน ความสัมพันธ์กับผู้อื่นจึงผิวเผิน ไม่รู้สึกเห็นอกเห็นใจ หรือไม่สนใจในความรู้สึกและความต้องการของผู้อื่น ในบางครั้งก็อาจแสวงหาประโยชน์ส่วนตัวจากความสัมพันธ์กับผู้อื่น เช่น เอาเปรียบผู้อื่น เพื่อให้บรรลุเป้าหมายของตน

ในงานวิจัยนี้ บุคลิกภาพแบบหลงตนเอง หมายถึง คะแนนที่ได้จากมาตรวัดบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง เป็นมาตรประมาณค่าแบบ 5 ช่วง ตั้งแต่ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง จนถึง เห็นด้วยอย่างยิ่ง โดยมีองค์ประกอบบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง 8 ด้าน ได้แก่ ด้านการแสดงอำนาจ ด้านความสามารถในการพึ่งตนเอง ด้านความเหนือกว่า ด้านการชอบแสดงออก ด้านการแสวงหาผลประโยชน์ ด้านความทะนงตน ด้านความต้องการได้มากกว่าที่เป็นอยู่ และด้านการหวั่นไหวมากกว่าปกติ ครอบคลุมความหมายของแต่ละองค์ประกอบในตารางที่ 2

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 2

ความหมายขององค์ประกอบแต่ละด้านของบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง

ข้อ	องค์ประกอบแต่ละด้านของบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง	ความหมาย
1	ด้านการแสดงอำนาจ (Authority)	ต้องการเป็นผู้นำและมีอำนาจ โดยมีความเชื่อว่าตนมีความสามารถที่จะเป็นผู้นำที่ดีและสามารถมีอิทธิพลชักนำผู้อื่นได้
2	ด้านความสามารถในการพึ่งตนเอง (Self-sufficiency)	มีความเชื่อมั่นว่าตนสามารถทำสิ่งๆต่างๆให้ประสบความสำเร็จได้ด้วยตนเองโดยไม่จำเป็นต้องพึ่งพาผู้อื่น
3	ด้านความเหนือกว่า (Superiority)	มีความเชื่อว่าตนเป็นคนพิเศษ ดีกว่าและเหนือกว่าผู้อื่น
4	ด้านการชอบแสดงออก (Exhibitionism)	ชอบแสดงความคิดเห็น ความสามารถต่อหน้าคนหมู่มาก และชอบออกงานสังคมเพราะต้องการเป็นจุดสนใจของผู้อื่น
5	ด้านการแสวงหาผลประโยชน์ (Exploitativeness)	คาดหวังสิ่งต่างๆจากผู้อื่นและหมกมุ่นแต่สิ่งที่ตนเองต้องการโดยไม่คำนึงถึงผู้อื่น
6	ด้านความทะนงตน (Vanity)	มีความหยิ่งยโส ใจดี ทะนงตน ต้องการให้ผู้อื่นชื่นชมรูปลักษณ์ของตน หมกมุ่นอยู่กับการหลงไหลและการชื่นชมตนเอง
7	ด้านความต้องการได้มากกว่าที่เป็นอยู่ (Entitlement)	มีความเชื่อว่าตนสมควรได้รับมากกว่าสิ่งที่มีอยู่และต้องการได้รับอภิสิทธิ์ต่างๆ มากกว่าผู้อื่น
8	ด้านการหวั่นไหวมากกว่าปกติ (Hypersensitivity)	มีความรู้สึกไวต่อปฏิกิริยาของผู้อื่นมาก มีความวิตกกังวล ระวังว่าผู้อื่นจะปฏิเสธ ทอดทิ้ง หรือกำลังพูดถึงตน เมื่อถูกวิจารณ์ตำหนิเพียงเล็กน้อยก็จะเจ็บปวดมาก และสนใจภาพลักษณ์ของตนมากเกินไปและสร้างภาพลวงตาทางบวกเกี่ยวกับตน

พินินสัยในการให้อภัย หมายถึง ลักษณะนิสัยของบุคคลที่จะให้อภัย โดยบุคคลจะเปลี่ยนจากแรงจูงใจทางลบไปสู่แรงจูงใจกลางๆหรือทางบวก พินินสัยในการให้อภัย ประกอบด้วย พินินสัยในการให้อภัยตนเอง พินินสัยในการให้อภัยผู้อื่น และพินินสัยในการให้อภัยสถานการณ์

พินินสัยในการให้อภัยตนเอง หมายถึง ลักษณะนิสัยของบุคคลที่เปลี่ยนจากแรงจูงใจทางลบที่มีต่อตนเองไปสู่แรงจูงใจทางบวก

พินินสัยในการให้อภัยผู้อื่น หมายถึง การตอบสนองของบุคคลที่มีต่อบุคคลอื่นที่ทำให้เขาเจ็บปวด โดยเปลี่ยนแปลงความคิด ความรู้สึกและพฤติกรรมทางลบต่อบุคคลที่ทำให้เขาเจ็บปวดไปสู่ภาวะกลางๆหรือทางบวก

พินินสัยในการให้อภัยสถานการณ์ หมายถึง การเปลี่ยนแปลงการตอบสนองทางลบ ทั้งความคิด ความรู้สึกและพฤติกรรมต่อสถานการณ์ ไปสู่ภาวะเป็นกลางหรือทางบวก

ในงานวิจัยนี้พินินสัยในการให้อภัยตนเอง ผู้อื่น และสถานการณ์ หมายถึง คะแนนที่ได้จากมาตรวัดพินินสัยในการให้อภัย เป็นมาตรประมาณค่า 7 ช่วง ตั้งแต่ไม่ตรงกับฉันมากที่สุด จนถึง ตรงกับฉันมากที่สุด ให้ผู้ตอบประเมินความรู้สึกในการให้อภัยสถานการณ์โดยทั่ว ๆ ไปในชีวิตประจำวัน

การให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์ หมายถึง การให้อภัยหลังจากเมื่อบุคคลต้องเผชิญกับเหตุการณ์ที่ทำให้เสียใจ หรือชุ่นเคืองใจ โดยบุคคลจะมีการตอบสนอง 2 แบบ คือ แก้แค้น และหลีกหนี

ในงานวิจัยนี้การให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์ หมายถึง คะแนนแรงจูงใจด้านแก้แค้น และแรงจูงใจด้านหลีกหนี จากมาตรวัดการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์ โดยถ้าได้คะแนนแรงจูงใจด้านแก้แค้น และแรงจูงใจด้านหลีกหนีต่ำ แสดงว่ามีการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์สูง คะแนนที่ได้จากมาตรวัดการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์ เป็นมาตรประมาณค่า 5 ช่วง ตั้งแต่ไม่ตรง จนถึง ตรง ให้ผู้ตอบประเมินความรู้สึกในการให้อภัยต่อบุคคลหลังจากระลึกถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับตนเอง

การเห็นคุณค่าแห่งตน หมายถึง การมีความรู้สึกหรือความคิดเกี่ยวกับตนเองว่า ตนมีคุณค่าเป็นที่ยอมรับของบุคคลใกล้ชิดและบุคคลทั่วไป มีความสามารถ มีความสำคัญ ประสบความสำเร็จ ตลอดจนมีเจตคติที่ดีต่อตนเอง มีความคิดเกี่ยวกับตนเองในด้านบวก

ในงานวิจัยนี้การเห็นคุณค่าแห่งตน หมายถึง คะแนนที่ได้จากมาตรวัดการเห็นคุณค่าแห่งตน เป็นมาตรประมาณค่า 4 ช่วง ตั้งแต่ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง จนถึง เห็นด้วยอย่างยิ่ง ให้ผู้ตอบประเมินความรู้สึกนึกคิดต่อตนเอง

ลักษณะเหตุการณ์ หมายถึง เหตุการณ์ที่ให้ผู้ตอบแบบสอบถามระลึกถึงเรื่องราวและเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริงในชีวิตของเขาที่ผ่านมา ในการวิจัยนี้จำแนกเป็น 2 ประเภท คือ

เหตุการณ์ที่ทำให้เสียใจ หมายถึง สถานการณ์ที่ให้ผู้ตอบแบบสอบถามระลึกถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับตัวเขาซึ่งเป็นเหตุการณ์ที่เขาจดจำ และเป็นเหตุการณ์ที่ทำให้เขาเสียใจมากที่สุดจากการกระทำของใครคนหนึ่ง โดยให้นึกถึงเหตุการณ์เพียงเหตุการณ์เดียวและจากการกระทำของคนเพียงคนเดียวเท่านั้น

เหตุการณ์ที่ทำให้โกรธเคือง หมายถึง สถานการณ์ที่ให้ผู้ตอบแบบสอบถามระลึกถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับตัวเขาซึ่งเป็นเหตุการณ์ที่เขาจดจำ และเป็นเหตุการณ์ที่ทำให้เขาโกรธ

เคื่องมากที่สุดจากการกระทำของใครคนหนึ่ง โดยให้นึกถึงเหตุการณ์เพียงเหตุการณ์เดียวและจากการกระทำของคนเพียงคนเดียวเท่านั้น

ในงานวิจัยนี้ลักษณะเหตุการณ์เป็นตัวแปรไม่ต่อเนื่องเมื่อนำมาวิเคราะห์จึงต้องแปลงให้เป็นตัวแปรดัมมี่ (dummy variable) ก่อนนำมาวิเคราะห์โดยเหตุการณ์ที่ทำให้โกรธเคื่องแทนด้วย 1 และเหตุการณ์ที่ทำให้เสียใจแทนด้วย 0

ประโยชน์ที่ได้รับ

1. ทำให้ทราบถึงพฤติกรรมการให้อภัยของคนที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองทั้งในรูปแบบพินินสัยในการให้อภัย และการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์
2. ทำให้ทราบถึงภาพรวมของการให้อภัยทั้งรูปแบบพินินสัยในการให้อภัย ประกอบด้วย การให้อภัยตนเอง การให้อภัยผู้อื่น และการให้อภัยสถานการณ์ และการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์
3. ได้เครื่องมือวัดพินินสัยในการให้อภัยที่ได้พัฒนาขึ้นใหม่ 3 รูปแบบ คือ การให้อภัยตนเอง การให้อภัยผู้อื่น และการให้อภัยสถานการณ์ ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อการวัดพินินสัยในการให้อภัย
4. ทำให้ทราบถึงอิทธิพลของการเห็นคุณค่าแห่งตนในฐานะตัวแปรส่งผ่านระหว่างบุคลิกภาพแบบหลงตนเองและพินินสัยในการให้อภัยตนเอง และทำให้ทราบว่าตัวแปรการเห็นคุณค่าแห่งตนมีประโยชน์ในการศึกษาครั้งต่อไป โดยสามารถนำโมเดลในการศึกษาที่ 1 มาเชื่อมกับโมเดลในการศึกษาที่ 2
5. ทำให้ทราบถึงปัจจัยในการให้อภัย เป็นข้อความรู้ที่สามารถนำไปใช้ในการส่งเสริมให้เกิดพฤติกรรมการให้อภัยในสังคมต่อไป

บทที่ 2

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยเรื่อง “อิทธิพลของบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง ต่อพินินสัยในการให้อภัย และการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์” มีวิธีดำเนินการวิจัยดังนี้

รูปแบบการวิจัย

การวิจัยเชิงสหสัมพันธ์ (Correlational Study) โดยในการศึกษาที่ 1 วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง การเห็นคุณค่าแห่งตน กับพินินสัยในการให้อภัย และในการศึกษาที่ 2 วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง พินินสัยในการให้อภัย การเห็นคุณค่าแห่งตน และลักษณะเหตุการณ์กับการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์

กลุ่มตัวอย่าง

การศึกษาที่ 1 กลุ่มคนทำงานทั้งเพศหญิงและเพศชายในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 200 คน กำหนดช่วงอายุ 25–50 ปี โดยมีเพศหญิง 119 คน และเพศชาย 81 คน

การศึกษาที่ 2 กลุ่มคนทำงานทั้งเพศหญิงและเพศชายในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 300 คน กำหนดช่วงอายุ 25–50 ปี โดยมีเพศหญิง 151 คน และเพศชาย 149 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วย มาตรฐานบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง (Narcissistic Personality Inventory, NPI) มาตรฐานพินินสัยในการให้อภัย (Dispositional Forgiveness Scale) มาตรฐานการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์ (State Forgiveness Scale) และ มาตรฐานการเห็นคุณค่าแห่งตน (Self-Esteem Scale)

ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ

1. มาตรฐานวัดบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง ในการสร้างมาตรฐานวัดบุคลิกภาพแบบหลงตนเองมีขั้นตอนดังต่อไปนี้

1.1 นำข้อกระทงจากมาตรฐานวัดบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง ของกันยารัตน์ สอาดเย็น (2549) และสุคนธา มหาอาชา (2549) ซึ่งมีข้อกระทงทั้งหมด 51 ข้อ แบ่งเป็นข้อกระทงทางบวก 30 ข้อ และข้อกระทงทางลบ 11 ข้อ มาใช้ และผู้วิจัยร่วมกับ นุชรัตน์ มุ่งคุณ ปฏิภากร นาครอด และประพิมพา จรัสรัตนกุล ภายใต้การดูแลของ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศัคนางค์ มณีศรี เขียนข้อกระทงเพิ่มขึ้น ตามโครงสร้างจาก Narcissistic Personality Inventory (NPI) ของ Raskin และ Terry (1988) อีกจำนวน 96 ข้อ เป็นข้อกระทงทางบวก 59 ข้อ และข้อกระทงทางลบ 37 ข้อ รวมเป็น 147 ข้อ (ดูรายละเอียดในตารางที่ 3)

1.2 นำข้อกระทงจากมาตรฐานวัดด้านการหวั่นไหวมากกว่าปกติ Hypersensitive Narcissism Scale (HSNS) ของ Hendin และ Check (1997) มาแปลเป็นภาษาไทย จำนวน 10 ข้อ และพัฒนาเพิ่มอีก 15 ข้อ รวมเป็น 25 ข้อ (ดูรายละเอียดในตารางที่ 3)

สรุปจำนวนข้อกระทงของมาตรฐานวัดบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง จำแนกตามองค์ประกอบได้ ข้อกระทงทั้งหมด 172 ข้อ ดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3

จำนวนข้อกระทงในการพัฒนามาตรวัดบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง จำแนกตามองค์ประกอบ

องค์ประกอบ	ข้อกระทงเดิม		ข้อกระทงที่สร้างเพิ่ม		รวม
	ข้อกระทง ทางบวก	ข้อกระทง ทางลบ	ข้อกระทง ทางบวก	ข้อกระทง ทางลบ	
ด้านการแสดงอำนาจ	9	-	5	7	21
ด้านความสามารถในการพึ่งตนเอง	5	-	10	6	21
ด้านความเหนือกว่า	8	-	7	6	21
ด้านการชอบแสดงออก	-	6	11	5	22
ด้านการแสวงหาผลประโยชน์	4	2	11	6	23
ด้านความทะนงตน	9	3	8	2	22
ด้านความต้องการได้มากกว่าที่เป็นอยู่	5	-	7	5	17
ด้านการหวั่นไหวมากกว่าปกติ	10	-	15	-	25
รวม	40	11	84	37	172

ลักษณะของแบบสอบถามเป็นมาตรประมาณค่าแบบลิเคิร์ต (Likert Scale) โดยให้ผู้ร่วมการทดลองตอบว่าข้อกระทงแต่ละข้อตรงกับความรู้สึกหรือพฤติกรรมของผู้ร่วมการทดลองมากน้อยเพียงใด มีระดับการตอบ 5 ระดับ

ข้อกระทงในทิศทางบวก มีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

- 1 หมายถึง ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง
- 2 หมายถึง ไม่เห็นด้วย
- 3 หมายถึง ทั้งสองข้างพอ ๆ กัน
- 4 หมายถึง เห็นด้วย
- 5 หมายถึง เห็นด้วยอย่างยิ่ง

ข้อกระทงในทิศทางลบ มีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

- 1 หมายถึง เห็นด้วยอย่างยิ่ง
- 2 หมายถึง เห็นด้วย
- 3 หมายถึง ทั้งสองข้างพอ ๆ กัน

4 หมายถึง ไม่เห็นด้วย

5 หมายถึง ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

1.3 นำมาตรวัดจำนวน 172 ข้อไปให้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 500 คนตอบ โดยเป็นนิสิตระดับปริญญาตรี 255 คน และคนทำงานประกอบอาชีพแล้ว จำนวน 245 คน ลักษณะของกลุ่มตัวอย่างแสดงในตารางที่ 4

ตารางที่ 4

จำนวนและร้อยละของตัวอย่างที่ใช้ในขั้นพัฒนามาตรวัดบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง จำแนกตามลักษณะพื้นฐานต่าง ๆ (N = 500)

รายการ	จำนวน	ร้อยละ
1. เพศ		
หญิง	333	66.6
ชาย	167	33.4
2. อายุ (ปี)		
ต่ำกว่า 18 ปี	4	0.8
18-25	393	78.6
26-33	84	16.8
42-49	6	1.2
50 ปีขึ้นไป	2	0.4
3. ระดับการศึกษา		
ต่ำกว่ามัธยมศึกษาตอนปลาย	6	1.2
มัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช.	27	5.4
อนุปริญญา/ปวส.	24	4.8
ปริญญาตรี/สูงกว่าปริญญาตรี	443	88.6

1.4 นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ข้อกระทง (Item Analysis) โดยแบ่งระหว่างกลุ่มที่มีคะแนนสูงสุดร้อยละ 27 ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด และกลุ่มที่มีคะแนนต่ำสุดร้อยละ 27 ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด จากนั้นจึงนำข้อกระทงมาวิเคราะห์ด้วยสถิติที (t test) เพื่อทดสอบนัยสำคัญของผลต่าง

ระหว่างค่าเฉลี่ยของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ โดยเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 27 คะแนนบุคลิกภาพแบบหลงตนเองรวมเท่ากับ 455.27 และเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 73 คะแนนบุคลิกภาพแบบหลงตนเองรวมเท่ากับ 519.00 แบ่งเป็นกลุ่มสูงได้ 138 คน และกลุ่มต่ำได้ 135 คน รวม 273 คน และเลือกใช้เฉพาะข้อกระทงที่สามารถจำแนกกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำได้อย่างมีนัยสำคัญ ผลพบว่าในการวิเคราะห์ข้อกระทงมีข้อกระทงที่ต้องคัดออกทั้งสิ้น 9 ข้อ (ดูตารางที่ ก 1 ภาคผนวก ก)

1.5 คำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนของแต่ละข้อกระทงกับคะแนนรวมของข้อกระทงอื่น ๆ ทั้งหมดในมาตร (corrected item-total correlation) จำนวน 163 ข้อ กำหนดนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 พบว่า มีข้อกระทง 1 ข้อ มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกับคะแนนรวมของข้อทั้งหมดในมาตรต่ำกว่าค่าวิกฤต จึงคัดออก รวมจำนวนข้อที่คัดออกจากข้อ 1.4 และข้อ 1.5 ทั้งสิ้น 10 ข้อ (ดูตารางที่ ก 1 ภาคผนวก ก)

1.6 นำข้อกระทงที่ผ่านการทดสอบจำนวน 162 ข้อ มาวิเคราะห์องค์ประกอบ (Factor Analysis) ประมวลผลโดยใช้โปรแกรม SPSS for Windows version 11.5 เพื่อตรวจสอบความตรงของข้อกระทง สกัดปัจจัยโดยวิธีองค์ประกอบหลัก (Principal Component Analysis) เกณฑ์การคัดองค์ประกอบ คือ คัดองค์ประกอบที่มีค่าไอเกน (Criteria of eigen) มากกว่า 1 หมุนแกนปัจจัยแบบตั้งฉาก (varimax) ข้อกระทงที่อยู่ในมิติเดียวกันจะต้องมีน้ำหนักบรรทุก (factor loading) สูงสุดอยู่ในองค์ประกอบเดียวกัน โดยคัดเลือกเฉพาะข้อกระทงที่มีน้ำหนักบรรทุกสูงสุดอยู่ในองค์ประกอบนั้นและค่าน้ำหนักบรรทุกของข้อกระทงต้องมีค่าสูงกว่า .30 วิเคราะห์องค์ประกอบครั้งที่ 6 ได้ 8 องค์ประกอบ ($KMO = .87, p < .001$) เมื่อดูตารางเมทริกซ์สหสัมพันธ์แอนติอิมเมจ (Anti-image correlation matrices) พบว่ามีค่า MSA (Measures of sampling adequacy) ตั้งแต่ .71-.94 ซึ่งเกิน .50 แสดงว่าความสัมพันธ์ของตัวแปรมีความเหมาะสมในการวิเคราะห์องค์ประกอบ (Hair, Black, Babin, Anderson, & Tatham, 2006) และข้อกระทงที่ไม่ได้มีน้ำหนักสูงสุดอยู่ตามองค์ประกอบที่ควรจะเป็นจะถูกตัดออกไป มีข้อกระทงที่ผ่านการวิเคราะห์องค์ประกอบทั้งหมด 46 ข้อ พบว่ามีข้อกระทงที่มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ต่ำกว่าค่าวิกฤตที่ .07 จำนวน 1 ข้อ จึงคัดออก เหลือข้อกระทงทั้งหมด 45 ข้อ รายละเอียดของการวิเคราะห์องค์ประกอบแสดงในตารางที่ ก 2 ภาคผนวก ก

1.7 นำข้อกระทงที่ผ่านการทดสอบมาวิเคราะห์องค์ประกอบแยกแต่ละด้าน เพื่อตรวจสอบความตรงตามโครงสร้าง (construct validity) ของแต่ละองค์ประกอบ สกัดปัจจัยโดยวิธีวิเคราะห์องค์ประกอบหลัก (Principal Component Analysis) กำหนดค่าไอเกนมากกว่า 1 หมุนแกนปัจจัยแบบตั้งฉาก โดยข้อกระทงที่อยู่ในมิติเดียวกันจะต้องมีน้ำหนักบรรทุกสูงสุดอยู่ในองค์ประกอบ

เดียวกัน โดยคัดเลือกเฉพาะข้อกระทงที่มีน้ำหนักบรรจุสูงสุดอยู่ในองค์ประกอบนั้นและค่าน้ำหนักบรรจุของข้อกระทงต้องมีค่าสูงกว่า .30 พบว่าข้อกระทงแต่ละด้านสกัดได้อยู่ในปัจจัยเดียวกัน

1.8 หาความเที่ยง (Reliability) ของมาตรวัดบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง ด้วยการนำข้อกระทงที่จะนำไปใช้ในขั้นวิจัยทั้ง 45 ข้อ มาวิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของข้อกระทง ได้ผลดังนี้

องค์ประกอบด้านการแสดงอำนาจ จำนวน 4 ข้อ มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .72

องค์ประกอบด้านความสามารถในการพึ่งตนเอง จำนวน 7 ข้อ มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .85

องค์ประกอบด้านความเหนือกว่า จำนวน 5 ข้อ มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .82

องค์ประกอบด้านการชอบแสดงออก จำนวน 7 ข้อ มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .87

องค์ประกอบด้านการแสวงหาผลประโยชน์ จำนวน 7 ข้อ มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .88

องค์ประกอบด้านความทะนงตน จำนวน 4 ข้อ มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .84

องค์ประกอบด้านความต้องการได้มากกว่าที่เป็นอยู่ จำนวน 6 ข้อ มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .82

ด้านการหวั่นไหวมากกว่าปกติ จำนวน 4 ข้อ มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .74

มาตรวัดบุคลิกภาพแบบหลงตนเองทั้งฉบับ มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .89

(รายละเอียดของการวิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของแต่ละองค์ประกอบ แสดงในตารางที่ ก 3-ก 11 ภาคผนวก ก)

1.9 นำข้อกระทงที่ผ่านการวิเคราะห์องค์ประกอบมาหาความตรงร่วมสมัย (concurrent validity) โดยการหาสหสัมพันธ์กับมาตรวัดการเห็นคุณค่าแห่งตน ของสิรินรัตน์ ศรีสรพล (2540) และมาตรวัดบุคลิกภาพแบบ 5 องค์ประกอบ พัฒนาร่วมกันโดย ขวัญเรือน แสงจิ้น (2546) นิตยา เมธาพิพัฒน์ (2546) และศุภดี คุวสานนท์ (2546) พบว่า บุคลิกภาพแบบหลงตนเอง 7 องค์ประกอบแรก มีสหสัมพันธ์ทางบวกกับการเห็นคุณค่าแห่งตนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01, $r(498) = .17, p < .01$, หนึ่งหาง และด้านการหวั่นไหวมากกว่าปกติซึ่งเป็นองค์ประกอบสุดท้าย มีสหสัมพันธ์ทางลบกับการเห็นคุณค่าแห่งตนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01, $r(498) = -.22, p < .01$, หนึ่งหาง

บุคลิกภาพแบบหลงตนเอง 7 องค์ประกอบแรก มีสหสัมพันธ์ทางบวกกับบุคลิกภาพด้านการเปิดตัว อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05, $r(498) = .08, p < .05$, หนึ่งหาง และมี

สหสัมพันธ์ทางลบกับบุคลิกภาพด้านความไม่คงที่ทางอารมณ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01, $r(498) = -.25, p < .01$, หนึ่งหาง

ด้านการหวั่นไหวมากกว่าปกติ มีสหสัมพันธ์ทางลบกับบุคลิกภาพด้านการเปิดตัวอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01, $r(498) = -.16, p < .01$, หนึ่งหาง และมีสหสัมพันธ์ทางบวกกับบุคลิกภาพด้านความไม่คงที่ทางอารมณ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01, $r(498) = .13, p < .01$, หนึ่งหาง ดังตารางที่ 5

ตารางที่ 5

ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างมาตรวัดบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง การเห็นคุณค่าแห่งตน และบุคลิกภาพแบบห้าองค์ประกอบ ($N = 500$)

ตัวแปร	NAR1-7	NAR8	EXTRAV	OPEN	NEURO	AGREE	CONSCIEN	ESTEEM
NAR1-7	(.89)							
NAR8	.40**	(.74)						
EXTRAV	.08*	-.16**	(.74)					
OPEN	-.04	-.28**	.40**	(.51)				
NEURO	-.25**	.13**	-.09*	.04	(.79)			
AGREE	-.37**	-.34**	.13**	.26**	-.03	(.72)		
CONSCIEN	.05	-.09*	.19**	.24**	-.22**	.27**	(.79)	
ESTEEM	.17**	-.22**	.44**	.46*	-.41*	.14**	.35**	(.91)

หมายเหตุ ตัวเลขในแนวทแยงมุม คือ ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของเครื่องมือ

NAR1-7 หมายถึง บุคลิกภาพแบบหลงตนเอง 7 องค์ประกอบแรก

NAR8 หมายถึง บุคลิกภาพแบบหลงตนเองด้านการหวั่นไหวมากกว่าปกติ

EXTRAV หมายถึง บุคลิกภาพแบบห้าองค์ประกอบด้านการเปิดตัว

OPEN หมายถึง บุคลิกภาพแบบห้าองค์ประกอบด้านการเปิดรับประสบการณ์

NEURO หมายถึง บุคลิกภาพแบบห้าองค์ประกอบด้านความไม่คงที่ทางอารมณ์

AGREE หมายถึง บุคลิกภาพแบบห้าองค์ประกอบด้านความเป็นมิตร

CONSCIEN หมายถึง บุคลิกภาพแบบห้าองค์ประกอบด้านความมีจิตสำนึก

ESTEEM หมายถึง การเห็นคุณค่าแห่งตน

* $p < .05$, หนึ่งหาง. ** $p < .01$, หนึ่งหาง.

2. มาตรฐานวัดพินินสัยในการให้อภัย

ผู้วิจัยพัฒนามาตรวัดพินินสัยในการให้อภัย ตามโครงสร้างของมาตรวัด Heartland Forgiveness Scale (HFS) ของ Thompson และคณะ (2005) จำนวน 18 ข้อ เป็นมาตรประมาณค่า 7 ระดับ ประกอบด้วย ด้านการให้อภัยตนเอง ($\alpha = .79$) ด้านการให้อภัยผู้อื่น ($\alpha = .72$) และ ด้านการให้อภัยสถานการณ์ ($\alpha = .77$) มาสร้างมาตรวัดพินินสัยในการให้อภัยโดยมีขั้นตอนดังต่อไปนี้

2.1 นำมาตรวัด Heartland Forgiveness Scale (HFS) มาแปลเป็นภาษาไทย และสร้างเพิ่มเติมตามโครงสร้างของ Heartland Forgiveness Scale (HFS) อีก 18 ข้อ สรุปข้อกระทงของมาตรวัดพินินสัยในการให้อภัย มีจำนวน 36 ข้อ ดังตารางที่ 6

ตารางที่ 6

จำนวนข้อกระทงในการพัฒนามาตรวัดพินินสัยในการให้อภัยจำแนกตามองค์ประกอบ

องค์ประกอบ	ทางบวก		ทางลบ		รวม
	แปล	สร้างเพิ่ม	แปล	สร้างเพิ่ม	
การให้อภัยต่อตนเอง	3	3	3	3	12
การให้อภัยต่อผู้อื่น	3	3	3	3	12
การให้อภัยต่อสถานการณ์	3	3	3	3	12
รวม	9	9	9	9	36

ลักษณะของแบบสอบถามเป็นมาตรประมาณค่าแบบลิเคิร์ต (Likert Scale) โดยให้ผู้ร่วมการทดลองตอบว่าข้อกระทงแต่ละข้อตรงกับความรู้สึกหรือพฤติกรรมของผู้ร่วมการทดลองมากน้อยเพียงใด โดยมีระดับการตอบ 7 ระดับ

ข้อกระทงในทิศทางบวก มีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

- 1 หมายถึง ไม่ตรงกับฉันมากที่สุด
- 2 หมายถึง ไม่ตรงกับฉันปานกลาง
- 3 หมายถึง ไม่ตรงกับฉันน้อย
- 4 หมายถึง ตรงและไม่ตรงกับฉันพอ ๆ กัน
- 5 หมายถึง ตรงกับฉันน้อย
- 6 หมายถึง ตรงกับฉันปานกลาง

7 หมายถึง ตรงกับฉันมากที่สุด

ข้อกระทงในทิศทางลบ มีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

1 หมายถึง ตรงกับฉันมากที่สุด

2 หมายถึง ตรงกับฉันปานกลาง

3 หมายถึง ตรงกับฉันน้อย

4 หมายถึง ตรงและไม่ตรงกับฉันพอ ๆ กัน

5 หมายถึง ไม่ตรงกับฉันน้อย

6 หมายถึง ไม่ตรงกับฉันปานกลาง

7 หมายถึง ไม่ตรงกับฉันมากที่สุด

2.2 นำมาตรวัดจำนวน 36 ข้อไปให้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 100 คนตอบ โดยเป็นคณาจารย์ ประกอบอาชีพแล้วในเขตกรุงเทพมหานคร ซึ่งลักษณะของกลุ่มตัวอย่างแสดงในตารางที่ 7

2.3 นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ข้อกระทง (Item Analysis) โดยแบ่งระหว่างกลุ่มที่มีคะแนนสูงสุดร้อยละ 27 ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด และกลุ่มที่มีคะแนนต่ำสุดร้อยละ 27 ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด จากนั้นจึงนำข้อกระทงมาวิเคราะห์ด้วยสถิติที (t test) เพื่อทดสอบนัยสำคัญของผลต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ โดยเปอร์เซ็นต์ที่ 27 คะแนนแนวโน้มในการให้อภัยรวมเท่ากับ 160.00 และเปอร์เซ็นต์ที่ 73 คะแนนพื้นนัยในการให้อภัยรวมเท่ากับ 178.73 แบ่งเป็นกลุ่มสูงได้ 27 คน และกลุ่มต่ำได้ 28 คน รวม 55 คน และเลือกใช้เฉพาะข้อกระทงที่สามารถจำแนกกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำได้อย่างมีนัยสำคัญ ผลพบว่าในการวิเคราะห์ข้อกระทงมีข้อกระทงที่ต้องคัดออกทั้งสิ้น 5 ข้อ เหลือข้อกระทงรวม 31 ข้อ (ดูตารางที่ ข 1 ภาคผนวก ข)

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 7

จำนวนและร้อยละของตัวอย่างในการสร้างมาตรวัดพื้นนิสัยในการให้อภัย จำแนกตามลักษณะพื้นฐานต่าง ๆ (N = 100)

รายการ	จำนวน	ร้อยละ
1. เพศ		
หญิง	79	79.0
ชาย	21	21.0
2. อายุ (ปี)		
18-25	58	58.0
26-33	40	40.0
42-49	1	1.0
50 ปีขึ้นไป	1	1.0
3. ระดับการศึกษา		
ต่ำกว่ามัธยมศึกษาตอนปลาย	1	1.0
มัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช.	1	1.0
ปริญญาตรี/สูงกว่าปริญญาตรี	98	98.0
4. สถานภาพ		
โสด	92	92.0
สมรส	8	8.0

2.4 คำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมของข้ออื่น ๆ ทั้งหมดในมาตร (corrected item-total correlation) กำหนดนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 พบว่าข้อกระทงทั้ง 31 ข้อผ่านเกณฑ์ (ดูตารางที่ ข 1 ภาคผนวก ข)

2.5 นำข้อกระทงที่ผ่านการทดสอบมาวิเคราะห์องค์ประกอบ (Factor Analysis) ประมวลผลโดยใช้โปรแกรม SPSS for Windows version 11.5 เพื่อตรวจสอบความตรงของข้อกระทง สกัดปัจจัยโดยวิธีวิเคราะห์องค์ประกอบหลัก (Principal Component Analysis) เกณฑ์การคัดองค์ประกอบ คือ คัดองค์ประกอบที่มีค่าไอเกน (Criteria of eigen) มากกว่า 1 หมุนแกนปัจจัยแบบตั้งฉาก ข้อกระทงที่อยู่ในมิติเดียวกันจะต้องมีน้ำหนักบรรจุ (Factor loading) สูงสุดอยู่ในองค์ประกอบเดียวกัน โดยคัดเลือกเฉพาะข้อกระทงที่มีน้ำหนักบรรจุสูงสุดอยู่ในองค์ประกอบนั้น

และค่าน้ำหนักบรรจุของข้อกระทงต้องมีค่าสูงกว่า .30 วิเคราะห์องค์ประกอบครั้งที่ 2 ได้ 3 องค์ประกอบ (KMO = .87, $p < .001$) เมื่อดูตารางเมทริกซ์สหสัมพันธ์แอนติอิมเมจ (Anti-image correlation matrices) พบว่ามีค่า MSA (Measures of sampling adequacy) ตั้งแต่ .61-.85 ซึ่งเกิน .50 แสดงว่าตัวแปรเหมาะสมทำวิเคราะห์องค์ประกอบ (Hair et al., 2006) และข้อกระทงไม่ได้มีน้ำหนักสูงสุดอยู่ตามองค์ประกอบที่ควรจะเป็นจะถูกคัดออกไป จึงมีข้อกระทงที่ผ่านการวิเคราะห์องค์ประกอบทั้งหมด 30 ข้อ ด้านการให้อภัยต่อตนเอง 9 ข้อ ด้านการให้อภัยต่อผู้อื่น 11 ข้อ และด้านการให้อภัยต่อสถานการณ์ 10 ข้อ (รายละเอียดของการวิเคราะห์องค์ประกอบ แสดงในตารางที่ ข 2-ข 3 ภาคผนวก ข)

2.6 หาความเที่ยง (Reliability) ของมาตรวัดพินินสัยในการให้อภัย ด้วยการนำข้อกระทงที่จะนำไปใช้ในขั้นวิจัยทั้ง 30 ข้อมาวิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของข้อกระทง ได้ผลการวิเคราะห์ดังนี้

มาตรวัดพินินสัยในการให้อภัย ด้านการให้อภัยตนเอง จำนวน 9 ข้อ มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .93

มาตรวัดพินินสัยในการให้อภัย ด้านการให้อภัยผู้อื่น จำนวน 11 ข้อ มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .93

มาตรวัดพินินสัยในการให้อภัย ด้านการให้อภัยสถานการณ์ จำนวน 10 ข้อ มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .97

มาตรวัดพินินสัยในการให้อภัยทั้งฉบับ จำนวน 30 ข้อ มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .91

(ดูตารางที่ ข 4-ข 7 ภาคผนวก ข)

3. มาตรวัดการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์

ผู้วิจัยนำมาตราวัดการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์ ของ วิไลลักษณ์ รุ่งเรืองอนันต์ (2544) ซึ่งพัฒนาจาก Transgression-Related Interpersonal Motivations Inventory (TRIM) จำนวน 26 ข้อ แบ่งเป็น ด้านแก้แค้น 9 ข้อ ด้านหลีกเลี่ยง 9 ข้อ และด้านไกล่เกลี่ย 8 ข้อ มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟารวมทั้งฉบับเท่ากับ .94 ด้านแก้แค้นมีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .90 ด้านหลีกเลี่ยงมีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .86 และด้านไกล่เกลี่ยมีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .91

เนื่องจากมาตรวัดนี้มี 3 ด้าน คือ ด้านแก้แค้น ด้านหลักหนี และด้านไกล่เกลี่ย แต่ในงานวิจัยนี้ศึกษาเฉพาะด้านแก้แค้น และด้านหลักหนี ดังนั้นจึงนำคะแนนเฉพาะ 2 ด้านนี้มาใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล แบ่งเป็นด้านแก้แค้น 9 ข้อ และด้านหลักหนี 9 ข้อ รวม 18 ข้อ

ลักษณะของแบบสอบถามเป็นมาตราประมาณค่าแบบลิเคิร์ต (Likert Scale) โดยให้ผู้ร่วมการทดลองตอบว่าข้อกระทงแต่ละข้อตรงกับความรู้สึกหรือพฤติกรรมของผู้ร่วมการทดลองมากน้อยเพียงใด โดยมีระดับการตอบ 5 ระดับ

มีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

- 1 หมายถึง ไม่ตรง
- 2 หมายถึง ค่อนข้างไม่ตรง
- 3 หมายถึง ตรงและไม่ตรงพอๆกัน
- 4 หมายถึง ค่อนข้างตรง
- 5 หมายถึง ตรง

ขั้นตอนการพัฒนามาตรวัดการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์ในงานวิจัยนี้ดำเนินการดังนี้

3.1 นำมาตรวัดจำนวน 18 ข้อไปให้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 100 คนตอบ โดยเป็นคณาจารย์ประกอบอาชีพแล้ว โดยแบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น เหตุการณ์ที่ทำให้เสียใจ จำนวน 50 คน และเหตุการณ์ที่ทำให้โกรธเคือง จำนวน 50 คน เป็นกลุ่มตัวอย่างกลุ่มเดียวกับที่ใช้ในการพัฒนามาตรวัดพินินิจฉัยในการให้อภัยจึงมีลักษณะของกลุ่มตัวอย่างเหมือนกับกลุ่มตัวอย่างในการพัฒนามาตรวัดพินินิจฉัยในการให้อภัย ดังที่เสนอไปในตารางที่ 7

3.2 หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมของข้ออื่น ๆ ทั้งหมดในมาตร (corrected item-total correlation) กำหนดนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 พบว่าข้อกระทงทุกข้อผ่านเกณฑ์ และวิเคราะห์ความเที่ยงได้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาดังต่อไปนี้

มาตรวัดการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์ด้านแก้แค้น จำนวน 9 ข้อ มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .95

มาตรวัดการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์ด้านหลักหนี จำนวน 9 ข้อ มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .91

มาตรวัดการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์รวมทั้งฉบับ จำนวน 18 ข้อ มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .94

(ดูตารางที่ ค 1-ค 3 ภาคผนวก ค)

3.3 วิเคราะห์ความตรง (convergent validity) โดยหาสหสัมพันธ์กับมาตรวัดการให้อภัยทางตรงด้วยข้อกระทงเดียว หรือ Forgiveness Single Item (FSI) ของ McCullough และคณะ (1997) โดยมีข้อความว่า “ฉันสามารถอภัยให้กับการกระทำของเขาได้” พบผลดังนี้

มาตรวัดการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์ด้านแก้แค้น มีสหสัมพันธ์เชิงเส้นตรงทางลบกับมาตร FSI อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001, $r(98) = -.75, p < .001$, หนึ่งทาง

มาตรวัดการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์ด้านหลีกเลี่ยง มีสหสัมพันธ์เชิงเส้นตรงทางลบกับมาตร FSI อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001, $r(98) = -.72, p < .001$, หนึ่งทาง

มาตรวัดการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์รวมทั้งฉบับ มีสหสัมพันธ์เชิงเส้นตรงทางลบกับมาตร FSI อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001, $r(98) = -.82, p < .001$, หนึ่งทาง

ถ้าได้คะแนนคะแนนแรงจูงใจด้านแก้แค้น และแรงจูงใจด้านหลีกเลี่ยงต่ำ แสดงว่ามี การให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์สูง

4. มาตรวัดการเห็นคุณค่าแห่งตน

ในงานวิจัยนี้ใช้มาตรวัดการเห็นคุณค่าแห่งตน ของสิรินรัตน์ ศรีสรวล (2540) จำนวน 24 ข้อ พัฒนาตามโครงสร้างของ Self-Esteem Scale ของ Rosenberg มาตรวัดมีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .91 และหาความตรงด้วยวิธีเลือกกลุ่มตัวอย่างเฉพาะเจาะจง จากกลุ่มที่รู้จักสถานะอยู่แล้ว (Known group) พบว่ากลุ่มที่มีการเห็นคุณค่าแห่งตนสูงมีการเห็นคุณค่าแห่งตนแตกต่างกับกลุ่มที่มีการเห็นคุณค่าแห่งตนต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ลักษณะของแบบสอบถามเป็นมาตรประมาณค่าแบบลิเคิร์ต (Likert Scale) โดยให้ผู้ร่วมการทดลองตอบว่าข้อกระทงแต่ละข้อตรงกับความรู้สึกของผู้ร่วมการทดลองมากน้อยเพียงใด โดยมีระดับการตอบ 4 ระดับ

ข้อกระทงในทิศทางบวก มีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

- 1 หมายถึง ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง
- 2 หมายถึง ไม่เห็นด้วย
- 3 หมายถึง เห็นด้วย
- 4 หมายถึง เห็นด้วยอย่างยิ่ง

ข้อกระทงในทิศทางลบ มีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

- 1 หมายถึง เห็นด้วยอย่างยิ่ง
- 2 หมายถึง เห็นด้วย
- 3 หมายถึง ไม่เห็นด้วย
- 4 หมายถึง ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

การวิเคราะห์ความเที่ยงของมาตรเพิ่มเติมมีขั้นตอนต่อไปนี้

4.1 นำมาตรวัดจำนวน 24 ข้อไปให้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 100 คนตอบ โดยเป็นคณาจารย์ ประกอบอาชีพแล้ว ลักษณะของกลุ่มตัวอย่างแสดงในตารางที่ 8

ตารางที่ 8

จำนวนและร้อยละของตัวอย่างในการตรวจสอบคุณภาพของมาตรวัดการเห็นคุณค่าแห่งตน จำแนกตามลักษณะพื้นฐานต่าง ๆ (N = 100)

รายการ	จำนวน	ร้อยละ
1. เพศ		
หญิง	71	71.0
ชาย	29	29.0
2. อายุ (ปี)		
18-25	64	64.0
26-33	32	32.0
34-41	2	2.0
42-49	1	1.0
50 ปีขึ้นไป	1	1.0
3. ระดับการศึกษา		
ต่ำกว่ามัธยมศึกษาตอนปลาย	2	2.0
มัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช.	10	10.0
อนุปริญญาตรี/ปวส.	11	11.0
ปริญญาตรี/สูงกว่าปริญญาตรี	77	77.0

4.2 วิเคราะห์ค่าความเที่ยงโดยคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา พบว่ามาตรวัดการเห็นคุณค่าแห่งตนมีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา เท่ากับ .90

ดูตัวอย่างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยในภาคผนวก ง

วิธีการทดลอง

การศึกษาที่ 1

นำแบบสอบถามไปให้กลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นคนทำงานทั้งเพศหญิงและเพศชายในเขต กรุงเทพมหานคร จำนวน 200 คนตอบ ประกอบด้วยมาตรวัดบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง มาตรวัด ฟื้นนิสัยในการให้อภัย และมาตรวัดการเห็นคุณค่าแห่งตน

การศึกษาที่ 2

นำแบบสอบถามไปให้กลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นคนทำงานทั้งเพศหญิงและเพศชายในเขต กรุงเทพมหานคร จำนวน 300 คนตอบ โดยสุ่มกลุ่มตัวอย่างเข้าในแต่ละเงื่อนไขของการทดลอง เหตุการณ์ที่ทำให้เสียใจ จำนวน 150 คน และเหตุการณ์ที่ทำให้โกรธเคือง จำนวน 150 คน ให้กลุ่มตัวอย่างทำมาตรวัดฟื้นนิสัยในการให้อภัย หลังจากนั้นให้กลุ่มตัวอย่างระลึกถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับตนเองตามวิธีการของวิลเลียมส์ รุ่งเรืองอนันต์ (2544) แต่ละเงื่อนไขมีคำชี้แจง ดังนี้

เงื่อนไขเหตุการณ์ที่ทำให้เสียใจ

“ขอให้ท่านระลึกถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับท่านซึ่งเป็นเหตุการณ์ที่ท่านจดจำ เป็นเหตุการณ์ที่ทำให้ **ท่านเสียใจมากที่สุด** โดยเป็นการกระทำจากใครคนหนึ่ง นึกถึงเหตุการณ์ **เพียงเหตุการณ์เดียว** **และจากคนเพียงคนเดียว** เท่านั้น ให้เขียนบรรยายเหตุการณ์มาพอสังเขปและตอบแบบสอบถามในหน้าถัดไป”

เงื่อนไขเหตุการณ์ที่ทำให้โกรธเคือง

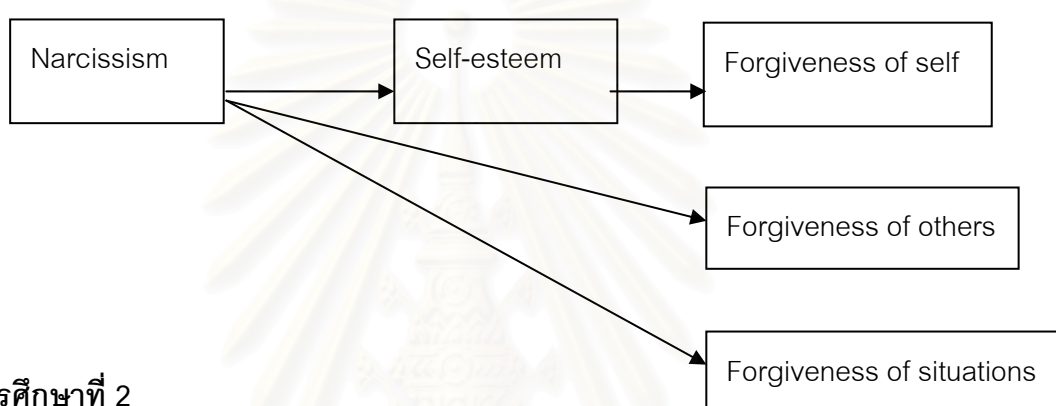
“ขอให้ท่านระลึกถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับท่านซึ่งเป็นเหตุการณ์ที่ท่านจดจำ เป็นเหตุการณ์ที่ทำให้ **ท่านโกรธเคืองมากที่สุด** โดยเป็นการกระทำจากใครคนหนึ่ง นึกถึงเหตุการณ์ **เพียงเหตุการณ์เดียว** **และจากคนเพียงคนเดียว** เท่านั้น ให้เขียนบรรยายเหตุการณ์มาพอสังเขปและตอบแบบสอบถามในหน้าถัดไป”

ในการตรวจสอบการจำกัดกระทำกับตัวแปรผู้ทดลองให้กลุ่มตัวอย่างทำแบบประเมินลักษณะเหตุการณ์ โดยให้ผู้ตอบแบบสอบถามระบุว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นและบรรยายมานั้นทำให้รู้สึกอย่างไร (ดูตัวอย่างข้อคำถามในภาคผนวก ง) ปรากฏว่าผู้ร่วมการวิจัยระบุเหตุการณ์ได้ตรงกับเงื่อนไขการทดลอง จากนั้นจึงให้ผู้ร่วมการทดลองทำมาตรวัดการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์ มาตรวัดการเห็นคุณค่าแห่งตน และมาตรวัดบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง

การวิเคราะห์ข้อมูล

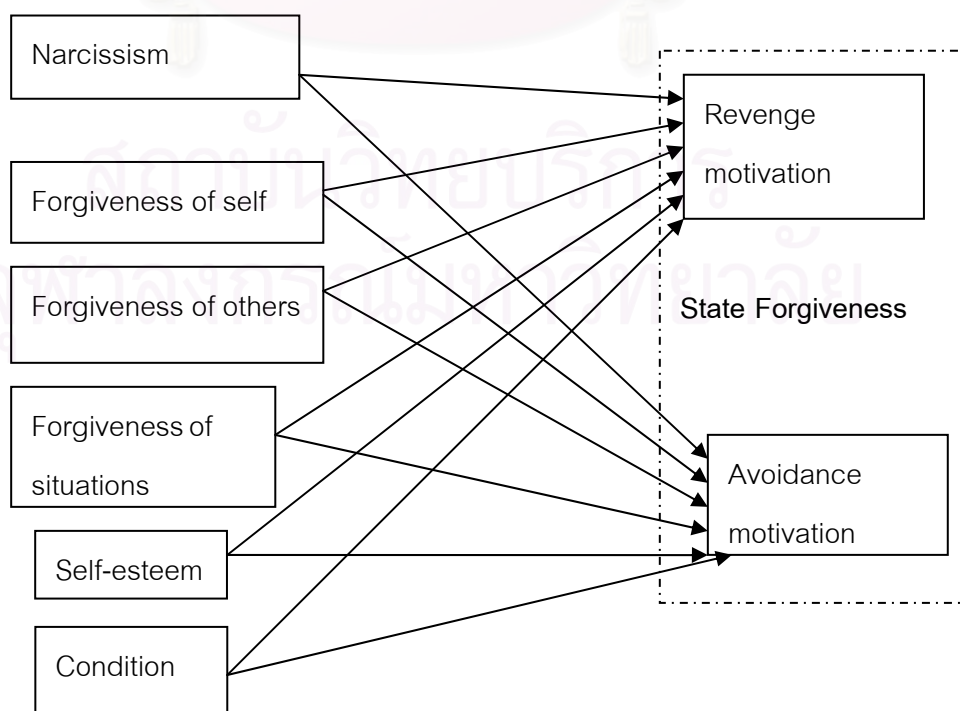
การศึกษาที่ 1

วิเคราะห์ข้อมูลโดยโปรแกรมลิสเรล (LISREL) วิเคราะห์เส้นทาง (Path analysis) เพื่อทดสอบว่าบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสามารถทำนายพินินสัยในการให้อภัยตนเองได้โดยมีการเห็นคุณค่าแห่งตนเป็นตัวแปรส่งผ่าน และบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสามารถทำนายพินินสัยในการให้อภัยผู้อื่นและสถานการณ์ได้

การศึกษาที่ 2

วิเคราะห์ข้อมูลโดยโปรแกรมลิสเรล (LISREL) วิเคราะห์เส้นทาง (Path analysis) เพื่อทดสอบว่าบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง พินินสัยในการให้อภัย การเห็นคุณค่าแห่งตนและลักษณะเหตุการณ์สามารถทำนายการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์ได้

บทที่ 3

ผลการวิจัย

ในการศึกษาอิทธิพลของบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง ต่อพินิสัยในการให้อภัย และการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์ ขอเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับ ดังนี้

การศึกษาที่ 1

ตอนที่ 1 ลักษณะทั่วไปของผู้เข้าร่วมการวิจัย

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้น และค่าสถิติพื้นฐานของตัวแปรที่ศึกษา

ตอนที่ 3 การทดสอบสมมติฐานการวิจัย

การศึกษาที่ 2

ตอนที่ 1 ลักษณะทั่วไปของผู้เข้าร่วมการวิจัย

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้น และค่าสถิติพื้นฐานของตัวแปรที่ศึกษา

ตอนที่ 3 การทดสอบสมมติฐานการวิจัย

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิจัย ดังนี้

NAR บุคลิกภาพแบบหลงตนเอง

SELF การเห็นคุณค่าแห่งตน

FE พินิสัยในการให้อภัยตนเอง

FO พินิสัยในการให้อภัยผู้อื่น

FS พินิสัยในการให้อภัยสถานการณ์

CON ลักษณะเหตุการณ์

REV แรงจูงใจในการแก้แค้น

AVO แรงจูงใจในการหลีกเลี่ยง

State การให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์

Total ตัวแปรบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง พินิสัยในการให้อภัยตนเอง ผู้อื่น และสถานการณ์ การเห็นคุณค่าแห่งตน และลักษณะเหตุการณ์ร่วมกันทำนาย

TE ผลรวมอิทธิพล

DE อิทธิพลทางตรง

IE อิทธิพลทางอ้อม

GFI ดัชนีวัดระดับความกลมกลืน (Goodness-of-fit Index)

RMSEA ค่ารากที่สองของความคลาดเคลื่อนในการประมาณค่า (root mean square error of approximation)

การศึกษาที่ 1

ตอนที่ 1 ลักษณะทั่วไปของผู้ร่วมการวิจัย

การศึกษาที่ 1 กลุ่มตัวอย่างที่เข้าร่วมการวิจัยมีจำนวน 200 คน เป็น เพศหญิง 119 คน เพศชาย 81 คน มีอายุระหว่าง 20 ปี จนถึงอายุ 50 ปีขึ้นไป ส่วนใหญ่มีการศึกษาระดับปริญญาตรี หรือสูงกว่าปริญญาตรี โดยเป็นกลุ่มคนทำงานทั้งเพศหญิงและเพศชายในเขตกรุงเทพมหานคร รายละเอียดดังตารางที่ 9

ตารางที่ 9

ลักษณะทั่วไปของตัวอย่างที่เข้าร่วมในการศึกษาที่ 1 (N = 200)

รายการ	จำนวน	ร้อยละ
เพศ		
หญิง	119	59.5
ชาย	81	40.5
อายุ		
20-25 ปี	6	3.0
26-30 ปี	70	35.0
31-35 ปี	41	20.5
36-40 ปี	24	12.0
41-45 ปี	11	5.5
46-50 ปี	21	10.5
50 ปีขึ้นไป	27	13.5
ระดับการศึกษา		
ต่ำกว่ามัธยมศึกษาตอนปลาย	1	0.5
มัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช.	16	8.0
อนุปริญญาตรี/ปวส.	5	2.5
ปริญญาตรี/สูงกว่าปริญญาตรี	178	89.0

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้น

มาตรวัดบางฉบับในงานวิจัยนี้มีช่วงการประมาณค่าต่างกัน เช่น มาตรวัดบุคลิกภาพแบบหลงตนเองเป็นมาตรประมาณค่า 5 ช่วง มาตรวัดพินินสัยในการให้อภัยเป็นมาตรประมาณค่า 7 ช่วง ดังนั้นในการคิดคะแนนที่นำไปใช้วิเคราะห์จึงใช้ค่าเฉลี่ยที่เทียบบัญญัติไตรยางศ์ให้เป็นการประมาณค่า 7 ช่วงเหมือนกันทุกมาตร

การวิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้น ผู้วิจัยแบ่งกลุ่มระหว่างกลุ่มที่มีคะแนนบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงกว่าค่ากลาง (median split) ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด และกลุ่มที่มีคะแนนคะแนนบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำกว่าค่ากลางของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด จากนั้นจึงนำกลุ่มสูง และกลุ่มต่ำมาวิเคราะห์เปรียบเทียบด้วยสถิติ t (t test) เพื่อทดสอบนัยสำคัญของผลต่างระหว่างค่าเฉลี่ยพินินสัยในการให้อภัย และการเห็นคุณค่าแห่งตนของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ พบว่า บุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงมีพินินสัยในการให้อภัยต่อตนเอง ($M = 5.30, SD = 0.55$) แตกต่างจากบุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ ($M = 5.13, SD = 0.53$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $.05, t(198) = 2.23, p < .05$, หนึ่งทาง บุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงมีพินินสัยในการให้อภัยต่อผู้อื่น ($M = 3.97, SD = 0.78$) แตกต่างจากบุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ ($M = 4.39, SD = 0.72$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $.01, t(198) = -3.96, p < .01$, หนึ่งทาง และบุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงมีพินินสัยในการให้อภัยต่อสถานการณ์ ($M = 4.54, SD = 0.61$) แตกต่างจากบุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ ($M = 4.64, SD = 0.65$) แตกต่างอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ, $t(198) = -1.07, ns$

เมื่อเปรียบเทียบการเห็นคุณค่าแห่งตนระหว่างกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง และบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ พบว่า บุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงมีการเห็นคุณค่าแห่งตน ($M = 5.55, SD = 0.60$) แตกต่างจากบุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ ($M = 5.01, SD = 0.53$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $.01, t(198) = 6.81, p < .01$, หนึ่งทาง

ผู้วิจัยแบ่งกลุ่มระหว่างกลุ่มที่มีคะแนนการเห็นคุณค่าแห่งตนสูงกว่าค่ากลาง (median split) ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด และกลุ่มที่มีคะแนนคะแนนการเห็นคุณค่าแห่งตนต่ำกว่าค่ากลางของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด จากนั้นจึงนำกลุ่มสูง และกลุ่มต่ำมาวิเคราะห์เปรียบเทียบด้วยสถิติ t (t test) เพื่อทดสอบนัยสำคัญของผลต่างระหว่างค่าเฉลี่ยพินินสัยในการให้อภัย ของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ พบว่า บุคคลที่มีการเห็นคุณค่าแห่งตนสูงมีพินินสัยในการให้อภัยต่อตนเอง ($M = 5.38, SD = 0.55$) แตกต่างจากบุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ ($M = 5.04, SD = 0.49$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $.01, t(198) = 4.63, p < .01$, หนึ่งทาง บุคคลที่มีการเห็นคุณค่าแห่งตน

สูงมีพินิจในกาารให้อภัยต่อผู้อื่น ($M = 4.03, SD = 0.85$) แตกต่างจากบุคคลที่มีบุคคลที่มีการเห็นคุณค่าแห่งตนต่ำ ($M = 4.33, SD = 0.67$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01, $t(198) = -2.70, p < .01$, หนึ่งหาง และบุคคลที่มีการเห็นคุณค่าแห่งตนสูงมีพินิจในกาารให้อภัยต่อสถานการณื ($M = 4.64, SD = 0.68$) แตกต่างจากบุคคลที่มีบุคคลที่มีการเห็นคุณค่าแห่งตนต่ำ ($M = 4.54, SD = 0.57$) แตกต่างอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ, $t(198) = 1.07, ns$

ผลการวิเคราะห์ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่สังเกตได้ที่ใช้ในการศึกษาที่ 1 แสดงในตารางที่ 10 พบว่าค่าประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรมีค่าตั้งแต่ -.30 ถึง .52 โดยบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง(NAR) มีสหสัมพันธ์ทางบวกกับการเห็นคุณค่าในตนเอง (SELF) ในระดับปานกลาง, $r(198) = .52, p < .01$, หนึ่งหาง เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง (NAR) กับพินิจในกาารให้อภัย ปรากฏว่า บุคลิกภาพแบบหลงตนเอง (NAR) มีสหสัมพันธ์ทางบวกกับพินิจในกาารให้อภัยตนเอง (FE) ในระดับต่ำ, $r(198) = .15, p < .05$, หนึ่งหาง บุคลิกภาพแบบหลงตนเอง (NAR) มีสหสัมพันธ์ทางลบกับพินิจในกาารให้อภัยตนเองผู้อื่น (FO) ในระดับปานกลาง, $r(198) = -.30, p < .01$, หนึ่งหาง แต่ความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง (NAR) กับพินิจในกาารให้อภัยสถานการณื (FS) มีสหสัมพันธ์ทางลบแต่ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ, $r(198) = -.12, ns$, หนึ่งหาง นอกจากนี้การเห็นคุณค่าแห่งตน (SELF) มีสหสัมพันธ์ทางบวกกับพินิจในกาารให้อภัยตนเอง (FE) ในระดับค่อนข้างต่ำ, $r(198) = .26, p < .01$, หนึ่งหาง

ตารางที่ 10

ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่สังเกตได้ที่ใช้ในการศึกษาที่ 1 ($N = 200$)

ตัวแปร	1	2	3	4	5
1. NAR	(.89)				
2. SELF	.52**	(.90)			
3. FE	.15*	.26**	(.93)		
4. FO	-.30**	-.21*	-.09	(.93)	
5. FS	-.12	.11	.37**	.43**	(.97)
<i>M</i>	4.27	5.27	5.21	4.18	4.59
<i>SD</i>	0.69	0.63	0.55	0.78	0.63

หมายเหตุ ตัวเลขในแนวทแยงมุม คือ ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครีองมือ

* $p < .05$, หนึ่งหาง. ** $p < .01$, หนึ่งหาง.

เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ พบว่า บุคลิกภาพแบบหลงตนเอง (NAR) มีความสัมพันธ์กับการเห็นคุณค่าแห่งตน (SELF) มากที่สุด และเมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระและตัวแปรตาม พบว่า การเห็นคุณค่าแห่งตน (SELF) มีความสัมพันธ์กับพินินิจฉัยในการให้อภัยตนเอง และบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง (NAR) มีความสัมพันธ์กับพินินิจฉัยในการให้อภัยตนเอง (FE) ซึ่งตามสมมติฐานที่ว่า การเห็นคุณค่าแห่งตนนี้เป็นตัวแปรส่งผ่าน บุคลิกภาพแบบหลงตนเองไปยังพินินิจฉัยในการให้อภัยตนเอง โดยบุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองจะมีการเห็นคุณค่าแห่งตนและมีพินินิจฉัยในการให้อภัยตนเอง

บุคลิกภาพแบบหลงตนเอง (NAR) มีความสัมพันธ์กับพินินิจฉัยในการให้อภัยตนเอง (FE) ในทิศทางบวกและมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 บุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองนั้นจะมีพินินิจฉัยในการให้อภัยตนเอง บุคลิกภาพแบบหลงตนเอง (NAR) มีความสัมพันธ์กับพินินิจฉัยในการให้อภัยตนเองผู้อื่น (FO) ในทิศทางลบและมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 อาจกล่าวได้ว่าบุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองนั้นจะไม่ค่อยจะให้อภัยต่อผู้อื่น ส่วนเรื่องการให้อภัยสถานการณ์พบว่า บุคลิกภาพแบบหลงตนเองมีความสัมพันธ์กับพินินิจฉัยในการให้อภัยสถานการณ์ในทิศทางลบ แต่ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

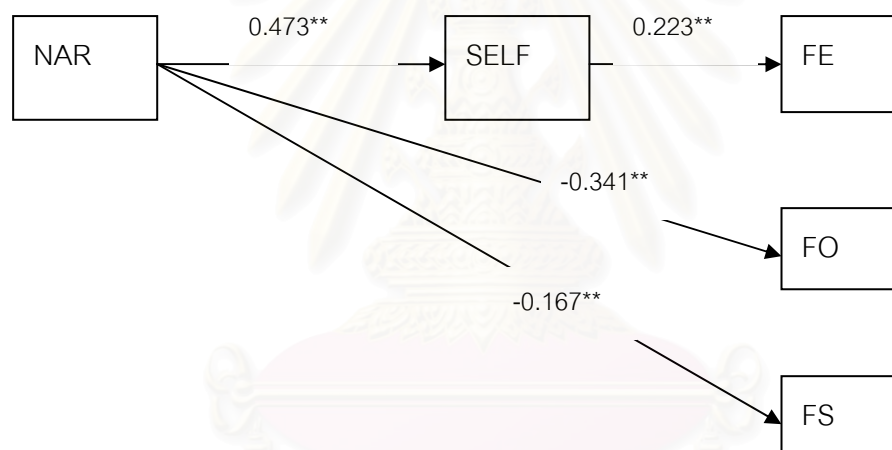
ตอนที่ 3 การทดสอบสมมติฐานการวิจัย

สมมติฐานข้อที่ 1 การเห็นคุณค่าแห่งตนเป็นตัวแปรส่งผ่านของบุคลิกภาพแบบหลงตนเองในการทำนายพินิสัยในการให้อภัยตนเองได้

สมมติฐานข้อที่ 2 บุคลิกภาพแบบหลงตนเองสามารถทำนายพินิสัยในการให้อภัยผู้อื่นได้

สมมติฐานข้อที่ 3 บุคลิกภาพแบบหลงตนเองสามารถทำนายพินิสัยในการให้อภัยสถานการณ์ได้

ผลการวิเคราะห์เส้นทาง (Path Analysis) เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อที่ 1-3 ปรากฏดังภาพที่ 1

$$\chi^2 = 7.655, df = 4, p = .105, RMSEA = .068, GFI = .985$$

ภาพที่ 1 โมเดลอิทธิพลของบุคลิกภาพแบบหลงตนเองในการทำนายพินิสัยในการให้อภัยได้โดยมีการเห็นคุณค่าแห่งตนเป็นตัวแปรส่งผ่าน

จากภาพที่ 1 พบว่า โมเดลมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์อยู่ในเกณฑ์ดี โดยตรวจสอบจากค่าไค-สแควร์ (χ^2) มีค่าเท่ากับ 7.66 ค่ารากที่สองของความคลาดเคลื่อนในการประมาณค่า (RMSEA) เท่ากับ .07 และค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืน (GFI) มีค่าเท่ากับ .99 ตัวแปรในโมเดลสามารถอธิบายความแปรปรวนของพินิสัยในการให้อภัยตนเองได้ร้อยละ 6.50 อธิบายความแปรปรวนของพินิสัยในการให้อภัยผู้อื่นได้ร้อยละ 9.10 และอธิบายความแปรปรวนของพินิสัยในการให้อภัยสถานการณ์ได้ร้อยละ 18.20

ตารางที่ 11 แสดงค่าอิทธิพลรวม อิทธิพลทางตรง และอิทธิพลทางอ้อมของตัวแปร จะเห็นได้ว่า บุคลิกภาพแบบหลงตนเอง(NAR) มีอิทธิพลทางบวกต่อพินิสัยในการให้อภัยตนเอง (FE) โดยผ่านการเห็นคุณค่าแห่งตน (SELF) และบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง (NAR) มีอิทธิพลทางลบต่อพินิสัยในการให้อภัยผู้อื่น(FO) และการให้อภัยสถานการณ์ (FS) โดยบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง (NAR) มีอิทธิพลรวมและอิทธิพลทางตรงต่อการเห็นคุณค่าแห่งตน (SELF) มากที่สุด คือ 0.47รองลงมาคือ บุคลิกภาพแบบหลงตนเอง (NAR) มีอิทธิพลรวมและอิทธิพลทางตรงต่อพินิสัยในการให้อภัยผู้อื่น (FO) มีค่าเท่ากับ -0.34 บุคลิกภาพแบบหลงตนเอง (NAR) มีอิทธิพลรวมและอิทธิพลทางตรงต่อพินิสัยในการให้อภัยสถานการณ์ (FS) มีค่าเท่ากับ -0.12 และบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง (NAR) มีอิทธิพลรวมและอิทธิพลทางอ้อมต่อพินิสัยในการให้อภัยตนเอง (FE) มีค่าเท่ากับ 0.11

ผลการทดสอบความเป็นตัวแปรส่งผ่านอิทธิพลพบว่า บุคลิกภาพแบบหลงตนเอง (NAR)ทำนายพินิสัยในการให้อภัยตนเอง (FE) มีค่าอิทธิพลทางอ้อมเท่ากับ 0.11 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยตัวแปรการเห็นคุณค่าแห่งตน (SELF) เป็นตัวแปรส่งผ่าน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ตัวแปรบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง (NAR) ทำนายการเห็นคุณค่าแห่งตน (SELF) มีค่าอิทธิพลทางตรงเท่ากับ 0.47 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และตัวแปรการเห็นคุณค่าแห่งตน (SELF) ทำนายพินิสัยในการให้อภัยตนเอง (FE) มีค่าอิทธิพลทางตรงเท่ากับ 0.22 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ดังนั้นการเห็นคุณค่าแห่งตนจึงเป็นตัวแปรส่งผ่านบุคลิกภาพแบบหลงตนเองทำนายพินิสัยในการให้อภัยตนเอง ซึ่งสนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 1

เมื่อวิเคราะห์อิทธิพลทางตรง พบว่า บุคลิกภาพแบบหลงตนเอง (NAR) ทำนายพินิสัยในการให้อภัยผู้อื่น (FO) มีค่าอิทธิพลทางตรงเท่ากับ -0.34 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 2

บุคลิกภาพแบบหลงตนเอง (NAR) ทำนายพินิสัยในการให้อภัยสถานการณ์ (FS) มีค่าอิทธิพลทางตรงเท่ากับ -0.17 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และอิทธิพลทางอ้อมเท่ากับ 0.05 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ผลรวมอิทธิพลมีค่าเท่ากับ -0.12 ซึ่งสนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 3 รายละเอียดดังตารางที่ 11

ตารางที่ 11

การวิเคราะห์อิทธิพลรวม อิทธิพลทางตรง และอิทธิพลทางอ้อมของตัวแปรในการศึกษาที่ 1

ตัวแปร สาเหตุ	SELF			FE			FO			FS		
	TE	DE	IE	TE	DE	IE	TE	DE	IE	TE	DE	IE
NAR	0.473** (0.056) 8.489	0.473** (0.056) 8.489	-	0.105** (0.031) 3.406	-	0.105** (0.031) 3.406	-0.341** (0.077) -4.445	-0.341** (0.077) -4.445	-	-0.117** (0.061) -1.900	-0.167** (0.060) -2783	0.050** (0.016) 3.080
SELF	-	-	-	0.223** (0.060) 3.719	0.223** (0.060) 3.719	-	-	-	-	0.107** (0.032) 3.305	-	0.107** (0.032) 3.305
FE	-	-	-	-	-	-	-	-	-	0.478** (0.066) 7.208	0.478** (0.066) 7.208	-
ค่าสถิติ R SQUARE x100	26.7			6.5			9.1			18.2		
ไค-สแควร์	7.655 df = 4 (p = .105)											
RMSEA	.068											
GFI	.985											

หมายเหตุ ตัวเลขในแถวที่ 1 คือค่าอิทธิพล (b) ตัวเลขในแถวที่ 2 คือค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐาน (SE)
ตัวเลขในแถวที่ 3 คือ ค่าสถิติ (t)

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

จากการวิเคราะห์ค่ามาตรฐานของอิทธิพลรวม อิทธิพลทางตรง และอิทธิพลทางอ้อม พบว่า บุคลิกภาพแบบหลงตนเองทำนายการเห็นคุณค่าแห่งตนมีค่าอิทธิพลทางตรงเท่ากับ 0.52 บุคลิกภาพแบบหลงตนเองทำนายพินินสัยในการให้อภัยตนเอง มีค่าอิทธิพลทางอ้อมเท่ากับ 0.13 และตัวแปรการเห็นคุณค่าแห่งตนทำนายพินินสัยในการให้อภัยตนเองมีอิทธิพลทางตรงเท่ากับ 0.26 ตัวแปรบุคลิกภาพแบบหลงตนเองทำนายพินินสัยในการให้อภัยผู้อื่น มีค่าอิทธิพลทางตรงเท่ากับ -0.30 ตัวแปรบุคลิกภาพแบบหลงตนเองทำนายพินินสัยในการให้อภัยสถานการณ์ มีค่าอิทธิพลทางตรงเท่ากับ -0.18 และอิทธิพลทางอ้อมเท่ากับ 0.06 ผลรวมอิทธิพลมีค่าเท่ากับ -0.13 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการวิเคราะห์ความคลาดเคลื่อนในรูปแบบคะแนนมาตรฐานพบว่าไม่มีค่าใดเกิน ± 2 ดังตารางที่ 12

ตารางที่ 12

การวิเคราะห์ค่ามาตรฐานของอิทธิพลรวม อิทธิพลทางตรง และอิทธิพลทางอ้อมของตัวแปรในการศึกษาที่ 1

ตัวแปรสาเหตุ	SELF			FE			FO			FS		
	TE	DE	IE	TE	DE	IE	TE	DE	IE	TE	DE	IE
NAR	0.517	0.517	-	0.132	-	0.132	-0.301	-0.301	-	-0.126	-0.181	0.055
SELF	-	-	-	0.256	0.256	-	-	-	-	0.105	-	0.105
FE	-	-	-	-	-	-	-	-	-	0.411	-	0.411

เมื่อพิจารณาผลการวิเคราะห์ในรูปแบบคะแนนมาตรฐาน (Standardized Solution) พบว่า สอดคล้องกับค่าอิทธิพลข้างต้น ดังตารางที่ 13

ตารางที่ 13

การวิเคราะห์ในรูปแบบคะแนนมาตรฐาน (Standardized Solution) ของตัวแปรในการศึกษาที่ 1

ตัวแปรสาเหตุ	SELF	FE	FO	FS
NAR	0.517		-0.301	-0.180
SELF	-	0.256	-	-
FE				0.411

การศึกษาที่ 2

ตอนที่ 1 ลักษณะทั่วไปของผู้ร่วมการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาที่ 2 มีจำนวน 300 คน ถูกสุ่มเข้ารับการทดลองในเงื่อนไข เหตุการณ์ที่ทำให้เสียใจ จำนวน 150 คน และเหตุการณ์ที่ทำให้โกรธเคือง จำนวน 150 คน ทั้งสองเงื่อนไขประกอบด้วยเพศหญิง 151 คน เพศชาย 149 คน มีอายุระหว่าง 20 ปี จนถึงอายุ 50 ปีขึ้นไป ส่วนใหญ่มีการศึกษาระดับปริญญาตรีหรือสูงกว่าปริญญาตรี โดยเป็นกลุ่มคนทำงานทั้งเพศหญิงและเพศชายในเขตกรุงเทพมหานคร รายละเอียดดังตารางที่ 13

ตารางที่ 14

ลักษณะทั่วไปของตัวอย่างที่เข้าร่วมในการศึกษาที่ 2 (N = 300)

รายการ	เงื่อนไขเสียใจ		เงื่อนไขโกรธเคือง	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
เพศ				
หญิง	72	48.0	79	52.7
ชาย	78	52.0	71	47.3
อายุ				
20-25 ปี	12	8.0	22	14.7
26-30 ปี	48	32.0	43	28.7
31-35 ปี	45	30.0	23	15.3
36-40 ปี	6	4.0	31	20.7
41-45 ปี	4	2.7	8	5.3
46-50 ปี	9	6.0	17	11.3
50 ปีขึ้นไป	26	17.3	6	4.0
ระดับการศึกษา				
ต่ำกว่ามัธยมศึกษาตอนปลาย	2	1.3	10	6.7
มัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช.	18	12.0	18	12.0
อนุปริญญาตรี/ปวส.	3	2.0	14	9.3
ปริญญาตรี/สูงกว่าปริญญาตรี	127	84.7	108	72.0

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้น

การวิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้น ผู้วิจัยแบ่งกลุ่มระหว่างกลุ่มที่มีคะแนนบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงกว่าค่ากลาง (median split) ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด และกลุ่มที่มีคะแนนคะแนนบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำกว่าค่ากลางของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด จากนั้นจึงนำกลุ่มสูง และกลุ่มต่ำมาวิเคราะห์เปรียบเทียบกับสถิติที่ (t test) เพื่อทดสอบนัยสำคัญของผลต่างระหว่างค่าเฉลี่ยแรงจูงใจในการแก้แค้น และแรงจูงใจในการหลีกเลี่ยงของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ พบว่า บุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงมีแรงจูงใจในการแก้แค้น ($M = 4.09, SD = 1.37$) แตกต่างจากบุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ ($M = 3.71, SD = 1.56$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $.05, t(298) = 2.30, p < .05$, หนึ่งหาง และบุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงมีแรงจูงใจในการหลีกเลี่ยง ($M = 4.91, SD = 1.33$) แตกต่างจากบุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ ($M = 4.65, SD = 1.52$) อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ, $t(298) = 1.55, ns$

ผู้วิจัยแบ่งกลุ่มระหว่างกลุ่มที่มีคะแนนการเห็นคุณค่าแห่งตนสูงกว่าค่ากลาง (median split) ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด และกลุ่มที่มีคะแนนคะแนนการเห็นคุณค่าแห่งตนต่ำกว่าค่ากลางของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด จากนั้นจึงนำกลุ่มสูง และกลุ่มต่ำมาวิเคราะห์เปรียบเทียบกับสถิติที่ (t test) เพื่อทดสอบนัยสำคัญของผลต่างระหว่างค่าเฉลี่ยแรงจูงใจในการแก้แค้น และแรงจูงใจในการหลีกเลี่ยงของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ พบว่า บุคคลที่มีการเห็นคุณค่าแห่งตนสูงมีแรงจูงใจในการแก้แค้น ($M = 4.13, SD = 1.50$) แตกต่างจากบุคคลที่มีการเห็นคุณค่าแห่งตนต่ำ ($M = 3.68, SD = 1.43$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $.01, t(298) = 2.64, p < .01$, หนึ่งหาง และบุคคลที่มีการเห็นคุณค่าแห่งตนสูงมีแรงจูงใจในการหลีกเลี่ยง ($M = 4.99, SD = 1.38$) แตกต่างจากบุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ ($M = 4.56, SD = 1.46$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $.01, t(298) = 2.62, p < .01$, หนึ่งหาง

ผู้วิจัยทดสอบเปรียบเทียบระหว่างลักษณะเหตุการณ์ที่ทำให้โกรธเคือง และลักษณะเหตุการณ์ที่ทำให้เสียใจ โดยวิเคราะห์เปรียบเทียบกับสถิติที่ (t test) เพื่อทดสอบนัยสำคัญของผลต่างระหว่างค่าเฉลี่ยแรงจูงใจในการแก้แค้น และแรงจูงใจในการหลีกเลี่ยงของลักษณะเหตุการณ์ที่ทำให้โกรธเคือง และลักษณะเหตุการณ์ที่ทำให้เสียใจ พบว่า ลักษณะเหตุการณ์ที่ทำให้โกรธเคืองมีแรงจูงใจในการแก้แค้น ($M = 4.62, SD = 1.38$) แตกต่างจากลักษณะเหตุการณ์ที่ทำให้เสียใจ ($M = 3.18, SD = 1.18$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $.01, t(298) = 9.74, p < .01$, หนึ่งหาง และลักษณะเหตุการณ์ที่ทำให้โกรธเคืองมีแรงจูงใจในการหลีกเลี่ยง ($M = 5.23, SD = 1.19$)

แตกต่างจากลักษณะเหตุการณ์ที่ทำให้เสียใจ ($M = 4.32, SD = 1.53$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01, $t(298) = 5.78, p < .01$, หนึ่งหาง

ผลการวิเคราะห์ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่สังเกตได้ที่ใช้ในการศึกษาที่ 2 ปรากฏในตารางที่ 15 จะเห็นได้ว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรมีค่าตั้งแต่ -.31 ถึง .55 โดยบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง (NAR) มีสหสัมพันธ์ทางบวกกับการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์ ซึ่งแบ่งเป็น แรงจูงใจในการแก้แค้น (REV) และแรงจูงใจในการหลีกเลี่ยง (AVO) ในระดับปานกลาง, $r(298) = .22$ และ $.20, ps < .01$, หนึ่งหาง ตามลำดับ เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างพหุนิสัยในการให้อภัยกับการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์ ปรากฏว่า พหุนิสัยในการให้อภัยตนเอง (FE) มีสหสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจในการแก้แค้น (REV) และแรงจูงใจในการหลีกเลี่ยง (AVO) ในระดับต่ำ, $r(298) = .16$ และ $.19, ps < .05$, หนึ่งหาง ตามลำดับ พหุนิสัยในการให้อภัยตนเองผู้อื่น (FO) มีสหสัมพันธ์ทางลบกับแรงจูงใจในการแก้แค้น (REV) และแรงจูงใจในการหลีกเลี่ยง (AVO) ในระดับปานกลาง, $r(298) = -.44$ และ $-.44, ps < .01$, หนึ่งหาง ตามลำดับ พหุนิสัยในการให้อภัยสถานการณ์ (FS) มีสหสัมพันธ์ทางลบกับแรงจูงใจในการแก้แค้น (REV) และแรงจูงใจในการหลีกเลี่ยง (AVO) ในระดับปานกลางและต่ำ, $r(298) = -.29$ และ $-.19, ps < .01$, หนึ่งหาง ตามลำดับ นอกจากนี้การเห็นคุณค่าแห่งตน (SELF) มีสหสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจในการแก้แค้น (REV) และแรงจูงใจในการหลีกเลี่ยง (AVO) ในระดับต่ำ, $r(298) = .13$ และ $.12, ps < .01$, หนึ่งหาง ตามลำดับ และลักษณะเหตุการณ์ (CON) มีสหสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจในการแก้แค้น (REV) และแรงจูงใจในการหลีกเลี่ยง (AVO) ในระดับปานกลาง, $r(298) = .49$ และ $.32, ps < .01$, หนึ่งหาง ตามลำดับ

ความสัมพันธ์ที่กล่าวมาแสดงให้เห็นว่า บุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองมีแรงจูงใจในการแก้แค้นและแรงจูงใจในการหลีกเลี่ยงเมื่อเผชิญเหตุการณ์ที่ทำให้เสียใจและเหตุการณ์ที่ทำให้โกรธเคือง ผู้ที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองจะไม่ค่อยให้อภัยต่อบุคคลที่ทำให้เสียใจหรือบุคคลที่ทำให้โกรธเคือง และบุคคลที่มีพหุนิสัยในการให้อภัยตนเองจะมีแรงจูงใจในการแก้แค้นและแรงจูงใจในการหลีกเลี่ยง ผู้ที่มีพหุนิสัยในการให้อภัยตนเองจะไม่ค่อยให้อภัยต่อบุคคลที่ทำให้เสียใจหรือบุคคลที่ทำให้โกรธเคืองและบุคคลที่มีพหุนิสัยในการให้อภัยผู้อื่นและสถานการณ์จะไม่ค่อยมีแรงจูงใจในการแก้แค้นและแรงจูงใจในการหลีกเลี่ยง ผู้ที่มีพหุนิสัยในการให้อภัยผู้อื่นและสถานการณ์จะมีแนวโน้มในการให้อภัยต่อบุคคลที่ทำให้เสียใจหรือบุคคลที่ทำให้โกรธเคือง บุคคลที่มีการเห็น

คุณค่าแห่งตนมีแรงจูงใจในการแก้แค้นและแรงจูงใจในการหลีกเลี่ยง ผู้ที่มีการเห็นคุณค่าแห่งตนจะไม่ค่อยให้อภัยต่อบุคคลที่ทำให้เสียใจหรือบุคคลที่ทำให้โกรธเคือง ลักษณะเหตุการณ์โกรธเคืองสัมพันธ์กับแรงจูงใจในการแก้แค้นและแรงจูงใจในการหลีกเลี่ยงมากกว่าลักษณะเหตุการณ์เสียใจ

ตารางที่ 15

ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่สังเกตได้ที่ใช้ในการศึกษาที่ 2 (N=300)

ตัวแปร	NAR	FE	FO	FS	SELF	CON	REV	AVO
NAR	(.89)							
FE	.18*	(.93)						
FO	-.31**	-.18*	(.93)					
FS	-.12*	.37**	.25**	(.97)				
SELF	.52**	.26**	-.22**	.11*	(.90)			
CON	-.15*	-.14*	-.13*	-.09	-.11*	-		
REV	.22**	.16*	-.41**	-.29**	.13*	.49**	(.95)	
AVO	.20**	.19*	-.41**	-.19*	.12*	.32**	.55**	(.91)
M	4.41	5.27	4.05	4.64	5.31	0.50	3.90	4.73
SD	0.78	0.61	0.89	0.67	0.63	0.50	1.48	1.43

หมายเหตุ ตัวเลขในแนวทแยงมุม คือ ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของเครื่องมือ

* $p < .05$, หนึ่งหาง. ** $p < .01$, หนึ่งหาง.

ตอนที่ 3 การทดสอบสมมติฐานการวิจัย

สมมติฐานข้อที่ 4 บุคลิกภาพแบบหลงตนเองมีสหสัมพันธ์ทางลบกับการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์

สมมติฐานข้อที่ 5 พื้นนิสัยในการให้อภัยตนเองสามารถทำนายการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์ได้

สมมติฐานข้อที่ 6 พื้นนิสัยในการให้อภัยผู้อื่นสามารถทำนายการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์ได้

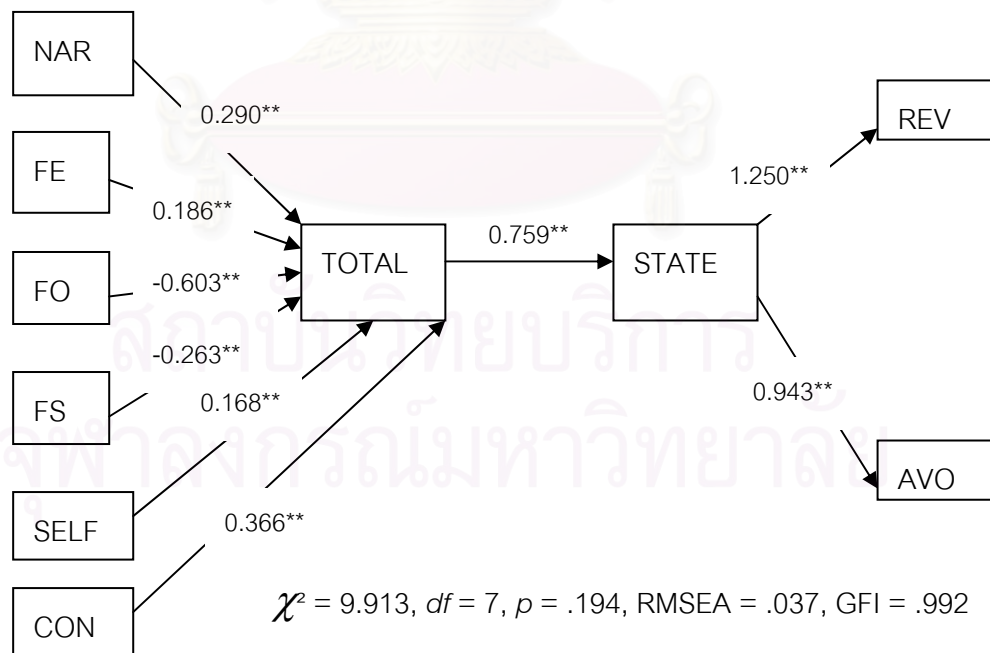
สมมติฐานข้อที่ 7 พื้นนิสัยในการให้อภัยสถานการณ์สามารถทำนายการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์ได้

สมมติฐานข้อที่ 8 การเห็นคุณค่าแห่งตนมีสหสัมพันธ์ทางบวกกับการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์

สมมติฐานข้อที่ 9 ลักษณะเหตุการณ์สามารถทำนายการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์ได้

สมมติฐานข้อที่ 10 บุคลิกภาพแบบหลงตนเอง พื้นนิสัยในการให้อภัยตนเอง พื้นนิสัยในการให้อภัยผู้อื่น พื้นนิสัยในการให้อภัยสถานการณ์ ลักษณะเหตุการณ์ และการเห็นคุณค่าแห่งตน ร่วมกันทำนายการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์

ผลการวิเคราะห์เส้นทาง (Path Analysis) เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อที่ 4-10 ปรากฏดังภาพที่ 2

ภาพที่ 2 โมเดลวิเคราะห์บุคลิกภาพแบบหลงตนเอง พื้นนิสัยในการให้อภัย การเห็นคุณค่าแห่งตน และลักษณะเหตุการณ์ร่วมกันทำนายการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์

จากภาพที่ 2 พบว่า โมเดลมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์อยู่ในเกณฑ์ดี โดยตรวจสอบจากค่าไค-สแควร์ (χ^2) มีค่าเท่ากับ 9.91 ค่ารากที่สองของความคลาดเคลื่อนในการประมาณค่า (RMSEA) เท่ากับ .04 และและค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืน (GFI) มีค่าเท่ากับ .99 ตัวแปรในโมเดลสามารถอธิบายความแปรปรวนของการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์ (state) เท่ากับ ร้อยละ 58.10 แรงจูงใจในการแก้แค้น (REV) เท่ากับร้อยละ 71.20 และแรงจูงใจในการหลีกเลี่ยง (AVO) เท่ากับร้อยละ 42.90

ตารางที่ 16 เสนอผลการวิเคราะห์ค่าอิทธิพลรวม อิทธิพลทางตรง และอิทธิพลทางอ้อม ของตัวแปรที่ศึกษา เมื่อพิจารณาการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์ (state) ซึ่งแบ่งเป็น แรงจูงใจในการแก้แค้น (REV) และแรงจูงใจในการหลีกเลี่ยง (AVO) พบว่า บุคลิกภาพแบบหลงตนเอง (NAR) มีอิทธิพลต่อการให้นิโทษตนเอง (FE) และการเห็นคุณค่าแห่งตน (SELF) และลักษณะเหตุการณ์ (CON) มีอิทธิพลทางบวกต่อการทำนายการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์ (state) และพื้นนินิจฉัยในการให้อภัยผู้อื่น (FO) และพื้นนินิจฉัยในการให้อภัยสถานการณ์ (FS) มีอิทธิพลทางลบต่อการทำนายการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์ (state)

เมื่อพิจารณาค่าอิทธิพลรวมและอิทธิพลทางตรงที่ตัวแปรอิสระร่วมกัน (total) ส่งผลต่อการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์ (state) พบว่า พื้นนินิจฉัยในการให้อภัยผู้อื่น (FO) มีอิทธิพลรวมและอิทธิพลทางตรงที่ส่งผลต่อตัวแปรอิสระร่วมกัน (total) มากที่สุด คือ -0.60 รองลงมาคือ ลักษณะเหตุการณ์ (CON) มีอิทธิพลรวมและอิทธิพลทางตรงที่ส่งผลต่อตัวแปรอิสระร่วมกัน (total) เท่ากับ -0.37 บุคลิกภาพแบบหลงตนเอง (NAR) มีอิทธิพลรวมและอิทธิพลทางตรงที่ส่งผลต่อตัวแปรอิสระร่วมกัน (total) เท่ากับ 0.29 พื้นนินิจฉัยในการให้อภัยสถานการณ์ (FS) มีอิทธิพลรวมและอิทธิพลทางตรงที่ส่งผลต่อตัวแปรอิสระร่วมกัน (total) เท่ากับ -0.26 พื้นนินิจฉัยในการให้อภัยตนเอง (FE) มีอิทธิพลรวมและอิทธิพลทางตรงที่ส่งผลต่อตัวแปรอิสระร่วมกัน (total) เท่ากับ 0.19 การเห็นคุณค่าแห่งตน (SELF) มีอิทธิพลรวมและอิทธิพลทางตรงที่ส่งผลต่อตัวแปรอิสระร่วมกัน (total) เท่ากับ 0.17 และ โดยพื้นนินิจฉัยในการให้อภัยผู้อื่น (FO) มีอิทธิพลมากกว่าลักษณะเหตุการณ์ (CON) และบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง (NAR) ประมาณ 2 เท่า และมีอิทธิพลมากกว่าพื้นนินิจฉัยในการให้อภัยสถานการณ์ (FS) พื้นนินิจฉัยในการให้อภัยตนเอง (FE) และการเห็นคุณค่าแห่งตน (SELF) ประมาณ 3 เท่า

เมื่อวิเคราะห์อิทธิพลพบว่า บุคลิกภาพแบบหลงตนเอง (NAR) มีอิทธิพลในการทำนายการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์ (state) เท่ากับ 0.22 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 พื้นนินิจฉัย

ในการให้อภัยตนเอง (FE) มีอิทธิพลในการทำนายการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์ (state) 0.141 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 5 พื้นนัยในการให้อภัยผู้อื่น (FO) มีอิทธิพลทำนายการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์ (state) เท่ากับ -0.46 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01 ซึ่งสนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 6 พื้นนัยในการให้อภัยสถานการณ์ (FS) มีอิทธิพลทำนายการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์ (state) -0.20 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 7 การเห็นคุณค่าแห่งตน (SELF) มีอิทธิพลทำนายการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์ (state) เท่ากับ 0.13 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และลักษณะเหตุการณ์ (CON) มีอิทธิพลทำนายการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์ (state) เท่ากับ 0.28 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 9 โดยการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์ (state) แบ่งเป็นทำนายแรงจูงใจในการแก้แค้น (REV) ค่าอิทธิพลทางตรงเท่ากับ 1.25 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และทำนายแรงจูงใจในการหลีกเลี่ยง (AVO) มีค่าอิทธิพลทางตรงเท่ากับ 0.94 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

เมื่อพิจารณาค่าสหสัมพันธ์ในตารางที่ 15 พบว่า บุคลิกภาพแบบหลงตนเอง (NAR) มีสหสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจในการแก้แค้น (REV) และแรงจูงใจในการหลีกเลี่ยง (AVO) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01, $r(298) = .22$ และ $.20$, $ps < .01$, หนึ่งทาง ตามลำดับ สมมติฐานข้อที่ 4 จึงได้รับการสนับสนุน ซึ่งการมีคะแนนแรงจูงใจในการแก้แค้นและแรงจูงใจในการหลีกเลี่ยงสูง หมายความว่าบุคคลนั้นมีการให้อภัยต่ำ ดังนั้นการที่บุคลิกภาพแบบหลงตนเองมีสหสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจทั้งสองด้านจึงหมายความว่าผู้ที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองมีแนวโน้มที่จะไม่ให้อภัยบุคคลที่ทำให้เสียใจหรือโกรธเคือง และการเห็นคุณค่าแห่งตน (SELF) มีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจในการแก้แค้น (REV) และแรงจูงใจในการหลีกเลี่ยง (AVO) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05, $r(298) = .13$ และ $.12$, $ps < .01$, หนึ่งทาง ตามลำดับ หมายความว่า ผู้ที่มีการเห็นคุณค่าแห่งตนมีการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์ต่ำ ซึ่งไม่สนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 8

เมื่อวิเคราะห์อิทธิพลทางตรง พบว่า บุคลิกภาพแบบหลงตนเอง (NAR) มีอิทธิพลทางตรงส่งผลต่อตัวแปรอิสระร่วมกัน (total) ทำนายการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์ (state) เท่ากับ 0.29 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 พื้นนัยในการให้อภัยตนเอง (FE) มีอิทธิพลทางตรงส่งผลต่อตัวแปรอิสระร่วมกัน (total) ทำนายการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์ (state) เท่ากับ 0.19 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 พื้นนัยในการให้อภัยผู้อื่น (FO) มีอิทธิพลทางตรงส่งผลต่อตัวแปรอิสระร่วมกัน (total) ทำนายการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์ (state) เท่ากับ -0.60 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 พื้นนัยในการให้อภัยสถานการณ์ (FS) มีอิทธิพลทางตรงส่งผลต่อตัวแปร

อิสระร่วมกัน (total) ทำนายการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์ (state) -0.26 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 การเห็นคุณค่าแห่งตน (SELF) มีอิทธิพลทางตรงส่งผลต่อตัวแปรอิสระร่วมกัน (total) ทำนายการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์ (state) เท่ากับ 0.17 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และลักษณะเหตุการณ์(CON) มีอิทธิพลทางตรงส่งผลต่อตัวแปรอิสระร่วมกัน (total) ทำนายการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์ (state) เท่ากับ 0.37 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01 โดยการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์ (state) แบ่งเป็นทำนายแรงจูงใจในการแก้แค้น (REV) ค่าอิทธิพลทางตรงเท่ากับ 1.25 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และทำนายแรงจูงใจในการหลีกเลี่ยง (AVO) มีค่าอิทธิพลทางตรงเท่ากับ 0.94 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง พื้นนัยในการให้อภัยตนเอง พื้นนัยในการให้อภัยผู้อื่น พื้นนัยในการให้อภัยสถานการณ์ การเห็นคุณค่าแห่งตน และลักษณะเหตุการณ์ร่วมกัน (total) มีอิทธิพลรวมและอิทธิพลทางตรงร่วมกันทำนายการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์ เท่ากับ 0.76 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยแบ่งเป็นทำนายแรงจูงใจในการแก้แค้น (REV) ค่าอิทธิพลทางตรงเท่ากับ 0.95 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และทำนายแรงจูงใจในการหลีกเลี่ยง (AVO) มีค่าอิทธิพลทางตรงเท่ากับ 0.72 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสนับสนุนสมมติฐานที่ 10 รายละเอียดดังตารางที่ 16

ตารางที่ 16

การวิเคราะห์อิทธิพลรวม อิทธิพลทางตรง และอิทธิพลทางอ้อมของตัวแปรในการศึกษาที่ 2

ตัวแปร สาเหตุ	total			state			REV			AVO		
	TE	DE	IE	TE	DE	IE	TE	DE	IE	TE	DE	IE
NAR	0.290** (0.060) 4.798	0.290** (0.060) 4.798	-	0.220**	-	0.220**	-	-	-	-	-	-
FE	0.186** (0.055) 3.374	0.186** (0.055) 3.374	-	0.141**	-	0.141**	-	-	-	-	-	-
FO	-0.603** (0.069) -8.794	-0.603** (0.069) -8.794	-	-0.458**	-	-0.458**	-	-	-	-	-	-
FS	-0.263** (0.047) -5.611	-0.263** (0.047) -5.611	-	-0.199**	-	-0.199**	-	-	-	-	-	-
Self	0.168** (0.045) 3.743	0.168** (0.045) 3.743	-	0.127**	-	0.127**	-	-	-	-	-	-
Con	0.366** (0.055) 6.618	0.366** (0.055) 6.618	-	0.278**	-	0.278**	-	-	-	-	-	-
total	-	-	-	0.759** (0.089) 8.575	0.759** (0.089) 8.575	-	0.949** (0.111) 8.575	0.949** (0.111) 8.575	-	0.716** (0.097) 7.416	0.716** (0.097) 7.416	-
State	-	-	-	-	-	-	1.250**	1.250**	-	0.943** (0.087) 10.786	0.943** (0.087) 10.786	-
ค่าสถิติ R SQUARE X 100	total			58.1			71.2			42.9		
โค-สแควร์ RMSEA GFI	9.913 df = 7 (p = .194) .037 .992											

หมายเหตุ ตัวเลขในแถวที่ 1 คือค่าอิทธิพล (b) ตัวเลขในแถวที่ 2 คือค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐาน (SE)

ตัวเลขในแถวที่ 3 คือ ค่าสถิติ (t)

จากการวิเคราะห์ค่ามาตรฐานของอิทธิพลทางตรง อิทธิพลทางอ้อมและผลรวมอิทธิพลพบว่า บุคลิกภาพแบบหลงตนเอง มีพื้นที่นัยในการให้ภัยตนเอง พื้นที่นัยในการให้ภัยผู้อื่น พื้นที่นัยในการให้ภัยสถานการณ์ การเห็นคุณค่าแห่งตน และลักษณะเหตุการณ์ร่วมกัน (total) ทำนายแรงจูงใจในการแก้แค้นและแรงจูงใจในการหลีกเลี่ยงนี้มีค่าอิทธิพลทางตรงเท่ากับ 0.95 และ 0.72 ตามลำดับ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการวิเคราะห์ความคลาดเคลื่อนในรูปแบบคะแนนมาตรฐานพบว่าไม่มีค่าใดเกิน ± 2 ดังตารางที่ 17

ตารางที่ 17

การวิเคราะห์ค่ามาตรฐานของอิทธิพลรวม อิทธิพลทางตรง และอิทธิพลทางอ้อมของตัวแปรในการศึกษาที่ 2

ตัวแปร สาเหตุ	Standardized total effect						Completely Standardized total effect					
	REV			AVO			REV			AVO		
	TE	DE	IE	TE	DE	IE	TE	DE	IE	TE	DE	IE
total	0.949	0.949	-	0.716	0.716	-	0.643	0.643	-	0.499	0.499	-

เมื่อพิจารณาผลการวิเคราะห์ในรูปแบบคะแนนมาตรฐาน (Standardized Solution และ Completely Standardized Solution) พบว่าค่าสอดคล้องกับค่าอิทธิพลข้างต้น ดังตารางที่ 18

ตารางที่ 18

การวิเคราะห์ในรูปแบบคะแนนมาตรฐาน (Standardized Solution และ Completely Standardized Solution) ของตัวแปรในการศึกษาที่ 2

ตัวแปรสาเหตุ	Standardized Solution				Completely Standardized Solution			
	total	state	REV	AVO	total	state	REV	AVO
NAR	0.290	-	-	-	0.372	-	-	-
FE	0.186	-	-	-	0.305	-	-	-
FO	-0.603	-	-	-	-0.680	-	-	-
FS	-0.263	-	-	-	-0.391	-	-	-
Self	0.168	-	-	-	0.269	-	-	-
Con	0.366	-	-	-	0.732	-	-	-
total	-	0.762	0.949	0.716	-	0.762	0.643	0.499
State	-	-	1.246	0.940	-	-	0.844	0.655

บทที่ 4

อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง พินินิจฉัยในการให้อภัย และการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์ จึงขออภิปรายผลการวิจัยตามสมมติฐาน ดังนี้

การศึกษาที่ 1 มีสมมติฐาน 3 ข้อ ดังนี้

สมมติฐานข้อที่ 1 การเห็นคุณค่าแห่งตนเป็นตัวแปรส่งผ่านของบุคลิกภาพแบบหลงตนเองในการทำนายพินินิจฉัยในการให้อภัยตนเองได้

สมมติฐานข้อที่ 2 บุคลิกภาพแบบหลงตนเองสามารถทำนายพินินิจฉัยในการให้อภัยผู้อื่นได้

สมมติฐานข้อที่ 3 บุคลิกภาพแบบหลงตนเองสามารถทำนายพินินิจฉัยในการให้อภัยสถานการณ์ได้

ผลการวิจัยสนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 1-3 คือ การเห็นคุณค่าแห่งตนเป็นตัวแปรส่งผ่านของบุคลิกภาพแบบหลงตนเองในการทำนายพินินิจฉัยในการให้อภัยตนเองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสามารถทำนายพินินิจฉัยในการให้อภัยผู้อื่นและสถานการณ์ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เมื่อควบคุมการเห็นคุณค่าแห่งตน

ผลการวิจัยสอดคล้องกับงานวิจัยที่พบว่า บุคลิกภาพแบบหลงตนเองสามารถทำนายการให้อภัยต่อตนเอง โดยมีการเห็นคุณค่าแห่งตนเป็นตัวแปรส่งผ่าน (Strelan, 2007) บุคลิกภาพแบบหลงตนเองมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการเห็นคุณค่าแห่งตน และการเห็นคุณค่าแห่งตนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพินินิจฉัยในการให้อภัยตนเอง และบุคลิกภาพแบบหลงตนเองมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพินินิจฉัยในการให้อภัยตนเอง ซึ่งบุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองจะมีการเห็นคุณค่าแห่งตนและมีพินินิจฉัยในการให้อภัยตนเอง

บุคลิกภาพแบบหลงตนเองมีสหสัมพันธ์ทางลบกับพินินิสัยในการให้อภัยผู้อื่น และมีสหสัมพันธ์ทางบวกต่อพินินิสัยในการให้อภัยตนเอง (Brown, 2004; Eaton, Struther, & Santelli, 2006; Exline et al., 2004; Strelan, 2007) เนื่องจากบุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองจะเป็นคนที่รู้สึกถึงความสำคัญของตนเอง รักตนเองมากหรือคิดว่าตนมีความพิเศษกว่าผู้อื่นเกินจริง ต้องการเป็นที่สนใจ ต้องการได้รับความชื่นชมจากผู้อื่นมากกว่าปกติ และเชื่อว่าตนสมควรได้รับมากกว่าที่เป็นอยู่ (Raskin & Terry, 1998) สนใจแต่คุณค่าในตนเอง และมีการเห็นคุณค่าแห่งตนสูง และเขามักคิดว่าตนไม่ผิดจึงให้อภัยตนเอง และบุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองมีแนวโน้มที่จะไม่ให้อภัยผู้อื่นและไม่ให้อภัยสถานการณ์ซึ่งเป็นสิ่งที่ไม่เกี่ยวข้องกับตนเอง

การศึกษาที่ 2 มีสมมติฐาน 6 ข้อ ดังนี้

สมมติฐานข้อที่ 4 บุคลิกภาพแบบหลงตนเองมีสหสัมพันธ์ทางลบกับการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์

เนื่องจากการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์ วัดจากแรงจูงใจในการแก้แค้น และแรงจูงใจในการหลีกเลี่ยง ถ้าบุคคลมีแรงจูงใจในการแก้แค้น และแรงจูงใจในการหลีกเลี่ยงสูง แสดงว่ามีการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์ต่ำ ซึ่งจากผลการวิจัย พบว่า บุคลิกภาพแบบหลงตนเองมีสหสัมพันธ์ทางลบกับการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์ หมายถึง บุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงจะไม่ค่อยให้อภัยสถานการณ์ โดยบุคคลจะมีแรงจูงใจในการแก้แค้น และแรงจูงใจในการหลีกเลี่ยงสูง, $r(298) = .22$ และ $.20$, $ps < .01$, หนึ่งหาง ตามลำดับ ซึ่งสนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 4

ผลการวิจัยสอดคล้องกับงานวิจัยของ Exline และคณะ (2004) ที่พบว่า บุคลิกภาพแบบหลงตนเองมีสหสัมพันธ์ทางลบกับการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์ ซึ่งการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์เป็นการให้อภัยระหว่างบุคคล เมื่อบุคคลเผชิญกับเหตุการณ์ที่ก่อให้เกิดความเสียหาย หรือชุ่นเคืองใจ บุคคลจะมีการตอบสนอง 2 รูปแบบ คือ แก้แค้นหรือหลีกเลี่ยง ดังนั้นบุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองจะไม่ค่อยให้อภัยผู้อื่น ในทำนองเดียวกัน Eaton และคณะ (2006) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพินินิสัยในการให้อภัย การให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์ การเห็นคุณค่าแห่งตน ความต้องการโครงสร้าง และบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง พบว่า บุคลิกภาพแบบหลงตนเองมีสหสัมพันธ์ทางลบกับพินินิสัยในการให้อภัยผู้อื่น และการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์ ซึ่งเป็นเพราะว่าผู้ที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองคิดว่าไม่ใช่เป็นสิ่งที่เกี่ยวข้องกับตนเอง

สมมติฐานข้อที่ 5 พื้นนิสัยในการให้อภัยตนเองสามารถทำนายการให้อภัยเฉพาะเหตุการณได้

สมมติฐานข้อที่ 6 พื้นนิสัยในการให้อภัยผู้อื่นสามารถทำนายการให้อภัยเฉพาะเหตุการณได้

สมมติฐานข้อที่ 7 พื้นนิสัยในการให้อภัยสถานการณ์สามารถทำนายการให้อภัยเฉพาะเหตุการณได้

ผลการวิจัยพบว่า พื้นนิสัยในการให้อภัยที่วัดได้จากพื้นนิสัยในการให้อภัยตนเอง พื้นนิสัยในการให้อภัยผู้อื่น และพื้นนิสัยในการให้อภัยสถานการณ์สามารถทำนายแรงจูงใจในการแก้แค้น และหลีกเลี่ยงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เมื่อควบคุมตัวแปรต้นตัวแปรอื่น ๆ ซึ่งสนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 5, 6 และ 7

ผลงานวิจัยสอดคล้องกับงานวิจัยของ Brown และ Phillips (2005) ที่พบว่า มาตรฐานวัดพื้นนิสัยในการให้อภัยมีสหสัมพันธ์ทางบวกกับการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ คือ ถ้ามีพื้นนิสัยในการให้อภัยจะมีการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ และยังมีการวิจัยที่ศึกษาความสัมพันธ์ของพื้นนิสัยในการให้อภัยกับการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ พบว่า พื้นนิสัยในการให้อภัยมีสหสัมพันธ์ทางบวกกับการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ (Eaton et al., 2006; Exline et al., 2004) หมายถึง บุคคลที่มีลักษณะนิสัยที่จะให้อภัยเมื่อเจอเหตุการณที่ทำให้ขุ่นเคืองบุคคลนั้นก็ยังคงให้อภัย แต่ถ้าบุคคลที่มีลักษณะนิสัยที่จะไม่ให้อภัยเมื่อเจอเหตุการณที่ทำให้ขุ่นเคืองบุคคลนั้นก็จะไม่ให้อภัย

สมมติฐานข้อที่ 8 การเห็นคุณค่าแห่งตนมีสหสัมพันธ์ทางบวกกับการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ

เนื่องจากการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ วัดจากแรงจูงใจในการแก้แค้น และแรงจูงใจในการหลีกเลี่ยง ถ้าบุคคลมีแรงจูงใจในการแก้แค้น และแรงจูงใจในการหลีกเลี่ยง แสดงว่ามีการให้อภัยเฉพาะเหตุการณต่ำ ซึ่งผลการวิจัยไม่สนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 8 กลับพบว่า การเห็นคุณค่าแห่งตนมีสหสัมพันธ์ทางลบกับการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ หมายถึง ผู้ที่มีการเห็นคุณค่าแห่งตนสูงจะไม่ค่อยให้อภัย โดยบุคคลจะมีแรงจูงใจในการแก้แค้นและหลีกเลี่ยงสูง, $r(298) = .13$ และ $.12$, $ps < .01$, หนึ่งทาง ตามลำดับ แต่การเห็นคุณค่าแห่งตนสามารถทำนายแรงจูงใจในการแก้แค้น และหลีกเลี่ยง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากงานวิจัยที่ศึกษาพบว่า การเห็นคุณค่าแห่งตนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการให้อภัย เฉพาะเหตุการณ์ คือ ผู้ที่มีการเห็นคุณค่าแห่งตนมักที่จะให้อภัยคนอื่น การเห็นคุณค่าแห่งตนมี สหสัมพันธ์ทางลบกับแรงจูงใจที่ต้องการแก้แค้นหรือหลีกเลี่ยง (Eaton et al., 2006) แต่ในงานวิจัยนี้ ไม่สนับสนุนสมมติฐาน คือพบว่า การเห็นคุณค่าแห่งตนมีความสัมพันธ์ทางลบกับการให้อภัย เฉพาะเหตุการณ์ โดยผู้ที่มีการเห็นคุณค่าแห่งตนมีสหสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจที่ต้องการแก้ แค้นหรือหลีกเลี่ยง ที่เป็นดังนี้อาจจะเป็นเพราะกลุ่มตัวอย่างที่เก็บข้อมูลมาส่วนใหญ่มีบุคลิกภาพ แบบหลงตนเอง จึงมีการเห็นคุณค่าแห่งตนสูง เมื่อพิจารณาจากค่าสหสัมพันธ์ของบุคลิกภาพแบบ หลงตนเอง และการเห็นคุณค่าแห่งตน พบว่ามีความสัมพันธ์กันในระดับปานกลางและเป็นระดับ ความสัมพันธ์ที่สูงกว่าตัวแปรอื่น ๆ และผู้ที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองมักจะไม่ให้อภัยเฉพาะ เหตุการณ์

สมมติฐานข้อที่ 9 ลักษณะเหตุการณ์สามารถทำนายการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์ได้

ผลการวิจัยสนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 9 ซึ่งพบว่า ลักษณะเหตุการณ์สามารถทำนาย แรงจูงใจในการแก้แค้น และหลีกเลี่ยงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เมื่อควบคุมตัวแปรต้น ตัวแปรอื่น ๆ ซึ่งสนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 9

ผลงานวิจัยสอดคล้องกับงานวิจัยของวิลเลียมส์ รุ่งเรืองอนันต์ (2544) พบว่า ลักษณะ เหตุการณ์ที่แตกต่างกัน มีผลต่อการให้อภัยที่แตกต่างกัน โดยลักษณะเหตุการณ์ที่ทำให้โกรธเคือง มีแรงจูงใจในการแก้แค้นและหลีกเลี่ยงที่มากกว่าลักษณะเหตุการณ์ที่ทำให้เสียใจ และลักษณะ เหตุการณ์สามารถที่จะทำนายการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์ได้

สมมติฐานข้อที่ 10 บุคลิกภาพแบบหลงตนเอง พึ่งนัยในการให้อภัยตนเอง พึ่งนัยใน การให้อภัยผู้อื่น พึ่งนัยในการให้อภัยสถานการณ์ การเห็นคุณค่าแห่งตน และลักษณะเหตุการณ์ ร่วมกันทำนายการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์

ผลการวิจัยสนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 10 ซึ่งพบว่าบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง พึ่งนัยใน การให้อภัยตนเอง พึ่งนัยในการให้อภัยผู้อื่น พึ่งนัยในการให้อภัยสถานการณ์ การเห็นคุณค่า

แห่งตน และลักษณะเหตุการณ์ ร่วมกันทำนายการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

บุคลิกภาพแบบหลงตนเอง พื้นนิสัยในการให้อภัยตนเอง พื้นนิสัยในการให้อภัยผู้อื่น พื้นนิสัยในการให้อภัยสถานการณ์ การเห็นคุณค่าแห่งตน และลักษณะเหตุการณ์ แต่ละตัวแปรสามารถที่จะทำนายการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์ได้ ดังนั้นตัวแปรทั้งหมดนี้ก็สามารถที่จะร่วมกันทำนายการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์ได้

สรุปภาพรวมจากงานวิจัยครั้งนี้ พบว่า บุคลิกภาพแบบหลงตนเองมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพื้นนิสัยในการให้อภัยตนเองโดยมีการเห็นคุณค่าแห่งตนเป็นตัวแปรส่งผ่าน คือ ผู้ที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองจะมีการเห็นคุณค่าแห่งตนสูงและมีแนวโน้มในการให้อภัยตนเอง และบุคลิกภาพแบบหลงตนเองมีความสัมพันธ์ทางลบกับพื้นนิสัยในการให้อภัยผู้อื่นและการให้อภัยสถานการณ์ คือ ผู้ที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองจะมีแนวโน้มที่จะไม่ให้อภัยผู้อื่นและสถานการณ์ ส่วนการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์นั้น พบว่า บุคลิกภาพแบบหลงตนเองมีความสัมพันธ์ทางลบกับการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์ พื้นนิสัยในการให้อภัยตนเองมีความสัมพันธ์ทางลบกับการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์ คือ ผู้ที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง และผู้ที่มีพื้นนิสัยในการให้อภัยตนเอง เมื่อเขาเผชิญกับเหตุการณ์ที่ทำให้ขุนเคืองใจเขาจะมีแนวโน้มที่มีแรงจูงใจในการแก้แค้นและแรงจูงใจในการหลีกเลี่ยงสูง ซึ่งหมายถึงเขาจะไม่ให้อภัย ส่วนพื้นนิสัยในการให้อภัยผู้อื่นและสถานการณ์มีความสัมพันธ์ทางบวกกับการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์ หมายถึง ผู้ที่มีพื้นนิสัยในการให้อภัยผู้อื่นและสถานการณ์ เมื่อเขาเผชิญกับเหตุการณ์ที่ทำให้ขุนเคืองใจเขาจะมีแนวโน้มที่มีแรงจูงใจในการแก้แค้นและแรงจูงใจในการหลีกเลี่ยงต่ำ ซึ่งหมายถึงเขาจะมีการให้อภัย

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาอิทธิพลของบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง ต่อพินินสัยในการให้อภัย แบ่งเป็น การให้อภัยตนเอง การให้อภัยผู้อื่น และการให้อภัยสถานการณ์ และอิทธิพลของบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง ต่อการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์ และความสัมพันธ์ระหว่างพินินสัยในการให้อภัยกับการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์

สมมติฐานการวิจัย

การศึกษาที่ 1 มีสมมติฐาน 3 ข้อ ดังนี้

1. การเห็นคุณค่าแห่งตนเป็นตัวแปรส่งผ่านของบุคลิกภาพแบบหลงตนเองในการทำนายพินินสัยในการให้อภัยตนเองได้
2. บุคลิกภาพแบบหลงตนเองสามารถทำนายพินินสัยในการให้อภัยผู้อื่นได้
3. บุคลิกภาพแบบหลงตนเองสามารถทำนายพินินสัยในการให้อภัยสถานการณ์ได้

การศึกษาที่ 2 มีสมมติฐาน 7 ข้อ ดังนี้

4. บุคลิกภาพแบบหลงตนเองมีสหสัมพันธ์ทางลบกับการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์
5. พินินสัยในการให้อภัยตนเองสามารถทำนายการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์ได้
6. พินินสัยในการให้อภัยผู้อื่นสามารถทำนายการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์ได้
7. พินินสัยในการให้อภัยสถานการณ์สามารถทำนายการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์ได้
8. การเห็นคุณค่าแห่งตนมีสหสัมพันธ์ทางบวกกับการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์
9. ลักษณะเหตุการณ์สามารถทำนายการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์ได้
10. บุคลิกภาพแบบหลงตนเอง พินินสัยในการให้อภัยตนเอง พินินสัยในการให้อภัยผู้อื่น พินินสัยในการให้อภัยสถานการณ์ การเห็นคุณค่าแห่งตน และลักษณะเหตุการณ์ ร่วมกันทำนายการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์

กลุ่มตัวอย่าง

การศึกษาที่ 1 กลุ่มคนทำงานทั้งเพศหญิงและเพศชายในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 200 คน

การศึกษาที่ 2 กลุ่มคนทำงานทั้งเพศหญิงและเพศชายในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 300 คน โดยใช้วิธีการสุ่มให้กลุ่มตัวอย่างเข้าในแต่ละเงื่อนไขของการทดลอง คือ เหตุการณ์ที่ทำให้เสียใจ จำนวน 150 คน และเหตุการณ์ที่ทำให้โกรธเคือง จำนวน 150 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วย

1. **มาตรวัดบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง** เป็นมาตรที่ผู้วิจัยร่วมกับ นุชรัตน์ มุ่งคุณปฏิการ นาครอด และประพิมพา จรัสรัตนกุล ภายใต้การดูแลของ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. คัดนางค์ มณีศรี พัฒนาขึ้นตามโครงสร้างของ Narcissistic Personality Inventory (NPI) ของ Raskin และ Terry (1988) และ Hypersensitive Narcissism Scale (HSNS) ของ Hendin และ Check (1997) ลักษณะของมาตรเป็นมาตรประมาณค่าแบบลิเคิร์ต (Likert scale) 5 ระดับ แบ่งออกเป็น 8 องค์ประกอบ ได้แก่ ด้านการแสดงอำนาจ ความสามารถในการพึ่งตนเอง ความเหนือกว่า การชอบแสดงออก การแสวงหาผลประโยชน์ การทะนงตน การสมควรได้มากกว่าที่เป็นอยู่ และด้านการหวั่นไหวมากกว่าปกติ ประกอบด้วยข้อกระทงที่ผ่านการคัดเลือกแล้ว จำนวน 45 ข้อ ในการวิจัยนี้หาคุณภาพของมาตร โดยการวิเคราะห์องค์ประกอบและวิเคราะห์ความเที่ยงและความตรงกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 500 คน มาตรวัดบุคลิกภาพแบบหลงตนเองทั้งฉบับ มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .89

2. **มาตรวัดพินิจัยในการให้อภัย** เป็นมาตรที่ผู้วิจัยพัฒนาตามโครงสร้างมาตรวัด Heartland Forgiveness Scale (HFS) ของ Thompson และคณะ (2005) แบ่งเป็น 3 ด้าน คือ ด้านการให้อภัยตนเอง ด้านการให้อภัยผู้อื่น และด้านการให้อภัยสถานการณ์ ลักษณะของมาตรเป็นมาตรประมาณค่าแบบลิเคิร์ต (Likert scale) 7 ระดับ ในการวิจัยนี้หาคุณภาพของมาตร โดยการวิเคราะห์องค์ประกอบและวิเคราะห์ความเที่ยงและความตรงกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 100 คน มาตรวัดพินิจัยในการให้อภัยมีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .91

3. **มาตรวัดการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์** ผู้วิจัยนำมาตรวัดการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์ ของ วิลโลลักษณะ รุ่งเรืองอนันต์ (2544) ซึ่งพัฒนาจาก Transgression-Related Interpersonal Motivations Inventory (TRIM) มาใช้ แบ่งเป็น 2 ด้าน คือ แรงจูงใจในการแก้แค้น และแรงจูงใจในการหลีกเลี่ยง ลักษณะของมาตรเป็นมาตรประมาณค่าแบบลิเคิร์ต (Likert scale) 5

ระดับ ในการวิจัยนี้หาคุณภาพของมาตร โดยการหาสหสัมพันธ์กับมาตรวัดการให้อภัยทางตรง และวิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของข้อกระทงกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 100 คน มาตรวัดการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .94

4. **มาตรวัดการเห็นคุณค่าแห่งตน** ผู้วิจัยนำมาตราวัดการเห็นคุณค่าแห่งตนของ สิรินรัตน์ ศรีสรวล (2540) จำนวน 24 ข้อ พัฒนาจาก Self-Esteem Scale ของ Rosenberg มาใช้ ลักษณะของมาตรเป็นมาตรประมาณค่าแบบลิเคิร์ต (Likert scale) 4 ระดับ ในการวิจัยนี้หาคุณภาพของมาตร โดยวิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของข้อกระทงกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 100 คน มาตรวัดการเห็นคุณค่าแห่งตนมีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .90

วิธีการดำเนินการทดลอง

การศึกษาที่ 1

นำแบบสอบถามไปให้กลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นคนทำงานทั้งเพศหญิงและเพศชายในเขต กรุงเทพมหานคร จำนวน 200 คนตอบ ประกอบด้วยมาตรวัดบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง และ มาตรวัดพื้นนิสัยในการให้อภัย

การศึกษาที่ 2

นำแบบสอบถามไปให้กลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นคนทำงานทั้งเพศหญิงและเพศชายในเขต กรุงเทพมหานคร จำนวน 300 คนตอบ โดยสุ่มกลุ่มตัวอย่างเข้าในแต่ละเงื่อนไขของการทดลอง เหตุการณ์ที่ทำให้เสียใจ จำนวน 150 คน และเหตุการณ์ที่ทำให้โกรธเคือง จำนวน 150 คน ให้กลุ่มตัวอย่างทำมาตรวัดพื้นนิสัยในการให้อภัย หลังจากนั้นให้กลุ่มตัวอย่างระลึกถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับตนเองตามวิธีการของวิลเลียมส์ รุงเรืองอนันต์ (2544) แต่ละเงื่อนไขมีคำชี้แจง ดังนี้

เงื่อนไขเหตุการณ์ที่ทำให้เสียใจ

“ขอให้ท่านระลึกถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับท่านซึ่งเป็นเหตุการณ์ที่ท่านจดจำ เป็นเหตุการณ์ที่ทำให้ **ท่านเสียใจมากที่สุด** โดยเป็นการกระทำจากใครคนหนึ่ง นึกถึงเหตุการณ์**เพียงเหตุการณ์เดียว และจากคนเพียงคนเดียว**เท่านั้น ให้เขียนบรรยายเหตุการณ์มาพอสังเขปและตอบแบบสอบถามในหน้าถัดไป”

เงื่อนไขเหตุการณ์ที่ทำให้โกรธเคือง

“ขอให้ท่านระลึกถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับท่านซึ่งเป็นเหตุการณ์ที่ท่านจดจำ เป็นเหตุการณ์ที่ทำให้ **ท่านโกรธเคืองมากที่สุด** โดยเป็นการกระทำจากใครคนหนึ่ง นึกถึงเหตุการณ์**เพียงเหตุการณ์เดียว และจากคนเพียงคนเดียว**เท่านั้น ให้เขียนบรรยายเหตุการณ์มาพอสังเขปและตอบแบบสอบถามในหน้าถัดไป”

ในการตรวจสอบการจำกัดกระทำกับตัวแปรผู้ทดลองให้กลุ่มตัวอย่างทำแบบประเมินลักษณะเหตุการณ์ โดยให้ผู้ตอบแบบสอบถามระบุว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นและบรรยายมานั้นทำให้รู้สึกอย่างไร ปรากฏว่าผู้ร่วมการวิจัยระบุเหตุการณ์ได้ตรงกับเงื่อนไขการทดลอง จากนั้นจึงให้ผู้ร่วมการทดลองทำมาตรวัดการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์ มาตรวัดการเห็นคุณค่าแห่งตน และมาตรวัดบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง

การวิเคราะห์ข้อมูล

วิเคราะห์ข้อมูลโดยโปรแกรมลิสเรล (LISREL) วิเคราะห์เส้นทาง (path analysis) เพื่อทดสอบสมมติฐานทุกข้อ

ผลการวิจัย

1. การเห็นคุณค่าแห่งตนเป็นตัวแปรส่งผ่านของบุคลิกภาพแบบหลงตนเองในการทำนายพินินสัยในการให้อภัยตนเองได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. บุคลิกภาพแบบหลงตนเองสามารถทำนายพินินสัยในการให้อภัยผู้อื่นได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
3. บุคลิกภาพแบบหลงตนเองสามารถทำนายพินินสัยในการให้อภัยสถานการณ์ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
4. บุคลิกภาพแบบหลงตนเองมีสหสัมพันธ์ทางลบกับการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
5. พินินสัยในการให้อภัยตนเองสามารถทำนายการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
6. พินินสัยในการให้อภัยผู้อื่นสามารถทำนายการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
7. พินินสัยในการให้อภัยสถานการณ์สามารถทำนายการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
8. การเห็นคุณค่าแห่งตนมีสหสัมพันธ์ทางลบกับการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
9. ลักษณะเหตุการณ์สามารถทำนายการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

10. บุคลิกภาพแบบหลงตนเอง พึ่งนิสสัยในการให้อภัยตนเอง พึ่งนิสสัยในการให้อภัยผู้อื่น พึ่งนิสสัยในการให้อภัยสถานการณ์ การเห็นคุณค่าแห่งตน และลักษณะเหตุการณ์ ร่วมกันทำนายนการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ข้อเสนอแนะ

1. การวัดตัวแปรการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์ ควรจะวัดเรื่องระดับความรุนแรงของเหตุการณ์ และ ความใกล้ชิดของผู้ที่ทำให้ชุ่นเคืองด้วย เนื่องจากในแบบสอบถามให้บุคคลระลึกเหตุการณ์ที่ตน เสียใจหรือโกรธเคือง แต่ประสบการณ์ของแต่ละบุคคลอาจจะมีระดับความเสียใจและโกรธเคือง และความใกล้ชิดกับบุคคลนั้นแตกต่างกัน
2. ในการวิจัยครั้งต่อไปควรนำโมเดลในการศึกษาที่ 1 มาศึกษารวมกับโมเดลในการศึกษาที่ 2 โดย นำตัวแปรการเห็นคุณค่าแห่งตนเป็นตัวแปรส่งผ่านเชื่อมโยงไปยังโมเดลในการศึกษาที่ 2

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

- กันยารัตน์ สอาดเย็น. (2549). *อิทธิพลของบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง ลักษณะของเป้าหมายและความท้าทายของงานต่อแรงจูงใจในกิจกรรมและผลงาน*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาสังคม คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ขวัญเรือน แสงจิ้น. (2546). *ความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพและความตั้งใจทางกายภาพกับสถานภาพทางสังคม*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาสังคม คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วิไลลักษณ์ รุ่งเรืองอนันต์. (2544). *ผลของความใกล้ชิดและการรับรู้ความรุนแรงของสถานการณ์ต่อการให้อภัยระหว่างบุคคลที่มีความสัมพันธ์อันเพื่อน*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาสังคม คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นิตยา เมธาพิพัฒน์. (2546). *ความแตกต่างระหว่างบุคลิกภาพและเพศในการตีความหมายสิ่งชี้แนะอารมณ์ที่ไม่ใช่วาจา*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาสังคม คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศุภดี คุุสานนท์. (2546). *อิทธิพลของบุคลิกภาพ การปฏิสัมพันธ์ทางสังคม และอารมณ์ต่อการพยายามควบคุมอารมณ์*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาสังคม คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สิรินรัตน์ ศรีสรวล. (2547). *อิทธิพลของภาพลวงตาทางบวกต่อความพึงพอใจในความสัมพันธ์ของคู่อภิเษก*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาสังคม คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุคนธา มหาอาษา. (2549). *อิทธิพลของบุคลิกภาพแบบหลงตนเองและผลบั่นทอนกลับต่อการอนุมานสาเหตุ*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาสังคม คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ภาษาอังกฤษ

- American Psychiatric Association. (1980). *Diagnostic and statistical manual of mental disorder* (3rd ed). Washington, DC: Author.

- American Psychiatric Association. (1994). *Diagnostic and statistical manual of mental disorder* (4th ed.). Washington, DC: Author.
- Ames, D. R., Rose, P., & Anderson, C. P. (2006). The NPI-16 as a short measure of narcissistic [Electronic version]. *Journal of Research in Personality, 40*, 440-450.
- Berry, J. W., & Worthington, E. L., Jr. (2001). Forgiveness, relationship quality, stress while imagining relationship events, and physical and mental health [Electronic version]. *Journal of Counseling Psychology, 48*, 447-455.
- Berry, J. W., Worthington, E. L., Jr., Parrot, I., L., O'Connor, L. E., & Wade, N. G. (2001). Dispositional forgiveness: Development and construct validity of the Transgression Narrative Test of Forgiveness (TNTF) [Electronic version]. *Personality and Social Psychology Bulletin, 27*, 1277-1290.
- Berry, J. W., Worthington, E. L., O'Connor, L. E., Parrott III, L., & Wade, N. G. (2005). Forgiveness, vengeful rumination, and affective traits [Electronic version]. *Journal of Personality, 73*, 183-226.
- Brown, R. P. (2004). Vengeance is mine: Narcissism, vengeance, and the tendency to forgive [Electronic version]. *Journal of Research in Personality, 38*, 576-584.
- Brown, R. P., & Phillips, A. (2005). Letting bygones be bygones: Further evidence for the validity of the Tendency To Forgive Scale [Electronic version]. *Personality and Individual Differences, 38*, 627-638.
- Campbell, W. K. (1999). Narcissism and romantic attraction [Electronic version]. *Journal of Personality and Social Psychology, 77*, 1254-1270.
- Campbell, W. K., Foster, C. A., & Finkel, E. J. (2002). Does self-love lead to love for others? A story of narcissistic game playing [Electronic version]. *Journal of Personality and Social Psychology, 83*, 340-354.
- Couch, L. L., Jones, W. H., & Moore, D. S. (1999). *Buffering the effects of betrayal: The role of apology, forgiveness, and commitment*. New York: Plenum.
- DiBlasio, F. A., & Proctor, J. H. (1993). Therapists and the clinical use of forgiveness [Electronic version]. *American Journal of Family Therapy, 21*, 175-184.

- Eaton, J., Struthers, C. W., & Santelli, A. G. (2006). Dispositional and state forgiveness: The role of self-esteem, need for structure, and narcissism [Electronic version]. *Personality and Individual Differences, 41*, 371-380.
- Emmons, R. A. (1984). Factor analysis and construct validity of the Narcissistic Personality Inventory [Electronic version]. *Journal of Personality Assessment, 48*, 291-300.
- Emmons, R. A. (1987). Narcissism: Theory and measurement [Electronic version]. *Journal of Personality and Social Psychology, 52*, 11-17.
- Enright, R. D., & Coyle, C. T. (1998). *Researching the process model of forgiveness within psychological interventions*. Radnor, PA: Templeton Foundation Press.
- Enright, R. D., & Gassin, E.A. (1992). Forgiveness: A developmental view [Electronic version]. *Journal of Moral Education, 21*, 99-113.
- Enright, R. D., & The Human Development Study Group. (1996). Counseling within the forgiveness triad: On forgiving, receiving forgiveness, and self-forgiveness [Electronic version]. *Counseling and Values, 40*, 107–126.
- Exline, J. J. & Baumeister, R. (2000). Expressing forgiveness and repentance: Benefits and barriers. In M.E. McCullough, K.I. Pargament & C.E. Thoresen (Eds), *Forgiveness: Theory, research, and practice* (p. 133 – 155). New York: Guilford.
- Exline, J. J., Baumeister, R. F., Bushman, B. J., Campbell, W. K., & Finkel, E. J. (2004). Too proud to let go: Narcissistic entitlement as a barrier to forgiveness [Electronic version]. *Journal of Personality and Social Psychology, 87*, 894-912.
- Freedman, S. R., & Enright, R. D. (1996). Forgiveness as an intervention goal with incest survivors [Electronic version]. *Journal of Consulting and Clinical Psychology, 64*, 510–517.
- Girard, M., & Mullet, E. (1997). Forgiveness in adolescents, young, middle-aged, and older adults [Electronic version]. *Journal of Adult Development, 4*, 209–220.
- Hair, J. F., Black, W. C., Babin, B. J., Anderson, R. E., & Tatham, R. L. (2006) *Multivariate data analysis* (6th ed.). NJ: Pearson Prentice Hall.

- Hall, J. H., & Fincham, F. D. (2005). Self forgiveness: The stepchild of forgiveness research [Electronic version]. *Journal of Social and Clinical Psychology, 24*, 621–637.
- Hargrave, T. D., & Sells, J. N. (1997). The development of a forgiveness scale [Electronic version]. *Journal of Marital and Family Therapy, 23*, 41–63.
- Hebl, J. H., & Enright, R. D. (1993). Forgiveness as a psychotherapeutic goal with elderly females [Electronic version]. *Psychotherapy, 30*, 658–667.
- Heider, F. (1958). *The psychology of interpersonal relations*. New York: Wiley.
- Heiserman, A., & Cook, H. (1998). Narcissism, affect, and gender: An empirical examination of Kernberg's and Kohut's theories of narcissism. *Psychoanalytic Psychology, 15*, 74-92.
- Hendin, H. M., & Cheek, J. M. (1997). Assessing hypersensitive narcissism: A reexamination of Murray's Narcism Scale [Electronic version]. *Journal of Research in Personality, 31*, 588-599.
- Herzberg, P. A. (1983). *Principles of statistics*. New York: Wiley
- Kansi, J. (2003). The Narcissistic Personality Inventory: Applicability in a Swedish population sample [Electronic version]. *Scandinavian Journal of Psychology, 44*, 441-448.
- Karremans, J. C., Van Lange, P. A. M., Ouwerkerk, J. W., & Kluwer, E. S. (2003). When forgiving enhances psychological well-being: The role of interpersonal commitment [Electronic version]. *Journal of Personality and Social Psychology, 84*, 1011–1026.
- Krause, N., & Ellison, C. G. (2003). Forgiveness by God, forgiveness of others, and psychological well-being in late life [Electronic version]. *Journal for the Scientific Study of Religion, 42*, 77–93.
- Kubaych, T. S., Deary, I. J., & Austin, E. J. (2004). The Narcissistic Personality Inventory: Factor structure in a non-clinical sample [Electronic version]. *Personality and Individual Differences, 36*, 857-872.

- Maltby, J., Macaskill, A., & Day, L. (2001). Failure to forgive self and others: A replication and extension of the relationship between forgiveness, personality, social desirability and general health [Electronic version]. *Personality and Individual Differences, 30*, 881–885.
- Mauger, P. A., Perry, J. E., Freeman, T., Grove, D. C., McBride, A. G., & McKinney, K. E. (1992). The measurement of forgiveness: Preliminary research [Electronic version]. *Journal of Psychology and Christianity, 11*, 170–180.
- McCullough, M. E. (2000). Forgiveness as human strength: Theory, measurement, and links to well-being [Electronic version]. *Journal of Social and Clinical Psychology, 19*, 43–55.
- McCullough, M. E., Bellah, C. G., Kilpatrick, S. D., & Johnson, J. L. (2001). Vengefulness: Relationships with forgiveness, rumination, well-being, and the Big Five [Electronic version]. *Personality and Social Psychology Bulletin, 27*, 601–610.
- McCullough, M. E., Pargament, K. I., & Thoresen, C. E. (2000). *Forgiveness: Theory, research, and practice*. New York: Guilford.
- McCullough, M. E., Rachal, K. C., Sandage, S. J., Worthington, E. L., Jr., Brown, S. W., & Hight, T. L. (1998). Interpersonal forgiving in close relationships II: Theoretical elaboration and measurement [Electronic version]. *Journal of Personality and Social Psychology, 75*, 1586–1603.
- McCullough, M. E., & Worthington, E.L., Jr.(1999). Religion and the forgiving personality [Electronic version]. *Journal of Personality, 67*, 1141-1164.
- McCullough, M.E., Worthington, E.L., Jr., & Rachal, K.C. (1997). Interpersonal forgiving in close relationships [Electronic version]. *Journal of Personality and Social Psychology, 73*, 321-336.
- Mullet, E., Houdbine, A., Laumonier, S., & Girard, M. (1998). “Forgiveness”: Factor structure in a sample of young, middle-aged, and elderly adults [Electronic version]. *European Psychologist, 3*, 289–297.

- Pollard, M. W., Anderson, R. A., Anderson, W. T., & Jennings, G. (1998). The development of a family forgiveness scale [Electronic version]. *Journal of Family Therapy, 20*, 95–109.
- Raskin, R., & Hall, C. S. (1981). The Narcissistic Personality Inventory: Alternate form reliability and further evidence of construct validity [Electronic version]. *Journal of Personality Assessment, 45*, 159-162.
- Raskin, R., & Terry, H. (1988). A principal-components analysis of the Narcissistic Personality Inventory and further evidence of its construct validity [Electronic version]. *Journal of Personality and Social Psychology, 54*, 890-902.
- Sandage, S. J., Worthington, E. L., Jr., Hight, T. L., & Berry, J. W. (2000). Seeking forgiveness: Theoretical context and an initial empirical study [Electronic version]. *Journal of Psychology and Theology, 28*, 21–35.
- Strelan, P. (2007). Who forgives others, themselves, and situation? The roles of narcissism, guilt, self-esteem, and agreeableness [Electronic version]. *Personality and Individual Differences, 42*, 259-269.
- Subkoviak, M. J., Enright, R. D., Wu, C. R., Gassin, E. A., Freedman, S., Olson, L. M., & et al. (1995). Measuring interpersonal forgiveness in late adolescence and middle adulthood [Electronic version]. *Journal of Adolescence, 18*, 641–655.
- Thompson, L. Y., Snyder, C. R., Hoffman, L., Michael, S. T., Rasmussen, H. N., Billings, L. S., & et al. (2005). Dispositional forgiveness of self, others, and situations [Electronic version]. *Journal of Personality, 73*, 313-359.
- Tse, M. C., & Cheng, S. T. (2006). Depression reduces forgiveness selectively as a function of relationship closeness and transgression [Electronic version]. *Personality and Individual Differences, 40*, 1133–1141.
- Worthington, E. L., Jr. (1998). *Empirical research in forgiveness: Looking backward, looking forward*. Radnor, PA: Templeton Foundation Press.
- Ysseldyk, R., Matheson, K., & Anisman, H. (2007). Rumination: Bridging a gap between forgivingness, vengefulness, and psychological health [Electronic version]. *Personality and Individual Differences, 42*, 1573–1584

ภาคผนวก

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ก

ตารางที่ ก 1

ผลการทดสอบค่าทีและการวิเคราะห์รายข้อของมาตรวัดความหลงตนเองในการสร้างมาตรฐานที่ 1 (จำนวน 172 ข้อ)

ข้อ	ด้าน	การวิเคราะห์ข้อกระทงวิธีกลุ่มสูง-ต่ำ						ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างข้อ		ข้อที่ผ่านการวิเคราะห์
		กลุ่มสูง (n = 138)		กลุ่มต่ำ (n = 135)		ค่า t	ค่า p	คะแนนรวมข้อกระทง (N = 500)		
		M	SD	M	SD			163 ข้อ	162 ข้อ	
1	AU1P	3.64	0.92	2.79	0.91	7.70***	.000	.32	.32	ผ่าน
2	SS1P	3.87	0.84	3.03	1.00	7.54***	.000	.31	.31	ผ่าน
3	SU1P	3.20	0.92	1.79	0.71	14.16***	.000	.60	.60	ผ่าน
4	EX1P	3.75	0.98	3.29	1.01	3.87***	.000	.19	.19	ผ่าน
5	EXP1P	2.77	1.05	1.66	0.80	9.83***	.000	.47	.47	ผ่าน
6	VA1P	3.45	0.77	2.84	0.73	6.79***	.000	.32	.32	ผ่าน
7	EN1P	3.61	0.88	2.53	1.03	9.30***	.000	.43	.43	ผ่าน
8	CO1	3.36	0.89	2.65	1.07	5.97***	.000	.24	.24	ผ่าน
9	CO2	3.18	1.12	2.73	1.05	3.46**	.001	.10	.10	ผ่าน
10	RSS21N	3.32	1.02	3.14	0.94	1.50	.067	-	-	ไม่ผ่าน
11	EX2P	3.46	1.00	2.75	0.93	6.13***	.000	.31	.31	ผ่าน
12	VA2P	3.41	0.93	2.67	1.00	6.40***	.000	.35	.35	ผ่าน
13	RAU21N	3.34	0.95	2.74	0.77	5.74***	.000	.27	.27	ผ่าน
14	EXP2P	2.86	1.04	1.80	0.63	10.18***	.000	.45	.45	ผ่าน
15	CO3	3.30	0.92	2.46	0.92	7.60***	.000	.38	.38	ผ่าน
16	REN17N	3.38	1.08	2.83	0.97	4.48***	.000	.13	.13	ผ่าน
17	SS2P	3.07	1.02	2.11	0.94	8.10***	.000	.36	.36	ผ่าน
18	AU2P	3.09	1.07	1.98	0.83	9.57***	.000	.46	.46	ผ่าน

ข้อ	ด้าน	การวิเคราะห์ข้อกระทงวิธีกลุ่มสูง-ต่ำ						ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างข้อ		ข้อที่ผ่านการวิเคราะห์
		กลุ่มสูง (n = 138)		กลุ่มต่ำ (n = 135)		ค่า t	ค่า p	คะแนนรวมข้อกระทง (N = 500)		
		M	SD	M	SD			163 ข้อ	162 ข้อ	
19	RSU21N	3.49	1.05	2.79	0.97	5.72***	.000	.27	.27	ผ่าน
20	REX22N	3.20	1.20	2.41	1.00	5.98***	.000	.32	.32	ผ่าน
21	EN2P	3.72	0.83	2.68	0.88	10.03***	.000	.42	.42	ผ่าน
22	RAU20N	3.45	1.00	2.61	0.95	7.04***	.000	.33	.33	ผ่าน
23	RSU20N	3.57	1.04	2.88	0.88	5.93***	.000	.30	.31	ผ่าน
24	REXP23N	2.60	1.06	1.94	0.85	5.69***	.000	.28	.28	ผ่าน
25	REX21N	3.35	0.95	2.45	0.90	7.99***	.000	.38	.39	ผ่าน
26	AU3P	3.53	0.88	2.37	0.85	11.04***	.000	.48	.48	ผ่าน
27	CO4	2.75	1.16	1.79	0.79	8.07***	.000	.37	.37	ผ่าน
28	EN3P	3.60	0.95	2.51	1.01	9.22***	.000	.37	.37	ผ่าน
29	RVA22N	3.78	1.05	2.89	1.16	6.68***	.000	.32	.32	ผ่าน
30	RVA21N	3.97	1.07	3.61	1.05	2.84**	.003	.11	.11	ผ่าน
31	AU4P	3.17	0.90	2.03	0.76	11.27***	.000	.50	.50	ผ่าน
32	SU2P	3.36	0.93	1.86	0.75	14.72***	.000	.60	.60	ผ่าน
33	EX3P	3.46	1.04	2.93	1.05	4.13***	.000	.24	.24	ผ่าน
34	EX4P	3.69	0.93	2.85	0.98	7.22***	.000	.36	.36	ผ่าน
35	REXP22N	2.37	1.06	1.72	1.01	5.20***	.000	.26	.26	ผ่าน
36	RVA20N	4.00	1.01	3.18	1.05	6.59***	.000	.29	.29	ผ่าน
37	AU5P	3.36	0.90	2.53	0.78	8.11***	.000	.37	.37	ผ่าน
38	SU3P	3.64	0.83	2.70	0.98	8.64***	.000	.40	.40	ผ่าน
39	REN16N	3.50	1.02	2.92	0.89	5.02***	.000	.19	.19	ผ่าน
40	CO5	3.19	1.02	2.35	1.03	6.78***	.000	.26	.26	ผ่าน

ข้อ	ด้าน	การวิเคราะห์ข้อกระทงวิธีกลุ่มสูง-ต่ำ						ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างข้อ		ข้อที่ผ่าน การ วิเคราะห์
		กลุ่มสูง (n = 138)		กลุ่มต่ำ (n = 135)		ค่า t	ค่า p	คะแนนรวมข้อกระทง (N = 500)		
		M	SD	M	SD			163 ข้อ	162 ข้อ	
41	CO6	3.23	0.89	2.74	1.02	<u>4.23***</u>	.000	.17	.17	ผ่าน
42	RSS20N	4.05	1.03	4.00	0.86	0.44	.329	-	-	ไม่ผ่าน
43	REX20N	3.57	1.07	2.73	1.02	6.57***	.000	.37	.37	ผ่าน
44	EXP3P	2.78	1.09	1.70	0.76	<u>9.61***</u>	.000	.41	.41	ผ่าน
45	VA3P	3.43	0.93	2.38	1.00	9.06***	.000	.45	.45	ผ่าน
46	RAU19N	3.02	0.90	2.71	0.98	<u>2.73**</u>	.004	.21	.21	ผ่าน
47	SU4P	3.39	0.80	2.15	0.65	<u>14.12***</u>	.000	.56	.56	ผ่าน
48	EX5P	3.86	0.86	2.87	1.05	<u>8.50***</u>	.000	.43	.43	ผ่าน
49	REXP21N	2.28	1.07	1.95	1.10	2.54**	.006	.16	.16	ผ่าน
50	RVA19N	3.67	1.12	3.73	1.01	-0.46	.323	-	-	ไม่ผ่าน
51	REN15N	2.88	0.87	2.42	0.82	4.52***	.000	.17	.17	ผ่าน
52	CO7	2.87	0.97	2.19	1.00	5.73***	.000	.28	.28	ผ่าน
53	VA4P	3.32	0.97	2.11	0.80	<u>11.27***</u>	.000	.54	.54	ผ่าน
54	EXP4P	3.02	0.93	1.84	0.89	10.73***	.000	.47	.47	ผ่าน
55	EX6P	3.24	1.06	2.07	0.94	<u>9.61***</u>	.000	.44	.44	ผ่าน
56	RSU19N	3.50	0.95	2.47	0.90	9.18***	.000	.40	.41	ผ่าน
57	RAU18N	3.35	1.11	2.68	0.98	5.26***	.000	.24	.24	ผ่าน
58	VA5P	3.44	1.14	2.48	0.99	<u>7.43***</u>	.000	.33	.33	ผ่าน
59	EN4P	3.36	0.87	2.45	0.77	9.08***	.000	.33	.32	ผ่าน
60	CO8	2.99	0.99	2.36	0.83	5.69***	.000	.26	.25	ผ่าน

ข้อ	ด้าน	การวิเคราะห์ข้อกระทงวิธีกลุ่มสูง-ต่ำ						ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างข้อ		ข้อที่ผ่านการวิเคราะห์
		กลุ่มสูง (n = 138)		กลุ่มต่ำ (n = 135)		ค่า t	ค่า p	คะแนนรวมข้อกระทง (N = 500)		
		M	SD	M	SD			163 ข้อ	162 ข้อ	
61	RAU17N	3.68	0.94	3.19	0.91	4.35***	.000	.18	.18	ผ่าน
62	REX19N	2.97	0.98	2.13	0.81	<u>7.71***</u>	.000	.36	.36	ผ่าน
63	RVA18N	3.54	0.91	2.45	0.90	10.02***	.000	.50	.50	ผ่าน
64	AU6P	3.51	0.80	2.71	0.90	7.80***	.000	.38	.38	ผ่าน
65	SS3P	3.57	0.93	2.19	1.04	11.65***	.000	.49	.49	ผ่าน
66	SU5P	3.04	0.90	1.61	0.61	15.28***	.000	.62	.62	ผ่าน
67	RSU18N	3.53	0.90	3.04	0.88	4.56***	.000	.25	.25	ผ่าน
68	REX18N	3.22	0.87	2.09	0.81	<u>11.13***</u>	.000	.53	.53	ผ่าน
69	CO9	3.04	0.94	2.70	0.94	3.00**	.002	.15	.15	ผ่าน
70	SS4P	3.20	1.11	2.21	1.01	7.76***	.000	.36	.36	ผ่าน
71	RSU17N	2.61	0.96	1.65	0.96	8.24***	.000	.38	.38	ผ่าน
72	EX7P	3.38	0.95	2.21	0.89	10.52***	.000	.53	.53	ผ่าน
73	EXP5P	2.96	1.05	1.88	0.77	<u>9.67***</u>	.000	.47	.47	ผ่าน
74	EN5P	2.92	1.27	1.86	0.96	<u>7.82***</u>	.000	.37	.37	ผ่าน
75	RAU16N	3.85	0.98	3.19	0.87	5.89***	.000	.30	.30	ผ่าน
76	SS5P	3.33	0.90	2.69	0.84	6.11***	.000	.25	.25	ผ่าน
77	RSU16N	3.56	1.00	3.21	0.92	3.01**	.002	.19	.19	ผ่าน
78	EXP6P	2.51	1.06	1.70	0.75	<u>7.22***</u>	.000	.41	.41	ผ่าน
79	REN14N	3.21	0.94	2.60	0.96	5.30***	.000	.20	.19	ผ่าน
80	CO10	2.65	1.01	1.86	0.77	<u>7.30***</u>	.000	.37	.37	ผ่าน

ข้อ	ด้าน	การวิเคราะห์ข้อกระทงวิธีกลุ่มสูง-ต่ำ						ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างข้อ		ข้อที่ผ่าน การ วิเคราะห์
		กลุ่มสูง (n = 138)		กลุ่มต่ำ (n = 135)		ค่า t	ค่า p	คะแนนรวมข้อกระทง (N = 500)		
		M	SD	M	SD			163 ข้อ	162 ข้อ	
81	CO11	3.09	0.91	2.23	0.87	8.01***	.000	.42	.42	ผ่าน
82	SS6P	3.80	0.81	2.99	0.96	7.49***	.000	.33	.33	ผ่าน
83	REXP20N	2.45	1.15	1.90	0.95	4.35***	.000	.24	.24	ผ่าน
84	SU6P	3.49	0.87	2.13	0.71	14.21***	.000	.60	.60	ผ่าน
85	EX8P	3.27	1.11	1.91	0.93	10.93***	.000	.50	.50	ผ่าน
86	VA6P	3.31	1.07	2.78	1.16	3.97***	.000	.18	.18	ผ่าน
87	EX9P	3.30	1.04	2.09	0.84	10.55***	.000	.51	.51	ผ่าน
88	REN13N	2.77	0.96	2.48	0.93	2.50***	.000	.08	.08	ผ่าน
89	AU7P	3.59	0.80	2.79	0.85	8.11***	.000	.40	.40	ผ่าน
90	AU8P	3.77	0.87	2.60	0.96	10.50***	.000	.49	.49	ผ่าน
91	RSS19N	3.78	1.01	3.33	0.95	3.73***	.000	.22	.22	ผ่าน
92	SU7P	2.77	1.08	1.73	0.77	9.14***	.000	.46	.46	ผ่าน
93	CO12	3.44	0.94	3.54	0.87	-0.90	.184	-	-	ไม่ผ่าน
94	CO13	2.98	1.01	2.32	0.94	5.61***	.000	.22	.21	ผ่าน
95	EN6P	3.16	0.87	2.03	0.73	11.59***	.000	.44	.44	ผ่าน
96	SS7P	2.93	1.01	1.96	0.86	8.56***	.000	.38	.38	ผ่าน
97	SS8P	3.81	0.91	2.88	0.96	8.25***	.000	.36	.36	ผ่าน
98	SU8P	3.20	1.18	1.86	0.87	10.75***	.000	.48	.48	ผ่าน
99	REX17N	3.47	0.89	2.37	0.83	10.59***	.000	.48	.48	ผ่าน
100	REXP18N	2.48	0.98	1.71	0.70	7.48***	.000	.37	.37	ผ่าน

ข้อ	ด้าน	การวิเคราะห์ข้อกระทงวิธีกลุ่มสูง-ต่ำ						ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างข้อ		ข้อที่ผ่านการวิเคราะห์
		กลุ่มสูง (n = 138)		กลุ่มต่ำ (n = 135)		ค่า t	ค่า p	คะแนนรวมข้อกระทง (N = 500)		
		M	SD	M	SD			163 ข้อ	162 ข้อ	
101	REXP19N	2.36	0.95	1.73	0.92	5.56***	.000	.30	.30	ผ่าน
102	VA7P	3.27	0.77	2.16	0.78	11.75***	.000	.55	.55	ผ่าน
103	VA8P	3.17	0.97	1.98	0.83	<u>10.92***</u>	.000	.54	.55	ผ่าน
104	EN7P	3.93	0.80	3.13	0.99	<u>7.41***</u>	.000	.28	.28	ผ่าน
105	CO14	3.04	0.99	2.04	0.78	<u>9.23***</u>	.000	.42	.41	ผ่าน
106	RSS18N	3.75	0.93	3.14	0.94	5.40***	.000	.23	.23	ผ่าน
107	AU9P	3.49	0.79	2.24	0.89	12.33***	.000	.57	.57	ผ่าน
108	SS9P	3.45	0.87	2.26	0.86	11.38***	.000	.49	.49	ผ่าน
109	SU9P	3.61	0.87	2.16	0.83	14.07***	.000	.59	.59	ผ่าน
110	REX16N	3.41	0.99	2.59	1.10	6.46***	.000	.36	.36	ผ่าน
111	EXP7P	2.59	1.14	1.61	0.65	<u>8.77***</u>	.000	.43	.43	ผ่าน
112	VA9P	3.83	0.93	2.81	0.87	9.39***	.000	.44	.44	ผ่าน
113	EN8P	3.28	1.00	2.49	0.85	7.06***	.000	.30	.30	ผ่าน
114	CO15	2.83	1.06	2.26	0.94	4.74***	.000	.17	.17	ผ่าน
115	SS10P	2.51	1.02	1.73	0.69	<u>7.42***</u>	.000	.37	.37	ผ่าน
116	SS11P	3.20	0.99	2.01	0.89	<u>10.38***</u>	.000	.50	.50	ผ่าน
117	SU10P	3.35	0.93	1.85	0.86	<u>13.78***</u>	.000	.58	.58	ผ่าน
118	REXP17N	2.41	0.99	2.46	1.37	-0.37	.356	-	-	ไม่ผ่าน
119	VA10P	3.92	1.03	3.17	1.06	5.96***	.000	.25	.24	ผ่าน
120	CO16	3.10	1.03	2.97	0.97	1.08	.140	-	-	ไม่ผ่าน

ข้อ	ด้าน	การวิเคราะห์ข้อกระทงวิธีกลุ่มสูง-ต่ำ						ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างข้อ		ข้อที่ผ่าน การ วิเคราะห์
		กลุ่มสูง (n = 138)		กลุ่มต่ำ (n = 135)		ค่า t	ค่า p	คะแนนรวมข้อกระทง (N = 500)		
		M	SD	M	SD			163 ข้อ	162 ข้อ	
121	AU10P	4.17	2.63	3.64	0.75	2.25*	.013	.10	.10	ผ่าน
122	REX15N	3.51	0.97	2.46	1.02	8.77***	.000	.39	.39	ผ่าน
123	EXP8P	2.83	1.10	1.74	0.88	<u>9.08***</u>	.000	.44	.44	ผ่าน
124	CO17	3.36	0.95	3.01	1.11	2.78**	.003	.06	-	ไม่ผ่าน
125	EN9P	3.54	0.81	2.41	0.79	11.75***	.000	.44	.44	ผ่าน
126	VA11P	3.79	0.85	2.87	0.92	8.61***	.000	.43	.43	ผ่าน
127	EXP9P	2.75	1.04	1.81	0.92	<u>7.93***</u>	.000	.40	.40	ผ่าน
128	REX14N	3.43	1.00	2.47	1.15	7.41***	.000	.41	.41	ผ่าน
129	CO18	2.63	1.03	1.79	0.80	<u>7.59***</u>	.000	.37	.37	ผ่าน
130	CO19	3.77	1.01	2.70	1.21	<u>7.97***</u>	.000	.35	.35	ผ่าน
131	VA12P	3.75	1.00	3.06	0.96	5.84***	.000	.30	.30	ผ่าน
132	AU11P	3.57	0.89	2.48	0.76	<u>10.84***</u>	.000	.51	.51	ผ่าน
133	SS12P	3.09	1.02	1.98	0.67	<u>10.61***</u>	.000	.47	.47	ผ่าน
134	SU11P	3.25	0.91	1.69	0.63	<u>16.63***</u>	.000	.66	.66	ผ่าน
135	REX13N	3.36	1.11	3.21	1.07	1.12	.132	-	-	ไม่ผ่าน
136	CO20	2.93	1.01	2.05	0.80	<u>7.94***</u>	.000	.37	.36	ผ่าน
137	VA13P	3.73	0.99	2.59	0.95	9.69***	.000	.47	.47	ผ่าน
138	REXP16N	2.35	0.89	1.91	1.02	3.79***	.000	.23	.23	ผ่าน
139	RSS17N	3.46	0.98	3.23	0.88	2.02*	.023	.11	.11	ผ่าน
140	EXP10P	2.49	1.01	1.65	0.71	<u>8.01***</u>	.000	.39	.40	ผ่าน

ข้อ	ด้าน	การวิเคราะห์ข้อกระทงวิธีกลุ่มสูง-ต่ำ						ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างข้อ		ข้อที่ผ่านการวิเคราะห์
		กลุ่มสูง (n = 138)		กลุ่มต่ำ (n = 135)		ค่า t	ค่า p	คะแนนรวมข้อกระทง (N = 500)		
		M	SD	M	SD			163 ข้อ	162 ข้อ	
141	VA14P	3.77	1.04	2.80	1.09	7.50***	.000	.38	.37	ผ่าน
142	CO21	3.14	0.89	2.09	0.67	10.99***	.000	.49	.49	ผ่าน
143	EN10P	3.54	0.90	2.76	0.93	7.07***	.000	.33	.33	ผ่าน
144	VA15P	3.64	1.00	2.98	0.89	5.77***	.000	.31	.31	ผ่าน
145	EXP11P	2.59	0.88	1.84	0.74	7.64***	.000	.37	.37	ผ่าน
146	REX12N	2.80	0.91	2.36	0.92	4.00***	.000	.22	.22	ผ่าน
147	RSS16N	2.77	0.84	2.51	0.90	2.45**	.008	.10	.10	ผ่าน
148	AU12P	3.33	0.86	2.29	0.79	10.40***	.000	.45	.45	ผ่าน
149	SU12P	3.83	0.80	2.44	0.96	12.98***	.000	.54	.53	ผ่าน
150	EXP12P	2.59	1.07	1.60	0.81	8.65***	.000	.47	.46	ผ่าน
151	CO22	3.14	1.01	2.67	1.11	3.62***	.000	.11	.11	ผ่าน
152	EN11P	3.34	0.87	2.36	0.82	9.59***	.000	.45	.44	ผ่าน
153	RAU15N	3.17	0.73	2.47	0.91	7.05***	.000	.33	.33	ผ่าน
154	SS13P	3.04	0.96	2.18	0.91	7.62***	.000	.32	.32	ผ่าน
155	SU13P	3.29	0.79	1.88	0.73	15.21***	.000	.60	.60	ผ่าน
156	CO23	2.86	0.91	2.84	1.01	0.09	.464	-	-	ไม่ผ่าน
157	EXP13P	3.07	0.96	1.89	0.90	10.55***	.000	.49	.49	ผ่าน
158	EX10P	3.50	0.93	2.26	1.01	10.58***	.000	.49	.49	ผ่าน
159	CO24	2.54	1.25	2.47	1.17	0.52	.301	-	-	ไม่ผ่าน
160	EN12P	3.00	0.97	2.57	0.85	3.89***	.000	.17	.17	ผ่าน

ข้อ	ด้าน	การวิเคราะห์ข้อกระทงวิธีกลุ่มสูง-ต่ำ						ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างข้อ		ข้อที่ผ่านการวิเคราะห์	
		กลุ่มสูง (n = 138)		กลุ่มต่ำ (n = 135)		ค่า t	ค่า p	คะแนนรวมข้อกระทง (N = 500)			
		M	SD	M	SD			163 ข้อ	162 ข้อ.		
161	VA16P	3.43	1.11	2.89	1.01	4.20***	.000	.21	.21	ผ่าน	
162	EX11P	3.67	0.85	2.96	0.86	6.94***	.000	.31	.31	ผ่าน	
163	SU14P	3.93	0.85	2.84	0.97	9.94***	.000	.38	.38	ผ่าน	
164	SU15P	4.06	0.73	3.07	0.93	9.76***	.000	.46	.46	ผ่าน	
165	CO25	2.39	1.06	2.00	0.84	3.38**	.001	.12	.12	ผ่าน	
166	VA17P	3.77	1.03	3.21	0.89	4.75***	.000	.21	.21	ผ่าน	
167	EXP14P	2.90	1.13	1.67	0.90	9.99***	.000	.50	.50	ผ่าน	
168	SS14P	3.12	0.83	2.51	0.78	6.20***	.000	.32	.32	ผ่าน	
169	SS15P	2.28	1.18	1.46	0.67	7.07***	.000	.37	.37	ผ่าน	
170	AU13P	3.52	0.86	2.59	0.81	9.19***	.000	.46	.46	ผ่าน	
171	EXP15P	3.33	0.87	2.24	0.99	9.63***	.000	.46	.46	ผ่าน	
172	AU14P	3.62	1.01	2.97	1.01	5.26***	.000	.27	.27	ผ่าน	
		α							.96	.96	

หมายเหตุ

ค่า t ที่ขีดเส้นใต้คำนวณโดยแยกความแปรปรวน (Equal variances not assumed)

163 ข้อ คือค่าสหสัมพันธ์รวมของข้อกระทงเมื่อวิเคราะห์ 163 ข้อกระทง

162 ข้อ คือค่าสหสัมพันธ์รวมของข้อกระทงเมื่อวิเคราะห์ 162 ข้อกระทง

ค่าวิกฤตของ $r(498) = .07, p < .05$, หนึ่งหาง.

* $p < .05$, หนึ่งหาง. ** $p < .01$, หนึ่งหาง. *** $p < .001$, หนึ่งหาง.

ตารางที่ ก 2

น้ำหนักบรรจุของข้อกระทงในมาตรฐานวัดความหลงตนเอง 45 ข้อ

องค์ประกอบ	ข้อ	รหัส	น้ำหนักบรรจุ
ด้านการแสดงอำนาจ	22	RAU20N	0.722
	13	RAU21N	0.682
	132	AU11P	0.608
	89	AU7P	0.571
ด้านความสามารถในการพึ่งตนเอง	133	SS12P	0.759
	96	SS7P	0.758
	154	SS13P	0.749
	70	SS4P	0.745
	76	SS5P	0.641
	65	SS3P	0.621
	108	SS9P	0.525
ด้านความเหนือกว่า	109	SU9P	0.774
	149	SU12P	0.674
	84	SU6P	0.673
	32	SU2P	0.646
	134	SU11P	0.429
ด้านการชอบแสดงออก	122	REX15N	0.799
	72	EX7P	0.775
	128	REX14N	0.758
	158	EX10P	0.752
	43	REX20N	0.717
	110	REX16N	0.654
	87	EX9P	0.538

องค์ประกอบ	ข้อ	รหัส	น้ำหนักบรรจุ
ด้านการแสวงหาผลประโยชน์	111	EXP7P	0.786
	123	EXP8P	0.747
	150	EXP12P	0.729
	78	EXP6P	0.721
	73	EXP5P	0.679
	140	EXP10P	0.677
	44	EXP3P	0.667
	127	EXP9P	0.641
ด้านความทะนงตน	119	VA10P	0.831
	131	VA12P	0.821
	166	VA17P	0.795
	144	VA15P	0.764
ด้านความต้องการได้มากกว่าที่เป็นอยู่	39	REN16N	0.812
	79	REN14N	0.771
	16	REN17N	0.758
	140	REN13N	0.674
	143	EN10P	0.630
	51	REN15N	0.622
ด้านการหวั่นไหวมากกว่าปกติ	94	CO13	0.794
	105	CO14	0.660
	52	CO7	0.640
	142	CO21	0.610

ตารางที่ ก 3

ผลการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมของข้ออื่นๆ

(Corrected item-total correlation) ของมาตรวัดบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง (N = 500)

ข้อ	รหัส	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับ คะแนนรวมของข้ออื่นๆ (46 ข้อ)	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับ คะแนนรวมของข้ออื่นๆ (45 ข้อ)
1	RAU20N	.33	.33
2	RAU21N	.28	.28
3	AU11P	.45	.45
4	AU7P	.36	.36
5	SS12P	.49	.49
6	SS7P	.38	.39
7	SS13P	.33	.33
8	SS4P	.40	.41
9	SS5P	.20	.20
10	SS3P	.45	.44
11	SS9P	.45	.44
12	SU9P	.50	.50
13	SU12P	.45	.45
14	SU6P	.51	.52
15	SU2P	.53	.53
16	SU11P	.63	.64
17	REX15N	.37	.36
18	EX7P	.52	.52
19	REX14N	.43	.43
20	EX10P	.48	.47
21	REX20N	.36	.35
22	REX16N	.37	.37
23	EX9P	.52	.53

ข้อ	รหัส	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับ คะแนนรวมของข้ออื่น ๆ (46 ข้อ)	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับ คะแนนรวมของข้ออื่น ๆ (45 ข้อ)
24	EXP7P	.46	.47
25	EXP8P	.44	.46
26	EXP12P	.46	.47
27	EXP6P	.42	.43
28	EXP5P	.47	.48
29	EXP10P	.40	.42
30	EXP3P	.41	.43
31	EXP9P	.41	.43
32	VA10P	.23	.20
33	VA12P	.29	.27
34	VA17P	.16	.12
35	VA15P	.31	.29
36	RVA21N	.05	-
37	REN16N	.22	.21
38	REN14N	.22	.22
39	REN17N	.15	.15
40	REN13N	.13	.13
41	EN10P	.34	.34
42	REN15N	.20	.20
43	CO13	.20	.20
44	CO14	.43	.44
45	CO7	.26	.27
46	CO21	.50	.50
	α	.89	.89

หมายเหตุ ค่าวิกฤตของ $r(498) = .07, p < .05$, หนึ่งทาง.

ตารางที่ ก 4

ผลการวิเคราะห์รายข้อของมาตราวัดบุคลิกภาพแบบหลงตนเองด้านอำนาจด้วยวิธีวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงกับคะแนนรวมของข้ออื่นๆในมาตร (Corrected item-total correlation)

(N = 500)

ข้อ	ด้าน	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมของข้ออื่นๆ (4 ข้อ)
22	RAU20N	.51
13	RAU21N	.53
132	AU11P	.53
89	AU7P	.48
	ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา	.72

หมายเหตุ ค่าวิกฤตของ $r(498) = .07, p < .05$, หนึ่งหาง.

ตารางที่ ก 5

ผลการวิเคราะห์รายข้อของมาตราวัดบุคลิกภาพแบบหลงตนเองด้านความสามารถในการพึ่งตนเองด้วยวิธีวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงกับคะแนนรวมของข้ออื่นๆในมาตร (Corrected item-total correlation) (N = 500)

ข้อ	ด้าน	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมของข้ออื่นๆ (7 ข้อ)
133	SS12P	.69
96	SS7P	.64
154	SS13P	.62
70	SS4P	.63
76	SS5P	.53
65	SS3P	.58
108	SS9P	.53
	ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา	.85

หมายเหตุ ค่าวิกฤตของ $r(498) = .07, p < .05$, หนึ่งหาง.

ตารางที่ ก 6

ผลการวิเคราะห์รายข้อของมาตรวัดบุคลิกภาพแบบหลงตนเองด้านความเหนือกว่าด้วยวิธีวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงกับคะแนนรวมของข้ออื่นๆในมาตร (Corrected item-total correlation) (N = 500)

ข้อ	ด้าน	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมของข้ออื่นๆ (5 ข้อ)
109	SU9P	.69
149	SU12P	.53
84	SU6P	.63
32	SU2P	.65
134	SU11P	.58
	ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา	.82

หมายเหตุ ค่าวิกฤตของ $r(498) = .07, p < .05$, หนึ่งหาง.

ตารางที่ ก 7

ผลการวิเคราะห์รายข้อของมาตรวัดบุคลิกภาพแบบหลงตนเองด้านความเหนือกว่าด้วยวิธีวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงกับคะแนนรวมของข้ออื่นๆในมาตร (Corrected item-total correlation) (N = 500)

ข้อ	ด้าน	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมของข้ออื่นๆ (7 ข้อ)
122	REX15N	.69
72	EX7P	.73
128	REX14N	.69
158	EX10P	.70
43	REX20N	.62
110	REX16N	.60
87	EX9P	.51
	ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา	.87

หมายเหตุ ค่าวิกฤตของ $r(498) = .07, p < .05$, หนึ่งหาง.

ตารางที่ ก 8

ผลการวิเคราะห์รายข้อของมาตรวัดบุคลิกภาพแบบหลงตนเองด้านการแสวงหาผลประโยชน์ด้วยวิธีวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงกับคะแนนรวมของข้ออื่นๆในมาตร (Corrected item-total correlation) (N = 500)

ข้อ	ด้าน	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมของข้ออื่นๆ (7 ข้อ)
111	EXP7P	.71
123	EXP8P	.67
150	EXP12P	.66
78	EXP6P	.65
73	EXP5P	.61
140	EXP10P	.60
44	EXP3P	.60
	ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา	.88

หมายเหตุ ค่าวิกฤตของ $r(498) = .07, p < .05$, หนึ่งหาง.

ตารางที่ ก 9

ผลการวิเคราะห์รายข้อของมาตรวัดบุคลิกภาพแบบหลงตนเองด้านความทะนงตนด้วยวิธีวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงกับคะแนนรวมของข้ออื่นๆในมาตร (Corrected item-total correlation) (N = 500)

ข้อ	ด้าน	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมของข้ออื่นๆ (4 ข้อ)
119	VA10P	.70
131	VA12P	.69
166	VA17P	.67
144	VA15P	.60
	ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา	.84

หมายเหตุ ค่าวิกฤตของ $r(498) = .07, p < .05$, หนึ่งหาง.

ตารางที่ ก 10

ผลการวิเคราะห์รายข้อของมาตรวัดบุคลิกภาพแบบหลงตนเองด้านการสมควรได้มากกว่าที่เป็นอยู่ ด้วยวิธีวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงกับคะแนนรวมของข้ออื่นๆในมาตร (Corrected item-total correlation) (N = 500)

ข้อ	ด้าน	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมของข้ออื่นๆ (6 ข้อ)
39	REN16N	.68
79	REN14N	.64
16	REN17N	.59
140	REN13N	.55
143	EN10P	.54
51	REN15N	.50
	ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา	.82

หมายเหตุ ค่าวิกฤตของ $r(498) = .07, p < .05$, หนึ่งหาง.

ตารางที่ ก 11

ผลการวิเคราะห์รายข้อของมาตรวัดด้านการหวั่นไหวมากกว่าปกติด้วยวิธีวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงกับคะแนนรวมของข้ออื่นๆในมาตร (Corrected item-total correlation) (N = 500)

ข้อ	ด้าน	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมของข้ออื่นๆ (4 ข้อ)
94	CO13	.53
105	CO14	.59
52	CO7	.46
142	CO21	.56
	ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา	.74

หมายเหตุ ค่าวิกฤตของ $r(498) = .07, p < .05$, หนึ่งหาง.

ภาคผนวก ข

ตารางที่ ข 1

ผลการทดสอบค่าทีและการวิเคราะห์รายข้อของมาตรฐานวัดพินินทรีย์ในการให้อภัย

ข้อ	ด้าน	การวิเคราะห์ข้อกระทงวิธีกลุ่มสูง-ต่ำ						ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างข้อ คะแนนรวมข้อกระทง (N = 100)	ข้อที่ผ่าน การ วิเคราะห์
		กลุ่มสูง (n = 27)		กลุ่มต่ำ (n = 28)		ค่า t	ค่า p		
		M	SD	M	SD			31 ข้อ	
1	FSE1P	6.30	0.82	5.39	1.62	2.62**	.006	.46	ผ่าน
2	RFO1N	4.67	1.00	3.71	0.76	3.98***	.000	.40	ผ่าน
3	RFSI1N	5.26	.764	3.89	.567	7.55***	.000	.53	ผ่าน
4	FSE7P	6.59	0.57	5.07	1.51	4.96***	.000	.60	ผ่าน
5	FO8P	4.78	1.05	4.04	0.74	3.01**	.002	.30	ผ่าน
6	FSI12P	3.81	1.15	3.36	1.34	1.36	.089	-	ไม่ผ่าน
7	RFSE2N	3.67	1.30	3.21	1.48	1.21	.117	-	ไม่ผ่าน
8	FSI2P	5.67	0.96	4.07	0.66	7.14***	.000	.58	ผ่าน
9	FO2P	4.48	0.98	3.93	0.76	2.33*	.012	.26	ผ่าน
10	RFSI9N	5.81	1.00	3.82	0.55	9.11***	.000	.64	ผ่าน
11	RFSE8N	5.70	1.49	4.18	1.74	3.48**	.001	.53	ผ่าน
12	FO10P	4.78	1.05	3.86	0.76	3.74***	.000	.35	ผ่าน
13	FSE9P	6.63	0.69	5.25	1.53	4.34***	.000	.55	ผ่าน
14	RFO7N	3.78	1.25	3.21	1.52	1.50	.071	-	ไม่ผ่าน
15	RFSI11N	5.48	0.80	3.96	0.58	8.03***	.000	.56	ผ่าน
16	RFO3N	4.74	0.94	3.75	1.01	3.77***	.000	.38	ผ่าน
17	FSE3P	6.44	0.56	5.07	1.46	4.68***	.000	.62	ผ่าน
18	FSI6P	5.89	0.94	4.07	1.22	6.20***	.000	.60	ผ่าน
19	FO4P	4.85	1.06	3.79	0.74	4.33***	.000	.41	ผ่าน

ข้อ	ด้าน	การวิเคราะห์ข้อกระทงวิธีกลุ่มสูง-ต่ำ						ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างข้อ คะแนนรวมข้อกระทง (N = 100)	ข้อที่ผ่าน การ วิเคราะห์
		กลุ่มสูง (n = 27)		กลุ่มต่ำ (n = 28)		ค่า t	ค่า p		
		M	SD	M	SD			31 ข้อ	
20	RFSE10N	4.74	1.63	4.93	1.15	<u>-0.50</u>	.312	-	ไม่ผ่าน
21	FO9N	4.70	1.33	3.75	0.75	<u>3.27**</u>	.001	.38	ผ่าน
22	RFSI8N	5.33	1.00	3.79	0.57	<u>7.02***</u>	.000	.62	ผ่าน
23	FO11P	4.81	1.57	3.46	1.45	<u>3.31**</u>	.001	.36	ผ่าน
24	RFSE11N	5.30	1.59	3.75	1.56	<u>3.65**</u>	.001	.56	ผ่าน
25	FSI10P	5.96	1.06	4.93	1.27	<u>3.27**</u>	.001	.43	ผ่าน
26	RFSE6N	5.93	1.385	4.14	1.78	<u>4.14***</u>	.000	.58	ผ่าน
27	FSI4P	5.48	0.75	4.07	0.66	<u>7.38***</u>	.000	.56	ผ่าน
28	RFO5N	4.63	1.31	3.75	0.75	<u>3.05**</u>	.002	.35	ผ่าน
29	RFSE4N	5.19	1.36	3.64	1.68	<u>3.73***</u>	.000	.47	ผ่าน
30	RFO12N	4.41	1.50	3.21	1.32	<u>3.14**</u>	.002	.42	ผ่าน
31	FSE12P	5.96	1.37	5.29	1.70	<u>1.62</u>	.055	-	ไม่ผ่าน
32	FSI7P	5.63	0.79	4.04	0.64	<u>8.21***</u>	.000	.61	ผ่าน
33	RFSI5N	5.37	0.69	3.93	0.72	<u>7.61***</u>	.000	.63	ผ่าน
34	FO6P	4.70	1.14	3.93	0.77	<u>2.95**</u>	.003	.29	ผ่าน
35	FSE5P	6.56	0.58	5.04	1.50	<u>4.98***</u>	.000	.67	ผ่าน
36	RFSI3N	5.56	0.75	3.86	0.53	<u>9.69***</u>	.000	.67	ผ่าน
α								.92	

หมายเหตุ

ค่า t ที่ขีดเส้นใต้คำนวณโดยแยกความแปรปรวน (Equal variances not assumed)

31 ข้อ คือค่าสหสัมพันธ์รวมของข้อกระทงเมื่อวิเคราะห์ 31 ข้อกระทง

ค่าวิกฤตของ $r(98) = .18, p < .05$, หนึ่งหาง.

* $p < .05$, หนึ่งหาง. ** $p < .01$, หนึ่งหาง. *** $p < .001$, หนึ่งหาง.

ตารางที่ ข 2

แสดงค่าน้ำหนักองค์ประกอบ (Factor Loading) หลังการหมุนแกน (การวิเคราะห์ปัจจัยครั้งที่ 1)
ของมาตรวัดพื้นนิตยในการให้ภัย (N = 100)

	Component			
	1	2	3	4
RFSI3N	.951			
RFSI9N	.935			
FSI4P	.928			
FSI2P	.920			
RFSI8N	.895			
RFSI11N	.875			
FSI7P	.870			
RFSI1N	.849			
RFSI5N	.844			
FSI6P	.610		.436	
FO4P		.961		
RFO9N		.948		
RFO5N		.933		
FO10P		.901		
FO6P		.854		
RFO1N		.837		
FO8P		.754		
RFO3N		.753		
FO2P		.645		
FO11P		.611		
RFSE8N			.839	
FSE3P			.838	
RFSE6N			.837	
FSE7P			.834	
RFSE11N			.834	
FSE5P			.799	
FSE9P			.751	
FSE1P			.717	-.309
RFSE4N			.673	.311
RFO12N		.485		.494
FSI10P	.411		.472	-.482

ตารางที่ ข 3

แสดงค่าน้ำหนักองค์ประกอบ (Factor Loading) หลังการหมุนแกน (การวิเคราะห์ปัจจัยครั้งที่ 2)
ของมาตรวัดพื้่นนินทรีย์ในการให้ภัย (N = 100)

	Component		
	1	2	3
RFSI3N	.947		
RFSI9N	.934		
FSI4P	.927		
FSI2P	.921		
RFSI8N	.894		
RFSI11N	.871		
FSI7P	.867		
RFSI1N	.848		
RFSI5N	.843		
FSI6P	.606		.444
FO4P		.959	
RFO9N		.948	
RFO5N		.933	
FO10P		.895	
FO6P		.857	
RFO1N		.831	
FO8P		.764	
RFO3N		.758	
FO2P		.630	
FO11P		.615	
RFO12N		.522	
RFSE8N			.848
RFSE6N			.847
RFSE11N			.839
FSE3P			.835
FSE7P			.832
FSE5P			.793
FSE9P			.753
FSE1P			.714
RFSE4N			.681

ตารางที่ ข 4

ผลการวิเคราะห์รายข้อของมาตรวัดพื้นนิสัยในการให้อภัยด้วยวิธีวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงกับคะแนนรวมของข้ออื่นๆในมาตร (Corrected item-total correlation) (N=100)

ข้อ	ด้าน	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมของข้ออื่นๆ (30 ข้อ)
1	FSE1P	.44
2	FO1N	.41
3	FSI1N	.62
4	FSE7P	.60
5	FO8P	.32
8	FSI2P	.57
9	FO2P	.27
10	FSI9N	.63
11	FSE8N	.52
12	FO10P	.38
13	FSE9P	.54
15	FSI11N	.55
16	FO3N	.40
17	FSE3P	.60
18	FSI6P	.59
19	FO4P	.43
21	FO9N	.40
22	FSI8N	.61
23	FO11P	.38
24	FSE11N	.55
26	FSE6N	.58

ข้อ	ด้าน	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมของข้ออื่นๆ (30 ข้อ)
27	FSI4P	.55
28	FO5N	.37
29	FSE4N	.46
30	FO12N	.44
32	FSI7P	.60
33	FSI5N	.62
34	FO6P	.31
35	FSE5P	.65
36	FSI3N	.66
	ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา	.91

หมายเหตุ ค่าวิกฤตของ $r(98) = .18, p < .05$, หนึ่งหาง.

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ข 5

ผลการวิเคราะห์รายข้อของมาตรวัดพื้นนิสัยในการให้อภัยด้านการให้อภัยตนเองด้วยวิธีวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงกับคะแนนรวมของข้ออื่นๆในมาตร (Corrected item-total correlation) (N=100)

ข้อ	ด้าน	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมของข้ออื่นๆ (9 ข้อ)
1	FSE1P	.67
4	FSE7P	.79
11	FSE8N	.81
13	FSE9P	.70
17	FSE3P	.80
24	FSE11N	.80
26	FSE6N	.83
29	FSE4N	.62
35	FSE5P	.78
	ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา	.93

หมายเหตุ ค่าวิกฤตของ $r(98) = .18, p < .05$, หนึ่งหาง.

ตารางที่ ข 6

ผลการวิเคราะห์รายข้อของมาตรวัดพื้นนิสัยในการให้อภัยด้านการให้อภัยผู้อื่นด้วยวิธีวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงกับคะแนนรวมของข้ออื่นๆในมาตร (Corrected item-total correlation) (N=100)

ข้อ	ด้าน	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมของข้ออื่นๆ (11 ข้อ)
2	FO1N	.76
5	FO8P	.71
9	FO2P	.56
12	FO10P	.84
16	FO3N	.73
19	FO4P	.92
21	FO9N	.92
23	FO11P	.57
28	FO5N	.90
30	FO12N	.48
34	FO6P	.80
	ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา	.93

หมายเหตุ ค่าวิกฤตของ $r(98) = .18, p < .05$, หนึ่งหาง.

ตารางที่ ข 7

ผลการวิเคราะห์รายข้อของมาตรวัดพื้นนิสัยในการให้อภัยด้านการให้อภัยสถานการณ์ด้วยวิธี
วิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงกับคะแนนรวมของข้ออื่นๆในมาตร
(Corrected item-total correlation) (N=100)

ข้อ	ด้าน	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทง แต่ละข้อกับคะแนนรวมของข้ออื่นๆ (10 ข้อ)
3	FSI1N	.84
8	FSI2P	.89
10	FSI9N	.93
15	FSI11N	.84
18	FSI6P	.64
22	FSI8N	.89
27	FSI4P	.90
32	FSI7P	.86
33	FSI5N	.86
36	FSI3N	.95
	ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา	.97

หมายเหตุ ค่าวิกฤตของ $r(98) = .18, p < .05$, หนึ่งหาง.

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ค

ตารางที่ ค 1

ผลการวิเคราะห์รายข้อของมาตรวัดการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์ด้วยวิธีวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงกับคะแนนรวมของข้ออื่นๆในมาตร (Corrected item-total correlation) (N=100)

ข้อ	ด้าน	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมของข้ออื่นๆ (18 ข้อ)
1	Revenge1	.79
2	Avoidance1	.56
3	Avoidance2	.39
4	Revenge2	.73
5	Avoidance3	.72
6	Revenge3	.54
7	Revenge4	.64
8	Avoidance4	.68
9	Revenge5	.77
10	Avoidance5	.56
11	Avoidance6	.65
12	Avoidance7	.53
13	Revenge6	.75
14	Revenge7	.82
15	Avoidance8	.72
16	Revenge8	.74
17	Avoidance9	.76
18	Revenge9	.78
	ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา	.94

หมายเหตุ ค่าวิกฤตของ $r(98) = .18, p < .05$, หนึ่งหาง.

ตารางที่ ค 2

ผลการวิเคราะห์รายข้อของมาตราวัดการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์ด้านแก้แค้นด้วยวิธีวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงกับคะแนนรวมของข้ออื่นๆในมาตร (Corrected item-total correlation) (N=100)

ข้อ	ด้าน	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมของข้ออื่นๆ (8 ข้อ)
1	Revenge1	.83
2	Revenge2	.77
3	Revenge3	.67
4	Revenge4	.72
5	Revenge5	.83
6	Revenge6	.78
7	Revenge7	.87
8	Revenge8	.82
9	Revenge9	.86
	ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา	.95

หมายเหตุ ค่าวิกฤตของ $r(98) = .18, p < .05$, หนึ่งหาง.

ตารางที่ ค 3

ผลการวิเคราะห์รายข้อของมาตราวัดการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์ด้านหลีกเลี่ยงหนีด้วยวิธีวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงกับคะแนนรวมของข้ออื่นๆในมาตร (Corrected item-total correlation) (N=100)

ข้อ	ด้าน	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมของข้ออื่นๆ (8 ข้อ)
1	Avoidance1	.68
2	Avoidance2	.57
3	Avoidance3	.80
4	Avoidance4	.74
5	Avoidance5	.68
6	Avoidance6	.58
7	Avoidance7	.64
8	Avoidance8	.78
9	Avoidance9	.72
	ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา	.91

หมายเหตุ ค่าวิกฤตของ $r(98) = .18, p < .05$, หนึ่งหาง.

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ง

แบบสอบถาม (ฉบับจริง)

คำชี้แจง

- แบบสำรวจฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของงานวิจัยวิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาสังคม คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยมีผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ศักนงศ์ มณีศรี เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และเพื่อให้ผลการวิจัยมีคุณภาพเป็นที่เชื่อถือได้ ผู้วิจัยใคร่ขอความร่วมมือจากท่าน โปรดตอบแบบสำรวจทุกข้อตามความรู้สึกที่แท้จริงของท่าน ในแต่ละข้อให้ท่านทำเครื่องหมาย / ได้เพียงข้อเดียวเท่านั้น และวงกลมรอบตัวเลขเพียงตัวเลขเดียวเท่านั้น ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในการศึกษาครั้งนี้จะถูกเก็บเป็นความลับและขอรับรองว่าจะไม่มีผลกระทบต่อตัวท่านทั้งสิ้น คำตอบจากท่านจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการศึกษา
- แบบสำรวจฉบับนี้แบ่งออกเป็น 2 ส่วน ได้แก่
  - ข้อมูลที่นำไปของผู้ตอบแบบสอบถาม
  - แบบสอบถาม
- คำตอบจากท่านจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการศึกษา คณะผู้วิจัยขอขอบพระคุณในความร่วมมือมา ณ โอกาสนี้

ชิตศุภางค์ รังษีสมบัติศิริ

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

คำชี้แจง : โปรดเขียนเครื่องหมาย (/) ลงในช่อง

- เพศ หญิง ชาย
- อายุ ต่ำกว่า 20 ปี 20 – 25 ปี 26 – 30 ปี
 31 -35 ปี 36 – 40 ปี 41 – 45 ปี
 46 -50 ปี 50 ปี ขึ้นไป
- ระดับการศึกษาสูงสุด ต่ำกว่ามัธยมศึกษาตอนปลาย มัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช.
 อนุปริญญา/ปวส. ปริญญาตรี/สูงกว่าปริญญาตรี

ส่วนที่ 2

คำชี้แจง : โปรดพิจารณาข้อความต่อไปนี้ และวงกลมล้อมรอบ ตัวเลขที่ท่านเห็นด้วยว่าตรงกับความรู้สึกหรือความคิดท่านมากที่สุด เพียงเครื่องหมายเดียวในแต่ละข้อ และโปรดตอบทุกข้อ

7 หมายถึง ตรงกับฉันมากที่สุด	6 หมายถึง ตรงกับฉันปานกลาง
5 หมายถึง ตรงกับฉันน้อย	4 หมายถึง ตรงและไม่ตรงกับฉันพอๆกัน
3 หมายถึง ไม่ตรงกับฉันน้อย	2 หมายถึง ไม่ตรงกับฉันปานกลาง
1 หมายถึง ไม่ตรงกับฉันมากที่สุด	

ตัวอย่าง

ข้อ	ข้อความ	ตรงกับ	ตรงกับ	ตรงกับ	ตรงและ	ไม่ตรง	ไม่ตรง	ไม่ตรง
		มากที่สุด	ปานกลาง	น้อย	ไม่ตรงกับ	กับ	กับ	กับ
		7	6	5	4	3	2	1
1	เมื่อฉันทำอะไรผิดพลาด แม้ฉันจะรู้สึกแย่ในตอนแรกๆแต่เมื่อเวลาผ่านไป ฉันสามารถที่จะลดหย่อนให้กับตนเอง	7	6	5	4	3	2	1
	หากท่านอ่านข้อความ แล้วรู้สึก ตรงกับท่านที่สุด ให้ท่านทำวงกลม ○ ล้อมรอบหมายเลข 7	7	6	5	4	3	2	1
	หากท่านอ่านข้อความ แล้วรู้สึก ตรงกับท่านปานกลาง ให้ท่านทำวงกลม ○ ล้อมรอบหมายเลข 6	7	6	5	4	3	2	1
	หากท่านอ่านข้อความ แล้วรู้สึก ตรงกับท่านน้อย ให้ท่านทำวงกลม ○ ล้อมรอบหมายเลข 5	7	6	5	4	3	2	1
	หากท่านอ่านข้อความ แล้วรู้สึก ตรงกับท่านและไม่ตรงกับท่านพอกๆกัน ให้ท่านทำวงกลม ○ ล้อมรอบหมายเลข 4	7	6	5	4	3	2	1
	หากท่านอ่านข้อความ แล้วรู้สึก ไม่ตรงกับท่านน้อย ให้ท่านทำวงกลม ○ ล้อมรอบหมายเลข 3	7	6	5	4	3	2	1
	หากท่านอ่านข้อความ แล้วรู้สึก ไม่ตรงกับท่านปานกลาง ให้ท่านทำวงกลม ○ ล้อมรอบหมายเลข 2	7	6	5	4	3	2	1
	หากท่านอ่านข้อความ แล้วรู้สึก ไม่ตรงกับท่านที่สุด ให้ท่านทำวงกลม ○ ล้อมรอบหมายเลข 1	7	6	5	4	3	2	1

ตัวอย่างมาตรวัดพินิจในการให้อภัย (ฉบับจริง)

คำชี้แจง

“ในชีวิตคนเรามักเกิดเรื่องแย่ ๆ กับชีวิตเสมอ ซึ่งเรื่องแย่ ๆ ในชีวิต อาจเกิดขึ้นเพราะการกระทำของเรา ของผู้อื่น หรือเกิดจากสิ่งแวดล้อมที่เราไม่สามารถควบคุมได้ หลังจากเกิดเหตุการณ์แย่ ๆ ไปแล้ว เรามักจะมีความคิด ความรู้สึกไม่ดีต่อตนเอง ผู้อื่น หรือสถานการณ์นั้น โดยปกติคุณมีวิธีตอบสนองต่อเหตุการณ์ที่ไม่ดีในชีวิตคุณอย่างไร”

ข้อ	ข้อความ	ตรงกับ มากที่สุด 7	ตรงกับ ปาน กลาง 6	ตรงกับ จัน น้อย 5	ตรงและ ไม่ตรง กับจัน พอ ๆ กัน 4	ไม่ตรง กับจัน น้อย 3	ไม่ตรง กับจัน ปาน กลาง 2	ไม่ตรง กับจัน มาก ที่สุด 1
1	เมื่อฉันทำอะไรผิดพลาด แม้ฉันจะรู้สึกแย่ในตอนแรกๆ แต่เมื่อเวลาผ่านไป ฉันสามารถที่จะลดหย่อนให้กับตนเอง	7	6	5	4	3	2	1
2	ฉันจะลงโทษคนที่ทำสิ่งที่ฉันคิดว่าผิด	7	6	5	4	3	2	1
3	เมื่อเกิดความผิดพลาดโดยมีเหตุผลที่ไม่สามารถควบคุมมันได้ ฉันมักติดอยู่กับความคิดลบๆเกี่ยวกับความผิดพลาดนั้น	7	6	5	4	3	2	1

หมายเหตุ มาตรวัดพินิจในการให้อภัยที่ใช้จริงมี 30 ข้อ

หากผู้ใดสนใจมาตรวัดพินิจในการให้อภัยนี้ สามารถติดต่อได้ที่

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ศักนงค์ มณีศรี คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตัวอย่างมาตรวัดการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์ (ฉบับจริงเหตุการณ์เสียใจ)

คำชี้แจง

“ขอให้ท่านระลึกถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับท่านซึ่งเป็นเหตุการณ์ที่ท่านจดจำ เป็นสถานการณ์ที่ทำให้ท่านเสียใจมากที่สุด โดยเป็นการกระทำจากคนคนหนึ่ง นึกถึงเหตุการณ์เพียงเหตุการณ์เดียวและจากคนเพียงคนเดียวเท่านั้น ให้เขียนบรรยายเหตุการณ์มาพอสังเขปและตอบแบบสอบถามในหน้าถัดไป”

เขาคนนั้น.....
 .....
 .....
 .....
 .....

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ โดยเลือกคำตอบที่ตรงกับความรู้สึกของท่านมากที่สุด

เหตุการณ์ข้างต้นที่เกิดขึ้นทำให้ท่านรู้สึก.....

เสียใจ   โกรธเคือง   อื่นๆ โปรดระบุ.....

แบบสอบถามเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

โปรดพิจารณาข้อความต่อไปนี้ และวงกลมล้อมรอบ ตัวเลขที่ท่านเห็นด้วยว่าตรงกับความรู้สึกหรือความคิดท่านมากที่สุด

จากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับท่านซึ่งเป็นการทำร้ายจิตใจความรู้สึก ทำให้ท่านเจ็บปวดไม่ว่าจะเป็นความรู้สึกโกรธหรือเสียใจก็ตาม ให้นึกถึงความรู้สึกหรือความคิดที่ท่านจะมีให้กับคนที่ทำร้ายจิตใจของท่านคนนี้เพียงคนเดียว โดยตอบคำถามที่ท่านเห็นด้วยว่าตรงกับความรู้สึกและความคิดของท่านมากที่สุด

1 หมายถึง	ไม่ตรง
2 หมายถึง	ค่อนข้างไม่ตรง
3 หมายถึง	ตรงและไม่ตรงพอๆกัน
4 หมายถึง	ค่อนข้างตรง
5 หมายถึง	ตรง

ตัวอย่างมาตรวัดการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์ (ฉบับจริงเหตุการณ์โกรธเคือง)

คำชี้แจง

“ขอให้ท่านระลึกถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับท่านซึ่งเป็นเหตุการณ์ที่ท่านจดจำ เป็นสถานการณ์ที่ทำให้ท่านโกรธเคืองมากที่สุด โดยเป็นการกระทำจากคนคนหนึ่ง นึกถึงเหตุการณ์เพียงเหตุการณ์เดียวและจากคนเพียงคนเดียวเท่านั้น ให้เขียนบรรยายเหตุการณ์มาพอสังเขปและตอบแบบสอบถามในหน้าถัดไป”

เขาคนนั้น.....
 .....
 .....
 .....
 .....

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ โดยเลือกคำตอบที่ตรงกับความรู้สึกของท่านมากที่สุด

เหตุการณ์ข้างต้นที่เกิดขึ้นทำให้ท่านรู้สึก.....

เสียใจ   โกรธเคือง   อื่นๆ โปรดระบุ.....

แบบสอบถามเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

โปรดพิจารณาข้อความต่อไปนี้ และวงกลมล้อมรอบ ตัวเลขที่ท่านเห็นด้วยว่าตรงกับความรู้สึกหรือความคิดท่านมากที่สุด

จากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับท่านซึ่งเป็นการทำร้ายจิตใจความรู้สึก ทำให้ท่านเจ็บปวดไม่ว่าจะเป็นความรู้สึกโกรธหรือเสียใจก็ตาม ให้นึกถึงความรู้สึกหรือความคิดที่ท่านจะมีให้กับคนที่ทำร้ายจิตใจของท่านคนนี้เพียงคนเดียว โดยตอบคำถามที่ท่านเห็นด้วยว่าตรงกับความรู้สึกและความคิดของท่านมากที่สุด

1 หมายถึง	ไม่ตรง
2 หมายถึง	ค่อนข้างไม่ตรง
3 หมายถึง	ตรงและไม่ตรงพอๆกัน
4 หมายถึง	ค่อนข้างตรง
5 หมายถึง	ตรง

ข้อ	ข้อความ	ไม่ ตรง 1	ค่อนข้างไม่ ตรง 2	ตรงและ ไม่ตรง พอๆกัน 3	ค่อนข้าง ตรง 4	ตรง 5
1	ฉันต้องทำให้เขาชดใช้ในสิ่งที่ทำกับฉัน	1	2	3	4	5
2	ฉันจะรักษาระยะห่างฉันกับเขาให้มากเท่าที่จะ เป็นไปได้	1	2	3	4	5
3	ฉันพยายามหลีกเลี่ยงไม่พบหน้าเขา	1	2	3	4	5

หมายเหตุ มาตรการให้ข้อถ้อยเฉพาะเหตุการณ์ที่ใช้จริงมี 19 ข้อ

หากผู้ใดสนใจมาตรการให้ข้อถ้อยเฉพาะเหตุการณ์นี้ สามารถติดต่อได้ที่

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศัคนางค์ มณีศรี คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตัวอย่างมาตรการเห็นคุณค่าแห่งตน

คำชี้แจง : โปรดพิจารณาข้อความต่อไปนี้ และวงกลมล้อมรอบ ตัวเลขที่ท่านเห็นด้วยว่าตรงกับความรู้สึกหรือความคิดท่านมากที่สุด เพียงเครื่องหมายเดียวในแต่ละข้อ และโปรดตอบทุกข้อ

ข้อ	ข้อความ	ไม่เห็น ด้วยอย่าง ยิ่ง 1	ไม่ เห็น ด้วย 2	เห็นด้วย 3	เห็นด้วย อย่างยิ่ง 4
1	โดยทั่วไปฉันรู้สึกพึงพอใจตนเอง	1	2	3	4
2	บางครั้งฉันคิดว่าฉันเป็นคนไม่เอาไหนเลย	1	2	3	4
3	ฉันรู้สึกว่าฉันมีคุณลักษณะที่ดีหลายอย่าง	1	2	3	4

หมายเหตุ มาตรการเห็นคุณค่าแห่งตนที่ใช้จริงมี 24 ข้อ

หากผู้ใดสนใจมาตรการเห็นคุณค่าแห่งตนนี้ สามารถติดต่อได้ที่

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศัคนางค์ มณีศรี คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

มาตรวัดบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง

คำชี้แจง : โปรดพิจารณาข้อความต่อไปนี้ และวงกลมล้อมรอบ ตัวเลขที่ท่านเห็นด้วยว่าตรงกับความรู้สึกหรือความคิดท่านมากที่สุด เพียงเครื่องหมายเดียวในแต่ละข้อ และโปรดตอบทุกข้อ

ตัวอย่าง ข้อกระทงในด้านการแสดงอำนาจ(Authority)

ข้อ	ข้อความ	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง 1	ไม่เห็นด้วย 2	ทั้งสองข้างพอกๆกัน 3	เห็นด้วย 4	เห็นด้วยอย่างยิ่ง 5
1	ฉันมองว่าตัวเองเป็นผู้นำที่ดี	1	2	3	4	5

ตัวอย่าง ข้อกระทงในด้านความสามารถในการพึ่งตนเอง (Self-sufficiency)

ข้อ	ข้อความ	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง 1	ไม่เห็นด้วย 2	ทั้งสองข้างพอกๆกัน 3	เห็นด้วย 4	เห็นด้วยอย่างยิ่ง 5
2	ฉันคิดว่าฉันแน่พอที่จะไม่ต้องง้อใคร	1	2	3	4	5

ตัวอย่าง ข้อกระทงในด้านความเหนือกว่า (Superiority)

ข้อ	ข้อความ	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง 1	ไม่เห็นด้วย 2	ทั้งสองข้างพอกๆกัน 3	เห็นด้วย 4	เห็นด้วยอย่างยิ่ง 5
4	ฉันเชื่อว่าฉันเป็นคนพิเศษกว่าคนอื่น	1	2	3	4	5

ตัวอย่าง ข้อกระทงในด้านการชอบแสดงออก (Exhibitionism)

ข้อ	ข้อความ	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง 1	ไม่เห็นด้วย 2	ทั้งสองข้างพอกๆกัน 3	เห็นด้วย 4	เห็นด้วยอย่างยิ่ง 5
6	ฉันชอบการแสดงออกต่อหน้าผู้คนจำนวนมาก	1	2	3	4	5

ตัวอย่าง ข้อกระทงในด้านการแสวงหาผลประโยชน์ (Exploitativeness)

ข้อ	ข้อความ	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ไม่เห็นด้วย	ทั้งสองข้างพอกๆกัน	เห็นด้วย	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
		1	2	3	4	5
11	ฉันไม่สนใจว่าใครจะคิดอย่างไร ขอเพียงฉันได้ในสิ่งที่ฉันต้องการก็พอ	1	2	3	4	5

ตัวอย่าง ข้อกระทงในด้านความทะนงตน (Vanity)

ข้อ	ข้อความ	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ไม่เห็นด้วย	ทั้งสองข้างพอกๆกัน	เห็นด้วย	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
		1	2	3	4	5
9	ฉันชอบมองตัวเองในกระจกทุกครั้งที่มีโอกาส	1	2	3	4	5

ตัวอย่าง ข้อกระทงในด้านความต้องการได้มากกว่าที่เป็นอยู่ (Entitlement)

ข้อ	ข้อความ	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ไม่เห็นด้วย	ทั้งสองข้างพอกๆกัน	เห็นด้วย	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
		1	2	3	4	5
26	ฉันพอใจกับชีวิตของฉันที่เป็นอยู่ และไม่ต้องทำอะไรมากไปกว่านี้	1	2	3	4	5

ตัวอย่าง ข้อกระทงด้านการหวั่นไหวมากกว่าปกติ

ข้อ	ข้อความ	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ไม่เห็นด้วย	ทั้งสองข้างพอกๆกัน	เห็นด้วย	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
		1	2	3	4	5
12	ฉันรู้สึกว่ใครๆก็แอบพูดถึงฉัน	1	2	3	4	5

หมายเหตุ มาตรฐานวัดความหลงตนเองที่ใช้จริงมี 45 ข้อ

หากผู้ใดสนใจมาตรฐานวัดบุคลิกภาพนี้ สามารถติดต่อได้ที่

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.คัคณางค์ มณีศรี คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก จ

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก จ1 ผลการวิเคราะห์อิทธิพลในการศึกษาที่ 1

DATE: 3/2/2008

TIME: 16:08

L I S R E L 8.72S

BY

Karl G. Jöreskog & Dag Sörbom

This program is published exclusively by
Scientific Software International, Inc.

7383 N. Lincoln Avenue, Suite 100

Lincolnwood, IL 60712, U.S.A.

Phone: (800)247-6113, (847)675-0720, Fax: (847)675-2140

Copyright by Scientific Software International, Inc., 1981-2005

Use of this program is subject to the terms specified in the

Universal Copyright Convention.

Website: www.ssicentral.com

The following lines were read from file C:\Documents and Settings\surapong\Desktop\Path 1\1.LPJ:

TI Path analysis1

DA NI=5 NO=200 MA=CM

RA FI='C:\Documents and Settings\surapong\Desktop\Path 1\FOR1.psf'

SE

5 1 2 3 4 /

MO NX=1 NY=4 BE=FU GA=FI PS=SY

FR BE(2,1) GA(1,1) GA(3,1) GA(4,1) PS(4,3) BE(4,2)

PD

OU SE TV SS SC RS MI EF ND=3

TI Path analysis1

Number of Input Variables 5

Number of Y - Variables 4

Number of X - Variables 1

Number of ETA - Variables 4

Number of KSI - Variables 1

Number of Observations 200

TI Path analysis1

Covariance Matrix

	SELF	FE	FO	FS	NAR
SELF	0.393				
FE	0.088	0.299			
FO	-0.100	-0.038	0.603		
FS	0.044	0.127	0.211	0.397	
NAR	0.222	0.058	-0.160	-0.051	0.469

Means

SELF	FE	FO	FS	NAR
5.277	5.216	4.177	4.591	4.274

TI Path analysis1

Parameter Specifications

BETA

	SELF	FE	FO	FS
SELF	0	0	0	0
FE	1	0	0	0
FO	0	0	0	0
FS	0	2	0	0

GAMMA

NAR

SELF	3
FE	0
FO	4
FS	5

PHI

NAR

6

PSI

	SELF	FE	FO	FS
SELF	7			
FE	0	8		
FO	0	0	9	
FS	0	0	10	11

ALPHA

SELF	FE	FO	FS
12	13	14	15

TI Path analysis1

Number of Iterations = 4

LISREL Estimates (Maximum Likelihood)

BETA

	SELF	FE	FO	FS
SELF	--	--	--	--
FE	0.223 (0.060) 3.719	--	--	--
FO	--	--	--	--
FS	--	0.478 (0.066) 7.208	--	--

GAMMA

	NAR
SELF	0.473 (0.056) 8.489
FE	--
FO	-0.341 (0.077) -4.445
FS	-0.167 (0.060) -2.783

Covariance Matrix of Y and X

	SELF	FE	FO	FS	NAR
SELF	0.393				
FE	0.088	0.299			
FO	-0.076	-0.017	0.603		
FS	0.005	0.135	0.221	0.405	
NAR	0.222	0.049	-0.160	-0.055	0.469

Mean Vector of Eta-Variables

	SELF	FE	FO	FS
	5.277	5.216	4.177	4.591

PHI

	NAR
	0.469 (0.047) 9.950

PSI

	SELF	FE	FO	FS
SELF	0.288 (0.029) 9.950			
FE	--	0.280 (0.028) 9.950		
FO	--	--	0.549 (0.055) 9.950	
FS	--	--	0.203 (0.034) 6.040	0.331 (0.033) 9.950

Squared Multiple Correlations for Structural Equations

SELF	FE	FO	FS
0.267	0.065	0.091	0.182

Squared Multiple Correlations for Reduced Form

SELF	FE	FO	FS
0.267	0.017	0.091	0.016

Reduced Form

NAR

SELF	0.473 (0.056) 8.489
FE	0.105 (0.031) 3.406
FO	-0.341 (0.077) -4.445
FS	-0.117 (0.061) -1.900

ALPHA

SELF	FE	FO	FS
3.257	4.039	5.637	2.812
(0.241)	(0.319)	(0.333)	(0.408)
13.515	12.673	16.951	6.888

Goodness of Fit Statistics

Degrees of Freedom = 4

Minimum Fit Function Chi-Square = 7.760 (P = 0.101)

Normal Theory Weighted Least Squares Chi-Square = 7.655 (P = 0.105)

Estimated Non-centrality Parameter (NCP) = 3.655

90 Percent Confidence Interval for NCP = (0.0 ; 15.623)

Minimum Fit Function Value = 0.0390

Population Discrepancy Function Value (F0) = 0.0185

90 Percent Confidence Interval for F0 = (0.0 ; 0.0789)

Root Mean Square Error of Approximation (RMSEA) = 0.0679

90 Percent Confidence Interval for RMSEA = (0.0 ; 0.140)

P-Value for Test of Close Fit (RMSEA < 0.05) = 0.277

Expected Cross-Validation Index (ECVI) = 0.200

90 Percent Confidence Interval for ECVI = (0.157 ; 0.235)

ECVI for Saturated Model = 0.152

ECVI for Independence Model = 0.900

Chi-Square for Independence Model with 10 Degrees of Freedom = 168.150

Independence AIC = 178.150

Model AIC = 39.655

Saturated AIC = 30.000

Independence CAIC = 199.641

Model CAIC = 108.428

Saturated CAIC = 94.475

Normed Fit Index (NFI) = 0.954

Non-Normed Fit Index (NNFI) = 0.941

Parsimony Normed Fit Index (PNFI) = 0.382

Comparative Fit Index (CFI) = 0.976

Incremental Fit Index (IFI) = 0.977

Relative Fit Index (RFI) = 0.885

Critical N (CN) = 341.470

Root Mean Square Residual (RMR) = 0.0138

Standardized RMR = 0.0330

Goodness of Fit Index (GFI) = 0.985

Adjusted Goodness of Fit Index (AGFI) = 0.943

Parsimony Goodness of Fit Index (PGFI) = 0.263

TI Path analysis1

Fitted Covariance Matrix

	SELF	FE	FO	FS	NAR
SELF	0.393				
FE	0.088	0.299			
FO	-0.076	-0.017	0.603		
FS	0.005	0.135	0.221	0.405	
NAR	0.222	0.049	-0.160	-0.055	0.469

Fitted Means

	SELF	FE	FO	FS	NAR
	5.277	5.216	4.177	4.591	4.274

Fitted Residuals

	SELF	FE	FO	FS	NAR
SELF	0.000				
FE	0.000	0.000			
FO	-0.025	-0.021	0.000		
FS	0.039	-0.008	-0.010	-0.008	
NAR	--	0.008	--	0.004	--

Summary Statistics for Fitted Residuals

Smallest Fitted Residual = -0.025
 Median Fitted Residual = 0.000
 Largest Fitted Residual = 0.039

Stemleaf Plot

- 2|51
 - 0|0880000000
 0|48
 2|9

Standardized Residuals

	SELF	FE	FO	FS	NAR
SELF	--				
FE	--	--			
FO	-0.870	-0.699	--		
FS	1.813	-0.713	-0.699	-0.713	
NAR	--	0.372	--	0.372	--

Summary Statistics for Standardized Residuals

Smallest Standardized Residual = -0.870
 Median Standardized Residual = 0.000
 Largest Standardized Residual = 1.813

Stemleaf Plot

- 0|977770000000
0|44
1|8

TI Path analysis1

Qplot of Standardized Residuals

TI Path analysis1

Modification Indices and Expected Change

Modification Indices for BETA

	SELF	FE	FO	FS
SELF	--	0.138	0.757	2.830
FE	--	--	0.276	2.029
FO	3.843	0.391	--	0.391
FS	6.524	--	--	--

Expected Change for BETA

	SELF	FE	FO	FS
SELF	--	-0.052	-0.045	0.111
FE	--	--	-0.026	-0.172
FO	-0.170	-0.061	--	-0.127
FS	0.176	--	--	--

Standardized Expected Change for BETA

	SELF	FE	FO	FS
SELF	--	-0.151	-0.092	0.278
FE	--	--	-0.061	-0.494
FO	-0.349	-0.143	--	-0.257
FS	0.440	--	--	--

Modification Indices for GAMMA

	NAR
SELF	--
FE	0.138
FO	--
FS	--

Expected Change for GAMMA

	NAR
SELF	--
FE	0.024
FO	--
FS	--

Standardized Expected Change for GAMMA

	NAR
SELF	--
FE	0.030
FO	--
FS	--

No Non-Zero Modification Indices for PHI

Modification Indices for PSI

	SELF	FE	FO	FS
SELF	--			
FE	0.138	--		
FO	3.843	0.019	--	
FS	6.524	6.524	--	--

Expected Change for PSI

	SELF	FE	FO	FS
SELF	--			
FE	-0.015	--		
FO	-0.049	-0.004	--	
FS	0.051	-0.220	--	--

Standardized Expected Change for PSI

	SELF	FE	FO	FS
SELF	--			
FE	-0.042	--		
FO	-0.101	-0.009	--	
FS	0.127	-0.633	--	--

Modification Indices for THETA-EPS

	SELF	FE	FO	FS
SELF	0.138			
FE	4.254	6.524		
FO	3.513	0.019	--	
FS	6.524	6.524	--	--

Expected Change for THETA-EPS

	SELF	FE	FO	FS
SELF	0.065			
FE	-0.057	0.461		
FO	-0.045	-0.004	--	
FS	0.048	-0.220	--	--

Modification Indices for THETA-DELTA-EPS

	SELF	FE	FO	FS
NAR	0.215	0.666	3.843	6.524

Expected Change for THETA-DELTA-EPS

	SELF	FE	FO	FS
NAR	-0.029	0.017	0.104	-0.107

Modification Indices for THETA-DELTA

NAR

0.180

Expected Change for THETA-DELTA

NAR

0.073

No Non-Zero Modification Indices for ALPHA

No Non-Zero Modification Indices for KAPPA

Maximum Modification Index is 6.52 for Element (2, 2) of THETA-EPS

TI Path analysis1

Standardized Solution

BETA

	SELF	FE	FO	FS
SELF	--	--	--	--
FE	0.256	--	--	--
FO	--	--	--	--
FS	--	0.411	--	--

GAMMA

NAR

SELF	0.517
FE	--
FO	-0.301
FS	-0.180

Correlation Matrix of Y and X

	SELF	FE	FO	FS	NAR
SELF	1.000				
FE	0.256	1.000			
FO	-0.156	-0.040	1.000		
FS	0.012	0.387	0.448	1.000	
NAR	0.517	0.132	-0.301	-0.126	1.000

PSI

	SELF	FE	FO	FS
SELF	0.733			

FE	--	0.935	
FO	--	--	0.909
FS	--	--	0.410 0.818

Regression Matrix Y on X (Standardized)

NAR

SELF 0.517
FE 0.132
FO -0.301
FS -0.126

TI Path analysis1

Total and Indirect Effects

Total Effects of X on Y

NAR

SELF 0.473
(0.056)
8.489

FE 0.105
(0.031)
3.406

FO -0.341
(0.077)
-4.445

FS -0.117
(0.061)
-1.900

Indirect Effects of X on Y

NAR

SELF --

FE 0.105
(0.031)
3.406

FO --

FS 0.050
(0.016)
3.080

Total Effects of Y on Y

	SELF	FE	FO	FS
SELF	--	--	--	--
FE	0.223 (0.060) 3.719	--	--	--
FO	--	--	--	--
FS	0.107 (0.032) 3.305	0.478 (0.066) 7.208	--	--

Largest Eigenvalue of B*B' (Stability Index) is 0.229

Indirect Effects of Y on Y

	SELF	FE	FO	FS
SELF	--	--	--	--
FE	--	--	--	--
FO	--	--	--	--
FS	0.107 (0.032) 3.305	--	--	--

TI Path analysis1

Standardized Total and Indirect Effects

Standardized Total Effects of X on Y

	NAR
SELF	0.517
FE	0.132
FO	-0.301
FS	-0.126

Standardized Indirect Effects of X on Y

	NAR
SELF	--
FE	0.132
FO	--
FS	0.054

Standardized Total Effects of Y on Y

	SELF	FE	FO	FS
SELF	--	--	--	--
FE	0.256	--	--	--
FO	--	--	--	--
FS	0.105	0.411	--	--

Standardized Indirect Effects of Y on Y

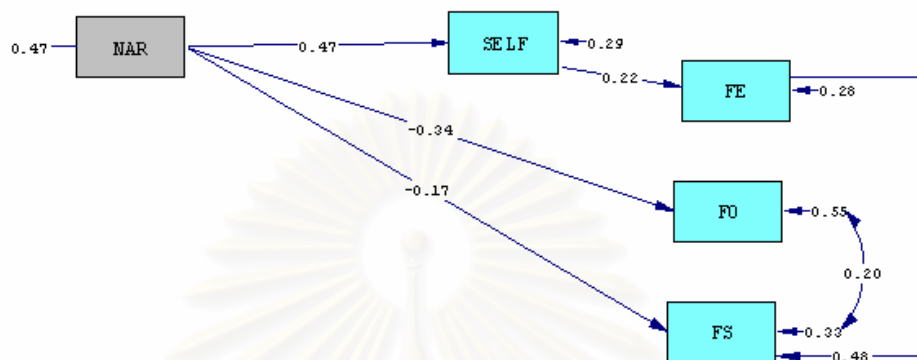
	SELF	FE	FO	FS
SELF	--	--	--	--
FE	--	--	--	--
FO	--	--	--	--
FS	0.105	--	--	--

Time used: 0.070 Seconds

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

การศึกษาที่ 1

Chi-Square=7.66, df=4, P-value=0.10506, RMSEA=0.068

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก จ2 ผลการวิเคราะห์อิทธิพลในการศึกษาที่ 2

DATE: 3/12/2008

TIME: 13:22

L I S R E L 8.72S

BY

Karl G. Jöreskog & Dag Sörbom

This program is published exclusively by
Scientific Software International, Inc.

7383 N. Lincoln Avenue, Suite 100
Lincolnwood, IL 60712, U.S.A.

Phone: (800)247-6113, (847)675-0720, Fax: (847)675-2140

Copyright by Scientific Software International, Inc., 1981-2005

Use of this program is subject to the terms specified in the
Universal Copyright Convention.

Website: www.ssicentral.com

The following lines were read from file C:\Documents and
Settings\surapong\Desktop\study2\study2.LPJ:

TI Path 2

DA NI=8 NO=300 MA=CM

RA FI='C:\Documents and Settings\surapong\Desktop\study2\FOR2.psf'

SE

7 8 1 2 3 4 5 6 /

MO NX=6 NY=2 NK=1 NE=1 GA=FI PS=SY TE=SY TD=SY

LE

state

LK

total

FR LY(1,1) LY(2,1) LX(1,1) LX(2,1) LX(3,1) LX(4,1) LX(5,1) LX(6,1) GA(1,1) TD(2,1)

FR TD(3,1) TD(3,2) TD(4,2) TD(5,1) TD(5,2) TD(5,4) TD(6,1) TD(6,2) TD(6,3)

FR TD(6,4) TD(6,5)

PD

OU RS EF SS SC MI TV AL MR ND=3

TI Path 2

Number of Input Variables 8

Number of Y - Variables 2

Number of X - Variables 6

Number of ETA - Variables 1

Number of KSI - Variables 1

Number of Observations 300

TI Path 2

Covariance Matrix

	REV	AVO	NAR	FE	FO	FS
REV	2.180					
AVO	1.171	2.059				
NAR	0.258	0.227	0.607			
FE	0.143	0.164	0.087	0.370		
FO	-0.533	-0.520	-0.216	-0.097	0.787	
FS	-0.289	-0.178	-0.064	0.152	0.146	0.451
SELF	0.123	0.109	0.251	0.100	-0.121	0.044
CON	0.363	0.228	-0.057	-0.043	-0.057	-0.029

Covariance Matrix

	SELF	CON
SELF	0.391	
CON	-0.035	0.251

TI Path 2

Parameter Specifications

LAMBDA-Y

state

REV	0
AVO	1

LAMBDA-X

total

NAR	2
FE	3
FO	4
FS	5
SELF	6
CON	7

GAMMA

total

state	8
-------	---

PSI

state

9

THETA-EPS

REV	AVO
10	11

THETA-DELTA

	NAR	FE	FO	FS	SELF	CON
NAR	12					
FE	13	14				
FO	15	16	17			
FS	0	18	0	19		
SELF	20	21	0	22	23	
CON	24	25	26	27	28	29

TI Path 2

Number of Iterations = 25

LISREL Estimates (Maximum Likelihood)

LAMBDA-Y

state

REV 1.250

AVO 0.943

(0.087)

10.786

LAMBDA-X

total

NAR 0.290

(0.060)

4.798

FE 0.186

(0.055)

3.374

FO -0.603

(0.069)

-8.794

FS -0.263

(0.047)

-5.611

SELF 0.168

(0.045)

3.743

CON 0.366
(0.055)
6.618

GAMMA

total
-----
state 0.759
(0.089)
8.575

Covariance Matrix of ETA and KSI

	state	total
state	0.993	
total	0.759	1.000

PHI

total

1.000

PSI

state

0.416
(0.126)
3.292

Squared Multiple Correlations for Structural Equations

state

0.581

THETA-EPS

REV	AVO
0.629	1.175
(0.117)	(0.113)
5.370	10.376

Squared Multiple Correlations for Y - Variables

REV	AVO
0.712	0.429

THETA-DELTA

	NAR	FE	FO	FS	SELF	CON
NAR	0.522 (0.049) 10.693					
FE	0.028 (0.029) 0.966	0.335 (0.032) 10.582				
FO	-0.031 (0.036) -0.854	0.022 (0.039) 0.573	0.423 (0.071) 5.916			
FS	-- (0.026) 7.657	0.201 (0.035) 11.049	--	0.382 (0.035) 11.049		
SELF	0.198 (0.030) 6.619	0.067 (0.022) 3.001	--	0.084 (0.021) 4.006	0.361 (0.031) 11.713	
CON	-0.161 (0.030) -5.359	-0.106 (0.023) -4.567	0.161 (0.049) 3.282	0.075 (0.025) 2.957	-0.089 (0.021) -4.181	0.116 (0.035) 3.326

Squared Multiple Correlations for X - Variables

NAR	FE	FO	FS	SELF	CON
0.139	0.093	0.463	0.153	0.072	0.535

Goodness of Fit Statistics

Degrees of Freedom = 7

Minimum Fit Function Chi-Square = 9.821 (P = 0.199)

Normal Theory Weighted Least Squares Chi-Square = 9.913 (P = 0.194)

Estimated Non-centrality Parameter (NCP) = 2.913

90 Percent Confidence Interval for NCP = (0.0 ; 15.451)

Minimum Fit Function Value = 0.0328

Population Discrepancy Function Value (F0) = 0.00974

90 Percent Confidence Interval for F0 = (0.0 ; 0.0517)

Root Mean Square Error of Approximation (RMSEA) = 0.0373

90 Percent Confidence Interval for RMSEA = (0.0 ; 0.0859)

P-Value for Test of Close Fit (RMSEA < 0.05) = 0.604

Expected Cross-Validation Index (ECVI) = 0.227

90 Percent Confidence Interval for ECVI = (0.217 ; 0.269)

ECVI for Saturated Model = 0.241

ECVI for Independence Model = 2.185

Chi-Square for Independence Model with 28 Degrees of Freedom = 637.274

Independence AIC = 653.274

Model AIC = 67.913

Saturated AIC = 72.000

Independence CAIC = 690.904

Model CAIC = 204.323

Saturated CAIC = 241.336

Normed Fit Index (NFI) = 0.985

Non-Normed Fit Index (NNFI) = 0.981

Parsimony Normed Fit Index (PNFI) = 0.246

Comparative Fit Index (CFI) = 0.995

Incremental Fit Index (IFI) = 0.996

Relative Fit Index (RFI) = 0.938

Critical N (CN) = 563.476

Root Mean Square Residual (RMR) = 0.0221

Standardized RMR = 0.0232

Goodness of Fit Index (GFI) = 0.992

Adjusted Goodness of Fit Index (AGFI) = 0.958

Parsimony Goodness of Fit Index (PGFI) = 0.193

TI Path 2

Fitted Covariance Matrix

	REV	AVO	NAR	FE	FO	FS
REV	2.180					
AVO	1.171	2.059				
NAR	0.275	0.208	0.606			
FE	0.176	0.133	0.081	0.370		
FO	-0.573	-0.432	-0.206	-0.090	0.787	
FS	-0.249	-0.188	-0.076	0.152	0.158	0.451
SELF	0.159	0.120	0.247	0.099	-0.101	0.040
CON	0.347	0.262	-0.055	-0.038	-0.060	-0.021

Fitted Covariance Matrix

	SELF	CON
SELF	0.389	
CON	-0.027	0.250

Fitted Residuals

	REV	AVO	NAR	FE	FO	FS
REV	0.000					
AVO	0.000	0.000				
NAR	-0.017	0.019	0.001			
FE	-0.033	0.031	0.006	0.000		
FO	0.040	-0.088	-0.010	-0.008	0.000	
FS	-0.040	0.010	0.012	0.000	-0.012	0.000
SELF	-0.036	-0.011	0.004	0.001	-0.020	0.004
CON	0.016	-0.034	-0.002	-0.004	0.003	-0.008

Fitted Residuals

	SELF	CON
SELF	0.002	
CON	-0.007	0.001

Summary Statistics for Fitted Residuals

Smallest Fitted Residual = -0.088
 Median Fitted Residual = 0.000
 Largest Fitted Residual = 0.040

Stemleaf Plot

```

- 8|8
- 6|
- 4|0
- 2|6430
- 0|7210887420000000
  0|111234460269
  2|1
  4|0
  
```

Standardized Residuals

	REV	AVO	NAR	FE	FO	FS
REV	--					
AVO	--	--				
NAR	-0.704	0.450	1.443			
FE	-1.932	0.931	0.522	-0.077		
FO	2.406	-2.310	-1.444	-1.115	--	
FS	-1.689	0.262	0.555	-0.006	-1.045	--
SELF	-1.341	-0.299	0.762	0.294	-1.416	0.506
CON	1.840	-1.671	-0.371	-1.346	1.216	-1.279

Standardized Residuals

	SELF	CON
SELF	0.506	
CON	-1.397	0.510

Summary Statistics for Standardized Residuals

Smallest Standardized Residual = -2.310
 Median Standardized Residual = 0.000
 Largest Standardized Residual = 2.406

Stemleaf Plot

```

- 2|3
- 1|977
- 1|44433310
- 0|7
- 0|431000000
  
```

0|334
0|5555689
1|24
1|8
2|4

TI Path 2

Qplot of Standardized Residuals

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

TI Path 2

Modification Indices and Expected Change

No Non-Zero Modification Indices for LAMBDA-Y

No Non-Zero Modification Indices for LAMBDA-X

No Non-Zero Modification Indices for GAMMA

No Non-Zero Modification Indices for PHI

No Non-Zero Modification Indices for PSI

Modification Indices for THETA-DELTA-EPS

	REV	AVO
	-----	-----
NAR	0.046	0.003
FE	0.078	0.078
FO	5.187	4.726
FS	2.686	0.940
SELF	0.179	0.354
CON	4.032	4.032

Expected Change for THETA-DELTA-EPS

	REV	AVO
	-----	-----
NAR	0.012	0.002
FE	-0.015	0.011
FO	0.169	-0.125
FS	-0.086	0.041
SELF	-0.018	-0.022
CON	0.125	-0.094

Completely Standardized Expected Change for THETA-DELTA-EPS

	REV	AVO
	-----	-----
NAR	0.010	0.002
FE	-0.016	0.013
FO	0.129	-0.099
FS	-0.087	0.043
SELF	-0.020	-0.024
CON	0.169	-0.131

Modification Indices for THETA-DELTA

	NAR	FE	FO	FS	SELF	CON
	-----	-----	-----	-----	-----	-----
NAR	--					
FE	--	--				
FO	--	--	--			
FS	0.256	--	0.513	--		
SELF	--	--	2.084	--	--	
CON	--	--	--	--	--	--

Expected Change for THETA-DELTA

	NAR	FE	FO	FS	SELF	CON
NAR	--					
FE	--	--				
FO	--	--	--			
FS	0.015	--	-0.037	--		
SELF	--	--	-0.060	--	--	
CON	--	--	--	--	--	--

Completely Standardized Expected Change for THETA-DELTA

	NAR	FE	FO	FS	SELF	CON
NAR	--					
FE	--	--				
FO	--	--	--			
FS	0.029	--	-0.062	--		
SELF	--	--	-0.108	--	--	
CON	--	--	--	--	--	--

Maximum Modification Index is 5.19 for Element (3, 1) of THETA DELTA-EPSILON

TI Path 2

Covariances

Y - ETA

	REV	AVO
state	1.241	0.937

Y - KSI

	REV	AVO
total	0.949	0.716

X - ETA

	NAR	FE	FO	FS	SELF	CON
state	0.220	0.141	-0.458	-0.199	0.127	0.278

X - KSI

	NAR	FE	FO	FS	SELF	CON
total	0.290	0.186	-0.603	-0.263	0.168	0.366

TI Path 2

Standardized Solution

LAMBDA-Y

state

REV	1.246
AVO	0.940

LAMBDA-X

total

NAR	0.290
FE	0.186
FO	-0.603
FS	-0.263
SELF	0.168
CON	0.366

GAMMA

total

-----

state 0.762

Correlation Matrix of ETA and KSI

state total

-----

state	1.000	
total	0.762	1.000

PSI

state

0.419

Regression Matrix ETA on KSI (Standardized)

total

-----

state 0.762

TI Path 2

Completely Standardized Solution

LAMBDA-Y

state

REV	0.844
AVO	0.655

LAMBDA-X

total

NAR 0.372
FE 0.305
FO -0.680
FS -0.391
SELF 0.269
CON 0.732

GAMMA

total
-----
state 0.762

Correlation Matrix of ETA and KSI

	state	total
state	1.000	
total	0.762	1.000

PSI

state

0.419

THETA-EPS

	REV	AVO
	0.288	0.571

THETA-DELTA

	NAR	FE	FO	FS	SELF	CON
NAR	0.861					
FE	0.058	0.907				
FO	-0.045	0.041	0.537			
FS	--	0.491	--	0.847		
SELF	0.409	0.178	--	0.200	0.928	
CON	-0.414	-0.350	0.363	0.224	-0.284	0.465

Regression Matrix ETA on KSI (Standardized)

total
-----
state 0.762

TI Path 2

Total and Indirect Effects

Total Effects of KSI on Y

	total

REV	0.949
	(0.111)
	8.575
AVO	0.716
	(0.097)
	7.416

TI Path 2

Standardized Total and Indirect Effects

Standardized Total Effects of KSI on Y

	total

REV	0.949
AVO	0.716

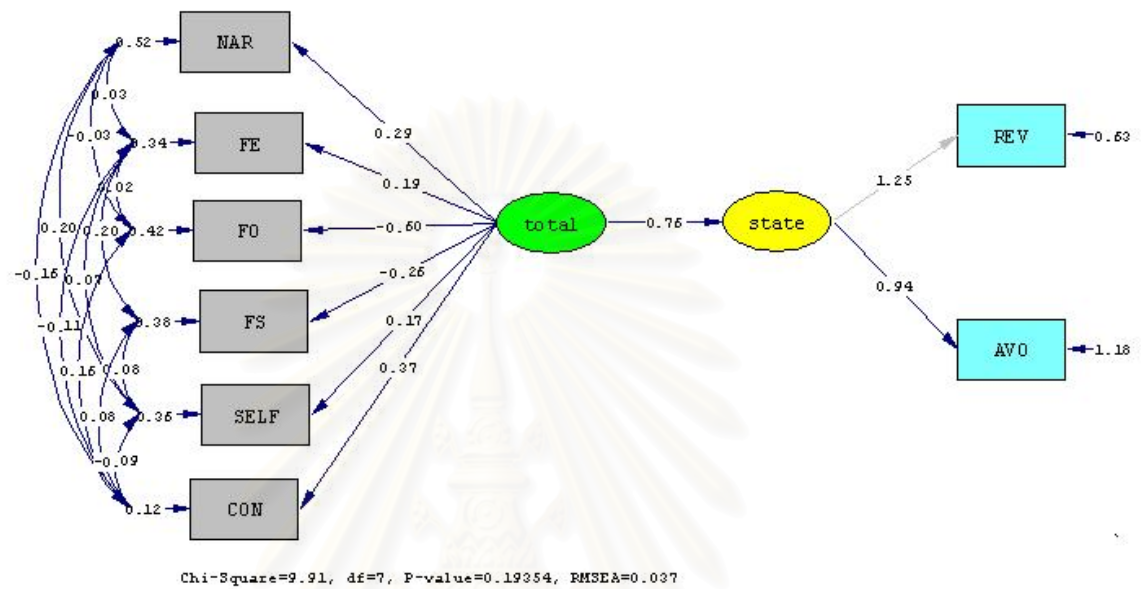
Completely Standardized Total Effects of KSI on Y

	total

REV	0.643
AVO	0.499

Time used: 0.050 Seconds

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

การศึกษาที่ 2

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นางสาวชิตศุภางค์ รังษีสัมบัติศิริ เกิดวันที่ 30 กรกฎาคม พ.ศ 2527 ที่อ.เมือง จ.เชียงใหม่ สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้นจากโรงเรียนอัสสัมชัญศึกษา สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายจากโรงเรียนอัสสัมชัญคอนเวนต์ สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี เอกจิตวิทยา คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ (เกียรตินิยมอันดับหนึ่ง) ในปีการศึกษา 2549 และเข้าศึกษาต่อในหลักสูตร ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาสังคม คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย